

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXV • Núm. 1.291 • 1,60 €

17 • juny • 2004

25^e
Aniversari
1979-2004

«Per què em dieu Senyor, Senyor,
i no feu el que jo dic?»
(Lc 6,46)

Ha mort el Dr. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic

La matinada del dimecres 9 de juny va morir Mons. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit de Vic. «El seu magisteri clar i valent, la seva tasca de

dispensador dels misteris de Déu i la seva preocupació per l'Església, són recordats per tots i ens cal fer-ho expressió d'agraïment», ha manifestat l'actual bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. El dijous 10 de juny es va instal·lar la capella ardent a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic, i la missa exequial i l'enterrament van tenir lloc l'endemà a la catedral.

Pàg. 22 i 40

Trobada del Papa amb Bush i amb els joves suïssos

El 4 de juny el Papa va rebre la visita del president dels Estats Units, George Bush, en la qual va expressar el seu desig que tor-

nés el més aviat possible la plena sobirania a l'Iraq i es va referir a les tortures dels soldats. També va demanar noves negociacions de pau per a Terra Santa. Per la seva banda, Bush va lliurar al Papa la medalla presidencial de la llibertat. L'endemà Joan Pau II es va desplaçar a Suïssa, on va dir als joves que es lliurin a fons per opcions que valen la pena com el matrimoni o el sacerdoci, i els va animar a construir la civilització de l'amor. A més, va convidar l'Església catòlica suïssa a recuperar el seu esperit missioner.

Pàg. 7

Vers la Regió Eclesiàstica Tarraconense

Després que la Conferència Episcopal Espanyola hagi modificat els seus estatuts per tal de permetre la creació de regions eclesiàstiques a l'Estat espanyol, ja podem dir que l'aprovació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense és més a prop que mai. Aquest anhel de dotar de personalitat jurídica la pastoral comuna de les vuit diòcesis amb seu a Catalunya té els seus orígens en la celebració, l'any 1995, del Concili Provincial Tarraconense, quan els bisbes catalans van fer sentir vivament la seva preocupació per la unitat pastoral de Catalunya i per envigorir-ne els vincles canònics. Ha estat, doncs, un procés llarg i difícil, però que sembla que finalment serà reeixit.

Amb tot, la situació que travessa actualment l'Església catalana, i especialment la de Barcelona, podria provocar encara un petit retard en l'aprovació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense. No hi ha dubte que si finalment, i tal com és previst, l'arquebisbat de Barcelona es divideix i es creen dos nous bisbats, caldrà modificar els estatuts de la regió, ja que Barcelona passarà de ser un arquebisbat dependent de la Santa Seu a constituir-se en província eclesiàstica amb diòcesis sufragànies. D'aquesta manera, la Regió Eclesiàstica Tarraconense, en lloc d'estar constituïda per una província eclesiàstica (Tarragona i les sis diòcesis sufragànies) i un arquebisbat, ho estarà per dues províncies eclesiàstiques, tal com, d'altra banda, estipula el Codi de Dret Canònic.

Pàg. 3, 4 i 5

Rebuig a la tancada a la catedral de Barcelona

El tancament a la catedral de Barcelona que va protagonitzar un nombrós grup d'immigrants els dies 5 i 6 de juny per reclamar papers per a tothom ha rebut la condemna de tot l'estament polític i bona

part de la societat. Els sindicats majoritaris i diverses associacions d'estrangers han afirmat que aquesta actuació no va ser adequada. Per la seva banda, Càritas diocesana ha fet saber que durant l'entrada a la catedral es va interrompre una eucaristia que s'hi celebrava, i que fets com aquest afecten de forma negativa la imatge dels immigrants.

Pàg. 17 i 18

Llibre biogràfic sobre el germà Adrià

El proper 21 de juny es presenta, dins del cicle «Els dilluns de la Claret», a la Llibreria Claret de Barcelona el llibre *Adriano, el hermano de los marginados*, de l'escriptor i periodista

Jacint Peraire i publicat per l'editorial Claret. Als seus 84 anys, el germà Adrià se'l pot considerar com «la veu dels sense veu», atès que sempre està al costat del proïsme més necessitat: els pobres, els presos, els malalts, els drogoaddictes, les prostitutes, els immigrants... Amb aquest llibre, el lector pot admirar la grandesa d'un home d'Església al servei dels col·lectius més marginats.

Pàg. 31

50 anys del
col·legi Cardenal
Spínola, una
agosarada aposta
per l'educació
cristiana

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 9 Acció de gràcies per santa Genoveva Torres

Pàg. 23 Trobada diocesana al Seminari de Tortosa

Pàg. 24 Visita pastoral del bisbe Joan Enric Vives a Andorra

Pàg. 25 VII Jornades de Pastoral Penitenciària a Menorca

Pàg. 29 Pla d'eliminació de barreres arquitectòniques a Montserrat

Editorial

El Papa i Bush

Fa seixanta anys es va produir a les costes franceses de Normandia un dels esdeveniments que canviaria el rumb de la història europea, un desembarcament de tropes aliades que constituïria el principi de la fi del nazisme que fins aleshores havia dominat per la força dels seus exèrcits gairebé tot el Vell Continent.

Europa estarà sempre agraïda a aquelles tropes internacionals que la van alliberar de l'amenaça d'un nazisme inhumà i repressor que havia sembrat de terror tot el continent amb accions tan salvatges com l'holocaust del poble jueu. Entre aquells exèrcits hi havia un bon nombre de soldats nord-americans, alguns dels quals van donar la seva vida per alliberar les dels nostres germans europeus.

Per aquest motiu, l'actual president nord-americà, George Bush, va acudir a Europa per commemorar aquest aniversari, encara que la seva visita no va ser gens fàcil. No va rebre aplaudiments, sinó moltes crítiques i manifestacions, sobretot a Itàlia, i els actuals dirigents europeus, sense faltar al respecte institucional que aquests actes requereixen, no van ser especialment calorosos amb l'actual inquilí de la Casa Blanca. Sense anar més lluny, el recentment mort expresident Ronald Reagan va trobar un ambient molt més propici fa vint anys, en l'última gran commemoració del mateix esdeveniment.

Està clar que un dels motius més importants que ha provocat aquesta actitud és la posició del president Bush en el conflicte de l'Iraq, on es va trèncar el consens internacional i on molts dels grans aliats tradicionals d'Amèrica del Nord van ser tremendament crítics amb la invasió iraquiana. Bush es va mostrar com l'únic «guardià» del món, i va afirmar que no li era necessari el suport de les Nacions Unides ni d'alguns dels grans països del món per iniciar la seva campanya d'aniquilació del règim de Saddam Hussein.

El papa Joan Pau II ha estat probablement el líder mundial que d'una forma més clara i explícita s'ha

declarat contra la guerra a l'Iraq. Ha demostrat ser valent i coherent fins al final, i per això en la recent visita del líder nord-americà al Vaticà no va ocultar el seu pensament ni les seves idees sobre l'actitud equivocada davant d'aquesta nefasta guerra. No podem ocultar la bona predisposició amb què el president Bush va encarar la seva visita al Papa, dient: «És un home molt fort i és un honor estar amb ell. Parlarà d'alguns problemes mundials i ho farà d'una forma amable. És la classe de persona que et fa sentir bé.» D'amabilitat, segurament en va trobar, però és probable que no se li posés gaire bé quan el Pontífex va tornar a criticar la seva actuació en el conflicte iraquí.

I és que la invasió d'Iraq va ser un considerable error de l'administració nord-americana per la qual està pagant uns costos molt grans. I a més, s'ha repetit la història: quan els Estats Units es va voler ficar pel seu compte al Vietnam o a Corea i fins i tot a Cuba, encara que allí ni tan sols van arribar a posar-hi els peus. El poble iraquí ha interpretat aquesta guerra com una invasió de tropes alienes a les quals no se'ls hauria demanat mai que hi intervinguessin, i per això encara que Hussein ja no hi és continua morint gent innocent dia rere dia. Ben diferents han estat altres conflictes on han actuat les tropes coordinades de les Nacions Unides, com per exemple, en l'antiga Iugoslàvia; en aquest cas van ser forces pacificadores les que van evitar que es cometessin excessos i assassinats indiscriminats, però que en cap cas es podien considerar com una «invasió».

Les decisions particulars i no consensuades d'intervenir militarment en un altre país solen acabar bastant malament i la història ens n'ha donat moltes lliçons, per molt poderós que sigui el país invasor. És una llàstima que això Bush no ho entengui, com és una llàstima que Bush no escoltés les paraules tan fermes del Papa abans d'iniciar-se el conflicte, i seria una gran llàstima que continués sense fer-ho, després de les últimes recomanacions que el Pontífex li va donar a la mateixa ciutat del Vaticà.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Cureó, LLEIDA; Conchi Gardá, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gèrent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Per què em dieu Senyor, Senyor, i no feu el que jo dic?»

(Lc 6,46)

En aquestes paraules de Jesús hi ha la llavor del refrany «més fets i menys paraules». Hi ha els aduldors dels que tenen poder i manegen riqueses, per treure'n profit. Són persones de baixa estirp, disposades a aplaudir fins i tot el que mereix repensió i a silenciar les injustícies i extorsions dels seus valedors perquè només aspiren a això: que els amos els recompensin. En altres plans, com el social i el religiós, també hi ha aduldors, molta gent bocamolla, persones d'aplaudiment fàcil i lloances pomposes «als autors d'obres benèfiques i culturals» que no van estar disposades a mullar-se quan va caldre,

però sí a obtenir beneficis. A aquesta colla de còmodes i aprofitats es referia Jesús quan va dir que «només l'honoraven de paraula», però deixaven de costat «la posada en pràctica» del que els ensenyava: «L'amor i la misericòrdia, i adorar Déu en esperit i en veritat.» Per descomptat, amb les conseqüents derivacions i aplicacions pràctiques d'això últim. Celebracions fins i tot festives de tot allò bo i excels que es fa? Benvingudes. Però siguem-ne «part activa» en totes les mesures possibles al nostre abast! Només llavors això de «Senyor, Senyor» tindrà sentit perquè haurem cooperat mitjançant «fets i paraules».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Sobre la Regió Eclesiàstica Tarraconense

■ Tindrà personalitat jurídica i estarà dirigida i governada per l'Assemblea Episcopal Tarraconense

El temps, finalment, ha donat la raó als qui en el seu dia van valorar la Regió Eclesiàstica Tarraconense com la solució jurídica més adient per a la volguda unitat dels bisbats amb seu a Catalunya. Altres opcions, especialment la que maldava per constituir una

conferència episcopal pròpia i independent de l'espanyola, es van haver de quedar pel camí, alhora que la mateixa Regió Eclesiàstica Tarraconense, que es troba a un pas de la seva erecció, s'esforçava a superar tota mena de recels.

copal Tarraconense. El que desapareixerà, per evitar qualsevol mena d'ambigüitat, serà el nom de Conferència Episcopal Tarraconense.

Els estatuts

Tot i que els estatuts que hauran de regular-ne el funcionament són matèria reservada, el que sí sabem és que estipulen que l'Assemblea Episcopal Tarraconense estigui formada pels bisbes diocesans, pels

seus bisbes auxiliars, si n'hi ha, i pels bisbes coadjutors, també si n'hi ha. Pel que fa a la presidència, així com ara i per raons històriques queda en mans de l'arquebisbe de Tarragona, en endavant i de manera experimental, serà alternada durant un període de quatre anys per l'arquebisbe de Tarragona, que serà el primer d'assumir-la, i pel de Barcelona.

«L'altre gran tema», afegeix Aureli Ortín, «és que la regió tindrà personalitat jurídica i això, a la pràctica, vol dir que, tan bon punt l'Assemblea Episcopal Tarraconense prengui una decisió, de manera automàtica aquesta decisió tindrà valor a tots

els bisbats». Es tracta d'un aspecte funcional prou important, sobretot si tenim en compte que ara, com que el conjunt encara no té personalitat jurídica, cada bisbe ha d'aplicar les normes a la seva diòcesi i de forma particular.

En relació amb això, si fins ara els convenis existents entre els bisbes de Catalunya i el govern de la Generalitat els ha hagut de signar en nom propi el bisbe de cada àmbit corresponent (el conveni per als mitjans de comunicació, per exemple, el va firmar en el seu moment Mons. Joan Martí Alanís, com a delegat de la Tarraconense), en un futur, el conveni tindrà valor per al conjunt dels bisbes de Catalunya així que el signi el president de l'Assemblea Episcopal Tarraconense.

D'altra banda, des del 15 de febrer del 1969, quan va celebrar la seva primera reunió, la Conferència Episcopal Tarraconense ha creat al llarg del temps organismes per ajudar en la pastoral de conjunt de les diòcesis de Catalunya. Des d'un bon començament, les diòcesis de les Balears s'han afegit a alguns d'aquests secretariats interdiocesans constituïts, i l'exemple més clar i històricament més rellevant és el Secretariat Interdiocesà de Catequesi, que ho és de Catalunya i les Balears. Per tant, el que es preveu de manera lògica és que, un cop aprovada la Regió Eclesiàstica Tarraconense, tots els organismes que depenen de la Tarraconense i creats per la Tarraconense durant aquests 35 anys de funcionament revisin els seus estatuts i els posin en consonància amb els nous estatuts de la regió. «Esperem que la nova situació serveixi per augmentar encara més aquest agermanament cordial i pastoral entre les diòcesis de Catalunya i les de les Balears», afegeix Aureli Ortín. (C.M.)

El 21 de gener de l'any 1995 es va inaugurar a la catedral de Tarragona el Concili Provincial Tarraconense. Havia estat anunciat per l'arquebisbe metropolità, Mons. Ramon Torrella i Cascante, l'any 1992 a Poblet i hi van prendre part les vuit diòcesis amb seu a Catalunya: Tarragona i les seves sis diòcesis sufragànies (Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic) i Barcelona, arquebisbat que, en dependre directament de la Santa Seu des de l'any 1964, va haver de comptar amb una autorització especial del Papa per poder participar-hi.

Dins de les 170 resolucions promulgades pel Concili Provincial Tarraconense, s'hi va fer sentir vivament la preocupació per la unitat pastoral de Catalunya i per en vigorir-ne els vincles canònics. Així, en el capítol quart, dedicat a *La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies*, la resolució núm. 142 manifestava el següent: «El Concili urgeix que les Esglésies que tenen la seu a Catalunya aconseguixin una comunió interdiocesana i una acció pastoral més coordinada, i que, després d'estudiar les diverses possibilitats i avantatges, segons la legislació eclesiàstica vigent, procurin trobar, d'acord amb la Conferència Episcopal Espanyola, la corresponent solució jurídica, amb vista a una acció evangelitzadora i pastoral més eficaç i a una presència eclesial més significativa a Catalunya, bo i mantenint la relació institucional amb la Conferència Episcopal Espanyola.»

Les altres possibilitats

Al cap dels anys, la solució jurídica que finalment ha estat capaç de reeixir ha estat la Regió Eclesiàstica Tarraconense, però aquesta no va ser l'única possibilitat plantejada. La primera, com ja hem avançat en començar aquest reportatge, era una conferència episcopal pròpia, separada de l'espanyola. Si bé hi ha exemples de conferències episcopals que no coincideixen amb els límits de l'Estat, tal com passa al Regne Unit, on tenim les conferències d'Anglaterra, d'Escòcia i de Gal·les, el cert és que el mes de maig del 1992, tres anys abans de la celebració del Concili Provincial Tarraconense, els bisbes catalans ja van dir que en les circumstàncies actuals no consideraven viable una conferència episcopal catalana. Aquesta ha estat, per tant, una possibilitat que no ha fructificat.

Una altra opció ràpidament desestimada va ser la que defensava de tornar a la situació anterior a l'any 1964. És a dir, que Barcelona formés part novament de la província eclesiàstica tarraconense. Finalment, una tercera possibilitat apuntava que l'arquebisbat de Barcelona es dividís en diòcesis sufragànies, de manera que es pogués crear la província eclesiàstica barcinonen-

se, i, un cop fet això, que es demanés la constitució de la Regió Eclesiàstica Tarraconense, integrada, aleshores sí, per les províncies de Tarragona i de Barcelona. Aquesta darrera possibilitat no va ser desestimada, però sí que va quedar ajornada.

Finalment, l'any 1998 la decisió va ser presa. Els bisbes catalans es van decantar per constituir-se en Regió Eclesiàstica Tarraconense. L'any 1998, per tant, va començar un llarg procés que, si bé a hores d'ara ja ens permet d'intuir-ne el final, el cert és que encara no és una realitat.

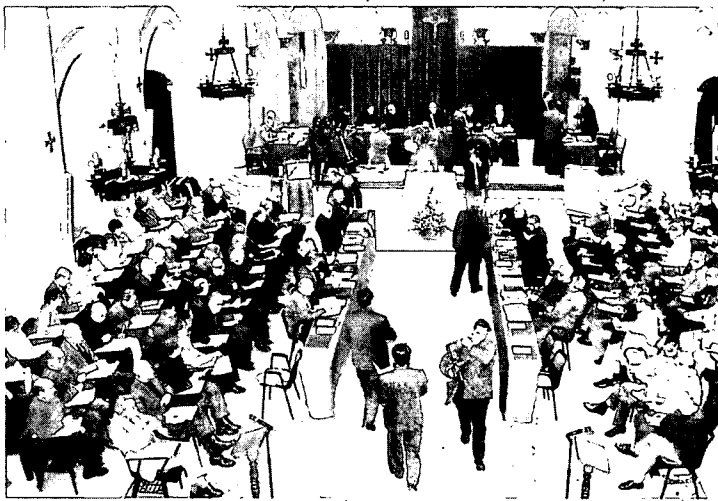
Un llarg procés

Tan bon punt la balança es va decantar per la Regió Eclesiàstica Tarraconense, es va fer inevitable de donar un cop d'ull a l'experiència d'Itàlia, on fa una bona colla d'anys (més de cent) les diòcesis s'apleguen en regions eclesiàstiques. L'experiència, per tant, era nova a l'Estat espanyol, però no als països veïns d'Itàlia i també de França, que sens dubte havien de ser un bon exemple on emmirallar-se.

El centralisme que encara avui dia caracteritza l'Església a l'Estat espanyol sembla que, a poc a poc, va imbuïnt-se d'un tarannà més regionalista o autonomista. Només cal veure com a la petició dels bisbes catalans de crear la Regió Eclesiàstica Tarraconense, n'han seguit d'altres com l'anomenada Regió Eclesiàstica del Sud. No hi ha dubte que les sol·licituds tampoc no acabaran aquí, sobretot ara que la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha

modificat els seus estatuts per tal de permetre la creació en territori espanyol de regions eclesiàstiques.

L'aprovació d'aquesta reforma estatutària va tenir lloc el dijous 6 de maig du-

Durant el Concili Provincial Tarraconense, es va parlar de la unitat pastoral de Catalunya.

rant l'assemblea plenària de la CEE, reunida a Madrid, i va comptar amb una majoria a favor que va superar els dos terços necessaris. El pas següent a fer passa perquè la CEE presenti la modificació estatutària davant de la Santa Seu, que caldrà que hi doni el vistiplau.

«Tan bon punt la Santa Seu aprovi els estatuts esmenats de la CEE, suposem que relativament aviat la Congregació per als Bisbes aprovarà la Regió Eclesiàstica Tarraconense, li donarà personalitat jurídica i n'aprovarà els estatuts», afirma Aureli Ortín, diaca permanent i vicesecretari de la Conferència Episcopal Tarraconense. A partir d'aquest moment, quedarà constituïda la Regió Eclesiàstica Tarraconense, dirigida i governada per l'Assemblea Epis-

A propòsit de la divisió de l'arquebisbat de Barcelona...

Al món hi ha ben poques diòcesis que depenguin directament de la Santa Seu, i aquest és el cas de l'arquebisbat de Barcelona, la segona diòcesi més gran d'Europa en nombre d'habitants després de Milà. Aquesta situació, podem dir que «irregular», comportaria que a l'hora d'aprovar la Regió Eclesiàstica Tarraconense la Santa Seu hagués d'incloure una excepció, ja que, amb el Codi de Dret Canònic a la mà, l'article 433 afirma que les regions eclesiàstiques han de ser fruit de la unió de províncies eclesiàstiques.

Es per tot això que ara, quan també es prepara el relleu de l'arquebisbe de Barcelona, s'estudia novament de dividir l'arquebisbat de Barcelona, un tema sobre el qual ja s'havia treballat en temps del cardenal Narcís Jubany. El que es troba en estudi, més concretament, és la creació de la província eclesiàstica barcinonense, que estaria formada per l'arquebisbat de Barcelona i per dues diòcesis sufragànies. Tan bon punt es faci oficial serà, sens dubte, un fet històric, ja que la darrera diòcesi creada a Catalunya va ser la de Solsona fa ja 400 anys.

Aquesta possibilitat de dividir la diòcesi de Barcelona, que ha fet aixecar molta polseguera arreu de l'arquebisbat, implicaria que, finalment, la Regió Eclesiàstica Tarraconense sí que estaria formada, tal com prescriu el Codi de Dret Canònic, per dues províncies eclesiàstiques: la de Tarragona i la de Barcelona.

«Què aportarà la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense?»

■ Sis personalitats d'Església ens fan saber la seva opinió sobre el reconeixement d'una entitat pròpia per a les diòcesis catalanes

MN. JAUME AYMAR és degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

«Bevinguda la Regió Eclesiàstica: és un fruit del Concili Provincial Tarraconense del 1995 per potenciar la coordinació de l'activitat pastoral de les diòcesis catalanes i la comunió de tots els seus membres. La resolució 138 assenyala que cal mantenir, assegurar i enfortir la unitat pastoral de les esglésies que tenen seu a Catalunya, no per raons polítiques, sinó d'ordre eclesial i pastoral.

»Crec, doncs, que la regió és un bon instrument jurídic per afavorir el principi de subsidiarietat, és a dir, per tal que allò que es pugui resoldre en un nivell immediat no s'hagi de resoldre en un nivell superior. Penso que aquesta necessària coordinació ha de passar també per una redefinició dels límits diocesans i l'elaboració d'un nou mapa dels bisbats catalans d'acord amb el segle XXI.»

ÒSCAR BARDAJÍ és cap de premsa de Montserrat

«En un món en el qual les comunicacions són cada vegada més fàcils, més ràpides i més generalitzades, tot allò que afavoreixi el treball en equip i la coordinació pastoral és positiu. A més, la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense ha d'afavorir encara més el fet que el missatge de l'Evangeli pugui arribar amb més facilitat a tothom, ja que pot ajudar no només a sumar les possibilitats de treball individual, sinó a multiplicar-les.»

JOSEP CASELLAS és capellà de la diòcesi de Girona i periodista. És director de la revista diocesana de Girona «El Senyal»

«La Regió Eclesiàstica Tarraconense contribuirà, des del punt de vista jurídic, a articular millor les vuit diòcesis que tenen la seva seu a Catalunya: les set de la Província Eclesiàstica Tarraconense i l'arxidiòcesi de Barcelona. Tanmateix, l'avenç cap a la unitat de totes aquestes esglésies diocesanes dependrà, fonamentalment, de la voluntat dels qui es trobaran al capdavant de la nova estructura: els arquebisbes de

Tarragona i de Barcelona.

»La Regió podria donar un impuls decisiu a la continuïtat de la tradició conciliar, represa l'any 1995 gràcies a la iniciativa coratjosa del recentment traspasat Ramon Torrella. Caldrà veure com queda la Província Eclesiàstica Tarraconense. Per raons d'operativitat de la Regió i per evitar duplicats, potser s'hauran de reduir al mínim les funcions de la Província.»

MARIA ISABEL ESPINOSA, f.m.a., és secretària general de la Unió de Religiosos de Catalunya

«El reconeixement d'una entitat pròpia a l'Església de Catalunya. També permetrà assegurar i enfortir la unitat pastoral de les Esglésies que tenen la seu a Catalunya, per poder fer una decidida aportació a una veritable pastoral de conjunt que ajudi a la inculcació de la fe i, per tant, a donar resposta a les necessitats d'ara i ací. La presència eclesial serà més significativa al nostre país.

»Cal manifestar que hi ha una manera pròpia d'interpretar els paràmetres d'actuació social i pastoral. No es pot negar que, com a poble, Catalunya forma una unitat pastoral diferenciada.»

MONTSERRAT ORIOL és secretària general del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

«La creació de la Regió Eclesiàstica de la Tarraconense és per al Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) un motiu de gran satisfacció.

»El SIC, des de la seva creació, ha treballat conjuntament amb les vuit diòcesis catalanes i les tres de les Illes. Prova d'això són les escoles que organitza cada estiu de formació per a catequistes; les jornades de formació de responsables; les publicacions que ha editat (en aquest moment ja existeix un material comú per

a totes les etapes de la iniciació cristiana, un itinerari per a la iniciació cristiana, materials per a la catequesi familiar, i per a la catequesi especial, està a punt de sortir un llibre per a la catequesi d'adolescents i un altre per al desvetllament religiós). Cada dos mesos publica el butlletí de Catequesi. Com a fites importants en la seva història destaca la celebració del I Congrés de Catequesi de Catalunya i les Illes, i haver portat a terme el mandat que li donà el Concili Provincial Tarraconense (resolució 7) d'elaborar un projecte global de catequesi per a les diòcesis de Catalunya i les Illes.

»La creació d'una Regió Eclesiàstica Tarraconense serà un motiu per potenciar-ne l'acció; per fer-ne més estrets els lligams amb les esglésies de Catalunya i les Illes. És un repte per a tots els delegats diocesans de Catalunya i de les Illes, així com per als membres dels diferents departaments del SIC, per continuar treballant, si fos possible més estretament, en bé de la pastoral catequètica i del catecumenat.»

CONCEPCIÓ HUERTA és membre de l'Associació Bíblica de Catalunya i de la Federació de Cristians de Catalunya

«Des del punt de vista jurídic suposarà un pas important en la configuració de l'Església a Catalunya, en el camí cap al ple reconeixement de la seva genuïtat. Genuïtat que prové de les seves arrels mil·lenàries en la nostra terra on la fe es viu i expressa amb caràcters propis i, alhora, ha estat i és font de cultura.

»La nova situació planteja uns reptes importants, al meu entendre. D'una banda, i a fi que les nostres diòcesis visquin i actuïn realment

sabent-se part d'una regió comuna, cal l'enfortiment dels vincles "a tots nivells de responsabilitat" interdiocesans i intradiocesans, pel camí que Jesús ens ha indicat de l'"estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat", i que es concreta en "qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots". De l'altra, cal que els catòlics catalans envigorim la nostra pertinença corresponsable a l'Església en els quatre àmbits fonamentals que assenyala el llibre dels Fets dels Apòstols (2,42): ser "constants a escoltar els ensenyaments dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries."»

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

L'ENTREVISTA

Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, és secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense

D'ençà de l'any 1997, quan va fer-se càrrec de la secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense, la vida de Mons. Joan Enric Vives i Sicília (Barcelona, 1949) ha fet un tomb espectacular. A mesura que avançava el procés que havia de possibilitar la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense,

les responsabilitats episcopals del bisbe Joan Enric Vives tampoc no deixaven d'anar a més.

Així, el 2001 va ser nomenat bisbe coadjutor d'Urgell i, tan bon punt es va formalitzar la renúncia de l'arquebisbe Joan Martí Alanís ara fa un any, Mons. Joan Enric va esdevenir bisbe titu-

lar de la diòcesi i copríncep d'Andorra. Des de la responsabilitat d'aquests nous càrrecs, el secretari de la Conferència Episcopal Tarraconense albirava ara amb una especial satisfacció la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense, que ja no pot trigar gaire a fer-se realitat.

«Una conferència episcopal pròpia és del tot utòpica en aquests moments»

—Quines raons van portar els bisbes catalans a demanar, durant la celebració del Concili Provincial Tarraconense, una personalitat jurídica pròpia?

—Van ser raons de tipus pastoral, per servir millor els fidels i respondre millor, junts, als reptes que els cristians tenim plantejats, fent un treball de comunió i d'ajuda mútua a través de molt treball interdiocesà. Se seguia així la llarga tradició de més de trenta anys de caminar juntes les vuit diòcesis de Catalunya i aconseguir un testimoni i una veu d'unitat. També hi ha raons d'anar junts davant de les sol·licituds de convenis i d'altres relacions amb les autoritats autonòmiques del nostre país.

—Quin va ser el paper del Dr. Ramon Torrella, aleshores arquebisbe de Tarragona i president de la CET, en aquest anhel?

—En continuïtat amb el que l'anterior arquebisbe Dr. Pont i Gol havia promogut, el Dr. Torrella fou sempre un estímul al treball conjunt de les vuit diòcesis catalanes. Culminà aquest servei a la unitat amb la convocatòria del Concili Provincial Tarraconense del 1995, amb la seva llarga i profunda preparació i el seu treball de realització i de concreció posterior en resolucions.

—Constituir-se en Regió Eclesiàstica Tarraconense va ser l'única solució jurídica possible?

—L'única no, és clar, ja que es pot pensar en una conferència episcopal pròpia, però que és del tot utòpica en aquests moments. I en canvi, convenia dotar-se d'una estructura jurídica com la regió, que permet unir els dos arquebisbats de Barcelona i de Tarragona, amb les diòcesis sufragànies de Tarragona, i que resolgués en endavant la unitat sempre posada a prova de la Província Eclesiàstica Tarraconense i de l'arxidiòcesi directament subjecta a la Santa

Seu que és Barcelona. Especialment amb assumptes que afecten totes les diòcesis i que, en canvi, ara es resolien amb la tutela d'un sol bisbat i els altres posteriorment reconeixen a cada diòcesi.

—Fins a quin punt s'ha pres com a exemple el cas italià durant tot aquest procés?

—Certament, els estatuts de les regions italianes s'han tingut molt en compte, sobretot perquè són senzills, tenen en compte les relacions amb els governs regionals i perquè en algun cas solucionaven que no necessàriament fossin dues províncies com reclama el Codi de Dret Canònic (cànons 433-434) les que constitueixen una regió eclesiàstica, sinó només una província i un arquebisbat directament subjecte a la Santa Seu, sense diòcesis sufragànies.

L'aprovació definitiva

—Després que la CEE hagi donat via lliure a la creació de la Regió Eclesiàstica

El bisbe Joan Enric va prendre el relleu de l'arquebisbe Joan Martí Alanís com a bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra (1-VI-2003).

tica Tarraconense, quins passos són encara necessaris per a la seva aprovació definitiva?

—És competència de la Santa Seu eri-

gir la Regió Tarraconense, però calia que fos acceptada abans per la Conferència Episcopal Espanyola i que aquesta reformés els seus estatuts perquè donés sin cabuda a les regions eclesiàstiques. Ara ja s'ha aprovat aquesta reforma estatutària i estem a l'espera del «reconeixement» necessari de la Santa Seu. Després caldrà integrar petits retocs en els estatuts de la Regió Tarraconense i que la Santa Seu l'erigeixi amb els seus estatuts propis.

—Per tot això, quant de temps trigarà encara a tenir constituïda la Regió Eclesiàstica Tarraconense?

—Penso que aviat podrem tenir aquesta regió que donarà més estabilitat i més coherència al seu president, de manera que podrà aparèixer com a millor portaveu de les vuit diòcesis, especialment davant de moltes qüestions de relació i de cooperació amb les autoritats civils de Catalunya.

—A l'hora de prendre decisions, sempre caldrà comptar amb el vistiplau de la Conferència Episcopal Espanyola?

—La Regió Tarraconense es regirà pels seus propis estatuts, que donen un cert marge i sobretot la vida ens anirà marcant aquest marge.

De moment, hi ha temes que caldrà connectar, però sempre en la línia de la comunió eclesial i no de cap imposició. Cal tenir present que la relació amb la Conferència Episcopal Espanyola és expressió de comunió amb les Esglésies properes, amb les quals ens uneixen molts lligams d'afecte i d'història, de parentiu i d'origens de molts catalans que hi tenen la referència de les seves arrels cristianes.

—Hi ha persones que lamenten, d'una banda, que el procés hagi quedat embarrancat durant massa temps i, de l'altra, que el resultat no sigui l'esperat. Què els diria?

—Tot el que hem viscut no ha estat gra-

Mons. Joan Enric Vives.

tuït i segur que serà per a bé. És un camí que es va fent i que afirma el treball d'unitat de les diòcesis. Amb tot, no hem de demanar a l'agrupació de diòcesis el que no ha de ser. Ni el que tenim fins ara ni el que alguns podrien desitjar d'una conferència totalment independent, anul·la el treball de cada diòcesi, ni la responsabilitat de cada bisbe amb el seu presbiteri i els seus fidels.

«La relació amb la Conferència Episcopal Espanyola és expressió de comunió amb les Esglésies properes»

—Aquesta sol·licitud de l'Església catalana obre ara la porta a altres peticions com la de la Regió Eclesiàstica del Sud, en referència a les diòcesis andaluses?

—Les diòcesis d'Andalusia també fa molts anys que treballen pastoralment en comú i, per tant, també volen cons-

tituir-se en regió, però encara han de redactar els seus estatuts i que siguin acceptats per la Santa Seu.

—Imaginem que serà un gran motiu de satisfacció per a vostè, que ha esmerçat tants esforços en aquest projecte, veure reeixida la Regió Eclesiàstica Tarraconense.

—Crec que ens hem d'alegrar d'aquest nou pas endavant i esperar que, per la força de l'Esperit Sant, ens ajudi en el servei pastoral a les diòcesis, en la millor interrelació d'uns i altres, i en el testimoni evangeliador de cara al nostre país.

Reportatge: Carme Munté

Del 2 a l'11 d'agost del 2004

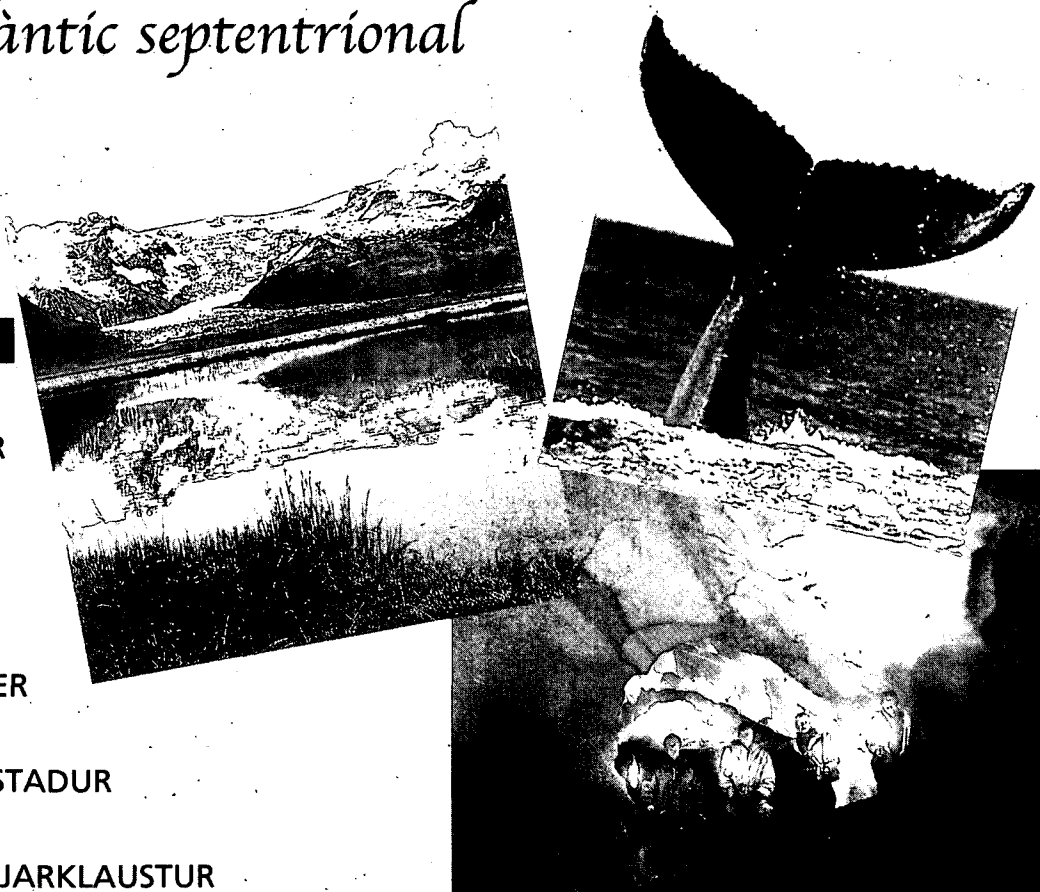

VIATGE A ISLÀNDIA

Un enclavament molt característic de l'Atlàntic septentrional

VISITAREM:

- REYKJAVIK
- PINGVELLIR
- SKÁLHOL
- SELFOSS
- REYKHOLT
- AKUREYRI
- GLAUMBAER
- HUSAVIK
- KESKAUPSSTADUR
- HÓFN
- KIRKJUBAEJARKLAUSTUR

AMB EXCURSIONS A:

- Cercle d'Or amb el llac Tingvallavatn
- Cascades Gullfoss i el Gran Guèiser a Strokkor, un dels més actius
- El Kerid, cràter volcànic extingit
- Deildartunguhver la font termal més gran del món.
- Llac Mývatn i les cascades de Hraunfossar, Barnafossar, Godafoss i el Santuari dels Ocells
- Cova subterrània de Grjótagjá
- Passeig per les formacions de lava de Dimmuborgir i de Námaskard forats sulfurosos i magmes bullents
- Navegació pel fiord Nordfjordur
- Navegació per la llacuna de la gelera Jökulsarlón (magnífiques vistes d'icebergs flotants)
- Parc Nacional Snæfells, la reserva natural d'aus marines de Drihlaey i la cascada Skogarfoss.

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

Visita de missions, i la casa de la mare Teresa a Calcuta

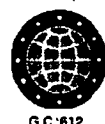
Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes, estels i oasis. La porta del desert

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Suïssa

església en el món

El Papa diu a Suïssa que seguirà al capdavant de l'Església «fins al final»

■ 10.000 joves acullen entusiasmats Joan Pau II

BERNA.— Poca veu però perseverança van ser els trets que defineixen la figura de Joan Pau II en la seva trobada del 5 i 6 de juny amb els joves catòlics suïssos. Un país indiferent a la visita del Pontífex, amb carrers buits, gairebé cap pòster ni bandera, que va contrastar

amb la calidesa del Palau de Gel on els joves van rebre emocionats el Papa malalt en la seva primera sortida d'Itàlia de l'any 2004. Era el tercer cop que el Pontífex viatjava a Suïssa i arribava així al viatge internacional número 103.

El Papa, amb la veu a vegades molt fluixa, va aconseguir llegir el que volia dir als joves sense haver de delegar la lectura a ningú. El missatge del Papa va ser que «seguirà fins al final». Pel que fa als joves, els va sol·licitar que dediquin la seva vida a opcions que paguin la pena, com el sacerdoci o el matrimoni. «Constituïu una família, fonamentada sobre el matrimoni com a pacte d'amor entre un home i una dona que es comprometen a una comunió de vida estable i fidel.» Pels qui no sentien que aquesta és la seva crida, el Papa els proposa la vida religiosa o sacerdotal «donant la vida a Jesucrist», va dir.

Davant de la previsible por dels joves quan es troben amb una crida d'aquest tipus, el Papa va confessar: «Sé que davant d'una proposta així et sents nerviós, però jo et dic que no tinguis por, que Déu no es deixa vèncer en la generositat.» El Papa va recordar que «després de gairebé 60 anys de sacerdoci em sento content per poder oferir el meu testimoni: és bonic lliurar-se fins al final per la causa del Regne de Déu!». El Papa es va voler unir així a la I Trobada Nacional de Joves Catòlics Suïssos, en la qual van participar també alguns grups espanyols, polonesos, alemanys, italians i austríacs. El Pontífex es va adreçar al jovent en les quatre llengües oficials del país.

El Papa va suggerir als joves que gassin la

El Papa, amb la Guàrdia Suïssa.

seua energia a «construir una civilització de justícia i d'amor sense discriminacions». A més, els va posar en estat d'alerta davant del «consumisme, els plaers passatgers, la indiferència, l'afectivitat desordenada i la superficialitat». El Papa va recordar els seus vint anys, quan «estudiava, treballava, m'agradava fer esport, esquiar i actuar al teatre». Joan Pau II va fer aquestes declaracions acompanyat en tot moment de la Guàrdia Suïssa, l'exèrcit més petit del món. Abans d'acomiar-se dels joves, el Papa va llançar una última crida: «Vull continuar sent una persona d'esperança.»

Joan Pau II va convidar l'Església catò-

lica a Suïssa a superar les dificultats de les darreres dècades tot recuperant el seu esperit missioner en la missa amb la qual va culminar la seva visita a Berna. «La veritat és Jesucrist, vingut al món per revelar-nos i lliurar-nos l'amor del Pare. Som cridats a testimoniar aquesta veritat amb la paraula i sobretot amb la vida!», va dir el Papa. I va animar l'Església suïssa a viure en

unitat i comunió.

També es va referir a la unitat entre els cristians a Suïssa: «Reafirmo, també, en aquesta ocasió, la voluntat d'avançar pel camí difícil, però ple de goig, de la comunió plena de tots els creients.» La Federació de les Esglésies Evangèliques de Suïssa no va acceptar la invitació a participar en la missa presidida pel Papa en protesta per l'oposició de l'Església catòlica a oferir ordinàriament la comunió eucarística als no catòlics. La Federació, però, va estar oficialment representada en la trobada amb Joan Pau II.

Miriam Díez Bosch

Relacions diplomàtiques suïssovaticanes, per primer cop

Malgrat la sobrietat amb què es va desenvolupar la rebuda oficial del Papa a l'aeroport militar de Payerne, sense bandes musicals ni multituds, la bona notícia és que a partir d'ara Suïssa normalitzarà relacions amb la Santa Seu i, per tant, es nomenarà un ambaixador que residirà a Roma, presència fins fa més d'un segle inexistente. Joseph Deiss, president de la Confederació Helvètica, li ho va anunciar personalment. El Papa va marxar amb aquesta novetat diplomàtica i amb el compromís dels joves de retrobar-se amb ell a Colònia el 2005 durant la Jornada Mundial de la Joventut. A més, va estrenar un nou papamòbil, que li permet entrar al vehicle des de la seva cadira especial amb rodes.

El nunci apostòlic, Pier Giacomo de Nicolò i els bisbes suïssos, amb el president Amadee Grab al capdavant, van mostrar la seva satisfacció per aquest viatge, que havia estat assenyalat per la polèmica, ja que alguns cristians protestants (la majoria del país) van voler boicotejar una celebració eucarística en senyal de desacord amb la prescripció vaticana que prohibeix l'intercomunió entre catòlics i protestants.

Joan Pau II reclama a Bush «la ràpida sobirania per a l'Iraq»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Un George Bush atent escoltant un Joan Pau II preocupat és la imatge que el 4 de juny va donar la volta al món. La visita a Europa del president dels Estats Units es va iniciar a Roma, on va entrevistar-se amb el president de la República d'Itàlia, Carlo Azeglio Ciampi. Bush va visitar el president italià per commemorar l'alliberament de Roma per part dels aliats el 4 de juny del 1944.

A les dotze del migdia, el president nord-americà va entrar al Vaticà, on es va trobar en privat durant 12 minuts amb el Papa. La delegació nord-americana, amb Laura Bush, Colin Powell, secretari d'Estat, i altres personalitats, no va comptar amb la presència de Condoleezza Rice, consellera per a la seguretat nacional, tot i que estava anunciada entre les persones que visitarien el Papa. Segons es va saber més tard, va preferir quedar-se a l'ambaixada nord-americana preparant el pla de pau per a l'Iraq.

El Papa va dir en anglès que s'unia en el record a aquelles morts valeroses, referint-

se a la commemoració del 60è aniversari de l'alliberament de Roma i per honorar la memòria de molts soldats nord-americans que van donar la vida pel seu país i per la llibertat dels pobles d'Europa. Joan Pau II va recordar els vint anys de relacions diplomàtiques formals, establertes el 1984 sota el govern Reagan. L'endemà, des de Suïssa, el Papa deplorava la mort de l'expresident Ronald Reagan als 93 anys.

«Senyor president, la vostra visita a Roma té lloc en un moment de gran preocupació per la contínua situació de greu agitació a l'Orient Mitjà, tant a l'Iraq com a Terra Santa», va dir el Papa mentre Bush l'escoltava atentament. «Vós coneixeu bé la clara posició de la Santa Seu en aquest sentit, expressada en nombrosos documents, a través de contactes directes i indirectes, així com en molts esforços diplomàtics que s'han realitzat des que em vaig visitar per primera vegada, el 23 de juliol del 2001 a Castel Gandolfo.» El Papa va reconèixer que «és evident que el desig de tots és que la situació es normalitzi el més

aviat possible, amb la participació activa de la comunitat internacional, en particular, de les Nacions Unides per assegurar un ràpid retorn de la sobirania a l'Iraq en condicions de seguretat per la vostra gent». Joan Pau II va demanar també «que una esperança semblant es revifi a Terra Santa i dugui a noves negociacions, dictades per un sincer i determinant compromís de diàleg entre el govern d'Israel i l'Autoritat Palestina».

«L'amenaça del terrorisme internacional continua sent font de constant preocupació: ha afectat seriosament les normals i pacífiques relacions entre estats i pobles des de la tràgica data de l'11 de setembre del 2001», va dir amb la veu entretallada el Pontífex, i de seguida es va referir de manera implícita a les tortures que soldats nord-americans han infligit sobre presoners de l'Iraq: «En les darreres setmanes, han tingut lloc altres esdeveniments deplorables, que han commocionat la consciència cívica i religiosa de tots, fent més difícil, serà i decidit el compromís pels valors

humans compartits: en absència d'un compromís d'aquest tipus, ni la guerra ni el terrorisme podran ser derrotats.»

Després d'aquestes reprimendes, el Papa va lloar «el gran compromís del vostre govern i de nombroses agències humanitàries de la vostra nació, en particular les d'inspiració catòlica, per derrotar les condicions cada vegada més insuportables de diversos països africans». A més, va agrair al president republicà «el vostre compromís per la promoció dels valors morals en la societat nord-americana, en particular els que es refereixen al respecte per la vida i la família». Finalment, el Papa va apostar per «una entesa més completa i profunda entre els Estats Units i Europa». Bush li va lliurar la Medalla de la Llibertat, l'honor civil més alt que confereix el govern dels Estats Units. La medalla premia la contribució que el Papa ha fet a les causes de «la llibertat, la dignitat humana i la pau». El Papa es va acomiadar desitjant que Déu beneeixi Amèrica: «God Bless America», va dir fora de protocol un parell de vegades. (M.D.B.)

Espanya

Mons. García-Gasco obre la causa de canonització de 244 màrtirs

■ 179 sacerdots, 5 religiosos, 4 religioses i 56 laics, víctimes de la persecució del 1936

VALENCIA.— L'arquebisbe de València, Mons. Agustín García-Gasco ha anunciat l'obertura de la causa de canonització d'un total de 244 valencians, sacerdots diocesans, religiosos, religioses i seglars, martiritzats per l'odi a la fe durant la persecució religiosa del 1936, segons l'edicta firmat pel prelat.

Es tracta del segon grup de màrtirs valencians de la persecució religiosa del 1936 al qual s'obre procés de canonització, després de l'integrat per 226 persones que van ser beatificades per Joan Pau II l'11 de març del 2001.

Al l'edicta es fa constar que l'obertura de la causa es produeix «tenint en compte els anhels del clergat de la diòcesi i del poble fidel», per recollir les proves testificals dels màrtirs «abans que desapareguin les persones que poden donar-ne testimoni». En el mateix text, l'arquebisbe de València assegura que «el nombre considerable de màrtirs fa impossible incloure'ls tots en un mateix procés», per la qual cosa expressa la seva confiança que «amb la gràcia de Déu i l'ajuda del poble fidel, es podran formar successivament nous processos».

Fonts de la delegació diocesana per a les Causes dels Sants han assenyalat que «encara queden uns 400 expedients d'altres sacerdots, religiosos, religioses i fidels laics o laiques que, malgrat haver mort per Crist, estan mancats, de moment, de notícies i proves del seu presumpte fet martirial».

Els 244 màrtirs «són els que ofereixen menys dificultats sobre el fet martirial i la seva fama de martiri, després d'una laboriosa recerca de notícies, documents i testimonis sobre cadascun d'ells», assenyalava el delegat diocesà per

tes de culte per salvar-los de la profanació, entre altres; un calze i una creu processional, però en veure com els assaltants encenien una foguera i hi llençaven una imatge del Sagrat Cor, «no va poder contenir-se i va començar a recriminar els milicians».

Hores després va ser detingut, juntament amb el seu pare, «que no va voler abandonar-lo», i tots dos van ser afusellats el 2 de desembre del 1936.

Dins del mateix procés s'inclou un altre jove, Alberto Meléndez Bosca, martiritzat el 1936 amb 26 anys, solter, que va enganyar els seus captors i que es va atribuir la identitat del seu germà, que era a qui buscaven, per evitar que fos afusellat perquè estava casat i era pare de dos fills. Igualment, hi ha una jove mestressa de casa, Hortensia Serra Poveda, que va ser assassinada als 29 anys,

quan estava embarassada de nou mesos del seu primer fill i va demanar que la matessin després de donar a llum per poder batejar-lo, cosa que li va ser denegada.

La causa de canonització de tots ells s'obrirà oficialment el 23 de juny. Inclou 179 sacerdots diocesans, 5 religiosos, 4 religioses i 56 laics. Dels 179 sacerdots, dotze tenien més de 70 anys quan van ser assassinats, mentre que el més jove, José Vicente Chulilla, rector de Campos de Arenoso, en tenia 25. D'entre els 56 laics màrtirs, la més gran era una anciana de 80 anys, Julia Mateu Ferrer. En el cas dels màrtirs religiosos, «han estat inclosos aquells que van morir dins el territori de la diòcesi de València i expressament ho han sol·licitat els seus respectius superiors», explica Fita. (AVAN)

Mons. García-Gasco.

a les Causes dels Sants, Ramón Fita. Tots ells han estat elegits «perquè de cadascun hi ha documentació fefaent del fet martirial». Des de la beatificació del primer grup de màrtirs el 2001, «les peticions perquè s'obrin nous casos de màrtirs han estat constants», afegeix Fita.

El màrtir més jove

Un escolà de 15 anys és la persona més jove dels 244 màrtirs de la persecució religiosa del 1936. L'escolà Antonio Ferrer Rodrigo «va ser torturat i afusellat per recriminar l'actitud d'uns milicians que saquejaven l'església del seu poble, en la qual ajudava el rector», segons ha dit Ramón Fita. El jove havia aconseguit amagar a casa seva uns quants objec-

L'Apostolat del Mar, proper a les famílies de l'«O Bahía»

MADRID.— L'Apostolat del Mar ha emès una nota en la qual mostra la seva proximitat a les famílies de les deu víctimes del dramàtic accident de l'O Bahía, a la ria de Vigo. «No podem comprendre aquests cops tan durs i inesperats. Tan sols la fe ens dóna força per refer-nos i tirar endavant, tot i que el sofriment resta viu. Demanem que Déu els doni valentia i empena», subratlla la nota.

Així mateix, l'Apostolat del Mar denuncia les dures condicions de vida de la gent que viu del mar: «Un cop més voldríem que es desvetllés la nostra consciència a un dels mons més desconeguts i durs que hi ha, el dels homes del mar, amb jornades llargues i en condicions de vegades difícils d'imaginar, sempre amb la incertesa del temps, sempre amb l'angoixa dels «cops traïdorencs» de la mar. Demanem a les autoritats civils que alleugin en la mesura que puguin aquest dolor mitjançant el suport i les especials ajudes socials que es poden oferir en aquestes circumstàncies. No ens hem de permetre demà oblidar aquesta tragèdia com una data més en el calendari dels desastres.» (SIC)

Pedro Escartín, administrador diocesà de Barbastre-Montsó

BARBASTRE.— El Col·legi de Consultors de Barbastre-Montsó ha triat el sacerdot Pedro Escartín Celaya com a administrador diocesà de la diòcesi, després de la presa de possessió de Mons. Juan José Omella com a

bisbe de Calahorra i La Calzada-Logroño, el 29 de maig. Pedro Escartín va néixer a Ainsa (Osca) el 1937. Va ser ordenat sacerdot el 1961 i és diplomad en Pastoral per la Pontificia Universitat Lateranense de Roma. Des del 1962 ha estat coadjutor de diverses parròquies de la diòcesi de Barbastre. Fins al 1983 ha estat, en diferents etapes, consiliari diocesà de joves, d'adolescents i de dones d'Acció Catòlica. Ha estat secretari de la Vicaria de Pastoral, secretari general, vicari de Pastoral i delegat diocesà de Pastoral Juvenil. En dues ocasions es va traslladar a Madrid. Del 1983 al 1985 per dirigir el Full diocesà de Joves d'Acció Catòlica i del 1986 al 1989 per fer de director del secretariat de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar, de la qual continua sent-ne assessor, igual que de la Comissió Episcopal de Pastoral. Des del 1989 era vicari general de la diòcesi de Barbastre-Montsó. (SIC)

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats
Restauracions
Gravats a l'àcid
Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tél. 932 182 399 - Fax 932 183 098
E-mail: info@vitralbons.net
www.vitralbons.net

LLOGERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestilogandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humana. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Espanya

Acció de gràcies per santa Genoveva Torres

■ Les angèliques en reviu en la canonització un any després

SARAGOSSA.— El 4 de maig del 2003, a la madrilenya plaça de Colón, Joan Pau II declarava i definia santa sor Genoveva Torres, juntament amb quatre beats més. Amb emoció seguia la cerimònia la família per ella fundada: la congregació de les Germanes del Sagrat Cor de Jesús i dels Sants Àngels (angèliques). Un any després de la canonització ressonen amb força les paraules del Papa: «Santa Genoveva va ser instrument de la tendresa de Déu cap a les persones soles i necessitades d'amor, de consol i de cures al seu cos i al seu esperit.»

Encara que ja ha passat un any, el record de la canonització continua molt present. Així ho explica a *Catalunya Cristiana* la Gna. M. del Carmen del Amo, secretària

«aquest llibre vol ser un record viu no només de la canonització, sinó també del procés des del seu inici, dels miracles obtinguts, de l'acció de gràcies que va desenvolupar en les diverses cases de la congregació, tant a l'Estat espanyol com a Mèxic, Itàlia, Veneçuela i en molts llocs relacionats amb la santa».

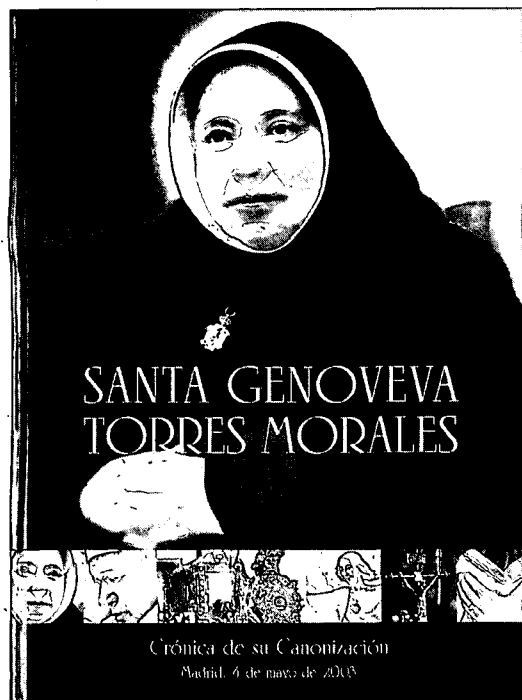
A través del llibre, que recull conferències, discursos, testimonis, resulta senzill captar, indica la Gna. M. del Carmen, que «el missatge d'avui que sembla transmetre'ns santa Genoveva és el que ella va viure enmig d'innombrables dificultats: "No temis res, Déu és amb tu." Els devots que la invoquen estan plenament convençuts de la pau, tendresa i confiança que inspiren els seus escrits i la seva vida tan admirable dins d'una senzillesa extrema».

Les angèliques són hereves del carisma fundacional de santa Genoveva: «Conserven el seu carisma d'"àngels de la soledat" allà on hi ha el mal, tan persistent en la nostra societat actual que presenta qualsevol dels seus diversos rostres, principalment entre les senyores que es veuen privades de la vida familiar per qualsevol circumstància», subratlla la Gna. M. del Carmen. I afegeix: «El llegat de la santa el volen actualitzar (les angèliques) sobretot geogràficament, fent-se presents allà on són reclamades.»

L'any passat, a més de la canonització de Genoveva Torres, les angèliques van celebrar les noccs d'or de la seva aprovació pontifícia, cosa que «ens obre horitzons amplis per al futur: expansió de l'obra per altres nacions, col·laboració més estreta dels seglars en les tasques de les angèliques, patronat de la santa sobre els minusvàlids (aprobat ja per la Conferència Episcopal Espanyola i en tràmit cap a Roma) i la divulgació de l'espiritualitat d'aquesta dona invàlida, que causa astorament i devoció a tots els qui la coneixen».

Amb la publicació d'aquest llibre, les angèliques conviden tothom a conèixer la figura de la seva fundadora i a elevar una acció de gràcies per santa Genoveva Torres.

Rosa María Jané Chueca

Portada del llibre.

general de la congregació de Germanes del Sagrat Cor de Jesús i dels Sants Àngels: «Ho vivim amb una immensa alegria, que es verifica en acció de gràcies al Senyor pel do rebut, de gratitud al Sant Pare i a tots els que van participar en la cerimònia de Madrid, i de sorpresa davant la magnitud d'aquell esdeveniment en què van prendre part milions de fidels: uns amb la seva presència física, d'altres a través dels mitjans de comunicació.»

Les angèliques no es guarden per a elles aquesta alegria i han dut a terme diverses iniciatives per recordar aquest aniversari. L'última ens arriba en forma de llibre: *Santa Genoveva Torres Morales. Crónica de su canonización*. Es tracta d'un treball formidable de 213 pàgines a tot color, amb una presentació moderna i àgil, coordinat pel vicepostulador de la causa, Mariano-Sergio Mainar Elpuente. Aquest llibre ens ofereix un ampli recorregut, al llarg de vuit capítols, de la canonització de Genoveva Torres i ens ensenya «les riqueses de Crist desplegades en aquesta dona humil», com assenyalava Mainar Elpuente a la presentació.

Segons la Gna. M. del Carmen del Amo,

Corpus Christi, Dia de la Caritat

MADRID.— El 13 de juny, festivitat del Corpus Christi, es va celebrar el Dia de la Caritat, amb el lema «A l'encontre dels últims». Amb motiu d'aquesta jornada, la Comissió de Pastoral Social de la Conferència Episcopal Espanyola va escriure un missatge en què animava a posar en pràctica el programa proposat per Joan Pau II per al nou mil·lenni.

El missatge recordava que a l'Eucaristia celebrem l'amor extrem de Jesús: «El misteri lluminós de l'Eucaristia i el rostre sofrent dels més pobres ens demanen sortir a l'encontre dels últims amb fe, amor i esperança.» Els prelats assenyalaven la invitació del Papa a viure el nou mil·lenni amb els ulls fixats en el rostre de Crist mort i ressuscitat. Només així serà possible «mantenir-nos fermes i sense por al servei dels últims. (...) La fe apostòlica reconeix el rostre de Crist en els últims d'aquest món».

Els bisbes subratllen que la fracció del pa és el lloc privilegiat de contemplació i reconeixement del rostre de Crist. Això no obstant, indicaven altres llocs on contemplar aquest rostre: els famolencs, els assedegats, els despullats, els malalts, els presos... «Els cristians estem cridats a honorar de manera conscient el cos de Crist en el cos dels pobres. (...) Els pobres es converteixen així en lloc de trobada amb el Ressuscitat, juntament amb l'Eucaristia i la comunitat eclesial.»

Participar en l'Eucaristia implica sortir a l'encontre dels últims, cosa que du a actualitzar els sentiments i accions de Crist: va compartir la taula i l'amistat amb públicans i pecadors, va defensar les dones i els nens menyspreats, va admirar la fe de pagans, la generositat dels pobres, va reiterar que els últims seran els primers, va educar els deixebles per ser servidors... El missatge de Càritas d'enguany posa l'accent en la «civilització de l'amor»: «Per tal que els més pobres se sentin dins l'Església com a casa, cal que els seus fills fem nostre el dinamisme de l'amor d'aquell que es va humiliar per conduir-nos a tots a la glòria.»

La Comissió Episcopal de Pastoral Social feia una crida a deixar-nos interpel·lar pels més humils i menyspreats de la societat, com a acte d'obediència i d'amor a Déu; com un servei incalculable a la unitat de l'Església i a la comunió entre els homes: «Tots els que creiem en Jesucrist ens sentim empesos a col·laborar en l'adveniment d'una terra nova on habiti la justícia i on es faci el projecte de Déu.» Recollint les paraules de Joan Pau II, els bisbes afirmaven: «En aquest món és on ha de brillar l'esperança cristiana. També per això el Senyor s'ha volgut quedar amb nosaltres a l'Eucaristia, gravant en aquesta presència sacrificial i de convivència la promesa d'una humanitat renovada pel seu amor.» (C.C.)

CASA D'ESPIRITUALITAT

del Santuari del Miracle

■ **2.116 PERSONES**, durant l'any 2003, han participat en les diferents activitats de la Casa d'Espiritualitat del Santuari del Miracle.

■ **VOSALTRES TAMBÉ**, veniu a passar uns dies a la Casa d'Espiritualitat, en un ambient acollidor de silenci, de reflexió, de pregària i de celebració. Us hi esperem.

PER A RELIGIOSES

JULIOL

del 4 al 11

EXERCICIS ESPIRITUALS.
Director: Mn. Ignasi Montraveta.
(Organitza la Delegació Diocesana)

del 14 al 22

EXERCICIS ESPIRITUALS (En castellà)
Director: P. Ricardo de Luis Cardellada, O.P.
(Organitza Dominiques de la Presentació)

del 24 al 31

EXERCICIS ESPIRITUALS
Director: G. Antoni Pou, monjo

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

BARCELONA.— Per ser la primera entrevista que concedeix en castellà, el P. Giovannino Tolu se'n surt prou bé. Va molt al gra, evitant discursos enrevessats i elucubracions teològiques. Amb un missatge senzill i directe, aquest

italià simpàtic que aviat farà 50 anys com a frare mercedari, ens descobreix quins són els reptes i camins d'alliberament que avui ha d'afrontar l'Orde de la Mercè. Amb gairebé vuit segles a l'esquena, l'orde nascut a Barcelona de mans de

sant Pere Nolasc acaba de tancar el seu últim capítol general, celebrat a Barcelona de l'1 al 22 de maig, amb la seva elecció com a nou mestre general. Substitueix en el càrrec el xilè P. Mariano Labarca.

P. GIOVANNINO TOLU, NOU MESTRE GENERAL DE L'ORDE DE LA MERCÈ

«L'alliberament de captius continua involucrant avui fins al fons la vida dels mercedaris»

—Segles després del darrer capítol general celebrat a Barcelona, han tornat a la ciutat que els va veure néixer... Quina primera valoració fa d'aquest últim capítol general mercedari?

—Cada trobada de germans per avaluar, analitzar i aprofundir és sempre una cosa positiva, no només com a germandat, com a fraternitat, sinó també per programar el futur i plantejar-nos reptes nous per afrontar. Hem parlat, entre moltes altres coses, de la nostra vida farterna, de l'estil de vida, de la missió de la vida consagrada i de l'obra carismàtica del nostre orde.

—Quines grans conclusions n'ha tret?

—Atesa l'escassetat vocacional, s'ha despertat en aquest capítol el desig d'emprendre accions i iniciatives a través de les quals poder ajudar des de la línia particular del nostre carisma mercedari, que és l'alliberament.

—De què cal alliberar l'home?

—Primer de tot, d'ell mateix, del seu egoisme, d'aquesta llibertat centrada en ell mateix sense mirar els del seu voltant. No obstant això, avui també sorgeixen formes noves de captivitat més o menys en la línia de sant Pere Nolasc: l'exploració de la infància, els empresonats, la marginació... Davant d'aquestes esclavituts el frare mercedari està cridat a llençar crits d'alliberament. El primer d'ells ha de ser el d'oferir l'alliberament interior, que és la nostra principal missió, amb fills de Déu que proposen l'alliberament que Ell ens dona. Però també estem cridats a dur a terme accions i camins concrets per millorar la dignitat de la persona. Per això és tan important la nostra presència a les presons, amb els reclusos, amb els joves drogoaddictes o els nens del carrer. També considerem molt important la trobada espiritual a les parròquies, a través dels sacraments, la Paraula del Senyor compartida, els grups de nens i joves...

—Fa vuit segles sant Pere Nolasc i els primers frares mercedaris s'intercanviaven per esclaus cristians en terres musulmanes. Ara això ja no és així...

—És cert, avui no és exactament així, però l'alliberament dels captius ha de continuar involucrant avui fins al fons la vida dels frares mercedaris. Això sí que continua sent plenament vigent. La nostra màxima preocupació, com fa vuit segles, continua sent com arribar als germans i oferir-los l'alliberament de Déu. La vocació de sant Pere Nolasc continua sent avui tan actual com llavors ja que hi ha noves formes de captivitat. Hi continua havent tants casos d'opressió, d'injustícia, de violència...

—A més dels vots de probresa, castedat i obediència, el religiós mercedari té un quart vot: el de donar la vida, si fa falta, per alliberar els captius. Com es viu aquest vot?

—Avui aquests casos no es donen, però un ha de viure amb aquesta actitud tot el que fa. Hem de donar tota la nostra vida, i fer tot el que fem amb aquest esperit de lliurament al Senyor i als germans.

—En aquest darrer capítol mercedari, vostè ha estat escollit nou mestre general de l'Orde. Sorprès per l'elecció o era una cosa esperada?

—Totalment inesperada. És més, jo em trobava molt a gust on era, a Càller (Sardenya), on regentem un santuari marí molt bonic, un temple construït per aragonesos. La tasca parroquial m'entusiasma... La notícia d'aquesta elecció ha estat per a mi una sorpresa, però els germans m'han demanat aquest servei, i jo, amb humilitat, l'assumeixo.

—Què suposa un càrrec així en un orde que acaba de celebrar vuit segles des del primer alliberament de captius?

—És una responsabilitat molt gran, que comparteixo, però, amb els provincials i superiors de l'Orde. El nostre màxim desig és animar perquè les grans línies traçades en aquest capítol puguin dur-se a terme.

—S'han marcat alguns objectius prioritaris?

—Primer de tot, el problema vocacional. Sense vocacions no podem portar a terme el nostre carisma. Tot i això, no perdem gens la il·lusió i fins i tot tenim en ment emprendre noves fundacions a llocs on fins ara no hi érem, com per exemple

El P. Giovannino Tolu, al costat de la imatge de la seva patrona, la Mare de Déu de la Mercè.

Cuba.

—És greu la crisi vocacional?

—No estem bé, encara que tampoc estem tan malament. En alguns països, com a l'Índia, on tenim presència des de fa uns quants anys, hi ha molts joves. Fa dos mesos es va ordenar el primer jove indi mercedari. També hi ha uns 30 joves de vots simples... Tenim vocacions a Mèxic i altres llocs. Aquí, a Europa, les vocacions són moltes menys. Potser és que no ens les mereixem... Actualment som uns 600 religiosos arreu del món.

—És força comú, en la celebració de capítols generals dels diversos ordes i congregacions religioses, sentir parlar d'una necessitat de tornar a les arrels. També a l'Orde de la Mercè hi ha aquesta urgència?

—Naturalment. D'alguna manera, el món ens ha absorbit, tendeix a distanciar-nos d'allò al qual som cridats, per la qual cosa sempre hem de girar la mirada als orígens, recuperar l'essència, per no perdre la nostra raó de ser i continuar sent transmissors del carisma fundacional de sant Pere Nolasc, que era l'alliberament dels captius.

—En aquest retorn a les arrels fundacionals, quins han de ser els pilars del carisma mercedari?

—Abans que res, la vida personal consagrada al Senyor que ens ha cridat, encara que també és primordial la vida farterna i, evidentment, la vida apostòlica cap a la missió de ser avui alliberadors. Això només es pot produir si abans hem estat alliberats nosaltres mateixos. És molt important, doncs, una consagració que sigui autèntica, com a deixebles de Jesús, que sigui capaç d'emprendre la difícil missió de proclamar crits de llibertat per tots els racons del planeta.

Samuel Gutiérrez

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

L'esperança i la visió cristiana de la immortalitat

He volgut en diversos articles insistir en el que és la medul·la de l'ésser humà: la seva transcendència. Estar cridat des d'abans del naixement i destinat a continuar sent després de la mort.

Però, què passa quan l'home viu en contra de la seva naturalesa, tancat en comptes d'obert? Què passa quan nega la seva relació amb Déu o no la té en compte? L'home, tal com existeix, vol donar-se a si mateix el sentit de la seva vida, i fins i tot assolir per si mateix la immortalitat. Però l'home no pot sinó fracassar en aquest intent d'aconseguir a pols l'eternitat. Perquè el que queda no és ell mateix, per moltes voltes que li doni. Ell s'estimba en el no-ser, lliurant la seva vida al no-ser, a la mort. És el contingut de l'amenaça de Gènesi 3,3, on s'entrellacen el pecat i la mort. Una existència en què l'home es vol fer Déu, donar-se la raó i el perquè de la seva existència, vol fer-se autònom, independent, ser ell mateix només, «com un Déu», i es converteix en una existència que és ser en un no-ser, una vida d'ombra que es queda fora de la vida vertadera.

Però això —va afirmar Ratzinger fa vint-i-cinc anys— no significa que l'home pugui invalidar o suprimir la creació de Déu. El resultat no és el pur no-res. L'home no pot sinó moure's en la creació i mai no aconseguirà enfonsar-la en el pur no-res. No aconseguirà invalidar el seu ser, sinó una existència en contradicció amb si mateix, perquè la referència dirigida a la veritat, a Déu, que exclou

el no-ser, resta en peu, encara que sigui com a negada o oblidada.

Només aquí comença l'enunciat pròpiament cristològic. El fons de l'esdeveniment de Crist consisteix en la supressió d'aquesta autocontradicció gràcies a la intervenció de Déu, sense que per això es destrueixi des de fora la llibertat de l'home per un acte capritxós. La vida i mort de Crist signifiquen que Déu mateix baixa al *sheol*, que estableix una relació al país sense ella, guareix el cec (Joan 9), donant vida a partir de la mort, enmig de la mort. Aquí una altra vegada la doctrina cristiana sobre la vida eterna es converteix en quelcom totalment pràctic. La immortalitat no es deguda al propi esforç ni, encara que és do de la creació, es tracta de quelcom senzillament natural; si, tanmateix, es redueix a això, llavors es converteix en perdició. La immortalitat es recolza en una relació que se'ns regala i precisament així representa una exigència per a nosaltres mateixos. La immortalitat remet a una pràctica receptiva, al model del descens de Jesús (Filipencs 2,5-11), en contra del *eritis sicut Deus* («sereu com Déu») com a camí per a la pretesa emancipació total. Si la capacitat per a la veritat i l'amor per part de l'home són el lloc on sorgeix vida eterna i on aquesta vol suplir la manca de sentit, llavors aquesta vida eterna es fa tema d'avui, convertint-se en la *forma corporis* («forma del cos») també en el sentit que aquesta vida no aliena l'home enfront del món sinó que és precisament el que l'arrenca

del poder de l'anàrquica manca de forma, donant-li figura autènticament humana.

Insistim que «l'home és aquest grau de la creació a l'essència del qual pertany poder veure Déu i participar de la vida». La idea cristiana de la immortalitat parteix indubtablement del concepte de Déu, tenint, en conseqüència, caràcter dialogal. Preciament perquè Déu és el Déu de vius i crida pel seu nom la seva criatura, l'home, és pel que aquesta criatura no pot fracassar. Aquest acte d'incorporació de l'home per part de Déu a la vida pròpia d'aquest ha pres carn, per parlar així, en Jesucrist: Crist és l'*arbre de la vida* de qui l'home rep el pa de la immortalitat. La vida eterna no s'explica per l'existència individual aïllada ni pel poder de cadascú, sinó que troba l'explicació en referència a un altre, realitat que és constitutiva de l'home. Però aquest enunciat sobre l'home remet per part seva a la imatge de Déu i és aquesta sentència la que en definitiva li revela el nucli de la interpretació cristiana de la realitat: també Déu té immortalitat —millor dit, és immortalitat— per tal com està referit a un altre per part de l'amor trinitari. Déu mateix no és *àtom* solitari sinó relació perquè és amor i, en conseqüència, la vida. A causa d'això, ens dirà també Ratzinger, posseeix també la mútua referència de l'amor humà una aurèola del misteri de l'eternitat. L'orientació que surt de tal visió de l'ésser, diu aproximadament això: la relació fa immortal; la criatura no l'assoleix per tancar-se en si mateixa.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Celebrar el sagrament del perdó

L'home cerca inútilment lluny de Déu alguna cosa que doni pau i goig al seu esperit assedegat. El profeta Jeremies ja afirmava: «Així parla el Senyor: "El meu poble ha comès un doble mal: m'ha abandonat a mi, font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua".» L'home abandona Déu, malgrat que sigui ell la font d'aigua viva.

Cal prendre consciència dels nostres pecats i cercar el perdó de Déu. Sant Ambrós diu que l'Església «posseeix l'aigua i les llàgrimes, és a dir, l'aigua del baptisme i les llàgrimes de la penitència». La victòria sobre el pecat que Crist ens ha atorgat, l'Església la manifesta, en primer lloc, per mitjà del sagrament del baptisme i, després, pel sagrament de la penitència.

Els evangelis ens diuen que Jesús perdonava els pecats a persones en concret, tot dient-los: «Els teus pecats et són perdonats.» Aquesta va ser la seva missió principal. El cristià d'avui i de sempre necessita el sagrament del perdó perquè és pecador. És Déu mateix qui, en

Jesucrist, ha situat «el moment del perdó» en la vida dels homes.

Cal recordar aquestes paraules de Jesús ressuscitat dirigides als Apòstols: «Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdonareu, li quedaran sense perdó.» Aquesta és la bona notícia. L'home no pot guarir-se a si mateix de la malaltia del pecat, però si s'obre a Déu i li demana perdó té garantida l'oferta del perdó per part de Déu en Jesucrist i a través de l'Església.

Per celebrar aquest perdó cal tenir consciència dels propis pecats i sentir-ne dolor. Avui, dissortadament, s'ha perdut força la consciència de pecat i de la seva gravetat. Però sorgeixen també un conjunt de preguntes davant del sagrament del perdó: Per què la confessió personal íntegra és un element essencial d'aquest sagrament? Per què confessar-se davant un sacerdot? Per què no podem obtenir el perdó dels pecats directament de Déu?

No podem oblidar que l'íntima conversió de cor s'exterioritza per la confessió feta a l'Església. La relació conversió-confessió és d'importància capital per a la comprensió del sagrament de la reconciliació en la seva estructura fonamental. Els cristians no podem oblidar la «mediació de l'Església» per tal que Déu perdoni els nostres pecats. Aquesta mediació de l'Església és volguda positivament per Jesucrist i forma part de la seva pedagogia salvífica.

El ministre del sagrament del perdó personifica Jesucrist mateix. El bisbe sant Pacià, en el segle IV, donava aquesta raó: «Tu dius que només Déu pot perdonar. Sí, només Déu. Però el que fa per mitjà dels sacerdots ho fa ell pel seu poder.»

Si hem pecat greument necessitem celebrar el sagrament del perdó. Joan Pau II recorda que «en el sagrament de la penitència cada home pot experimentar d'una manera singular la misericòrdia, és a dir, l'amor que és més fort que el pecat».

LUNYA

25 ANYS

Catalunya CRISTIANA

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

Cal Carles empeny els contra la Torre Annunziata

Dispara el David

el quolls joves

Calcuta, mare

santa nòmada

opinió

Punt de vista

Francesca Martínez Valero
Professora de Blanquerna

Jubilació

En llegir la premsa, escoltar les propostes dels governs i sentir els comentaris que les persones fan sobre el fet d'arribar a l'edat de la jubilació, es té la percepció que aquest fet està considerat, per la majoria dels implicats, com a poc desitjable.

Si consultem el *Gran diccionari de la llengua catalana* no trobarem cap accepció que relacioni aquest concepte de jubilació amb la pena, la depressió o la tristesa. Ben al contrari, totes el relacionen amb una alegria viva i expansiva. Per aquesta raó, val la pena preguntar-se: què hi ha al darrere de «la mala premsa» que té la jubilació?

Primerament, hauríem d'assegurar que totes les visions personals possibles que cadascú tingui del fet de jubilar-se són comprensibles i s'han de respectar. El que s'ha de qüestionar no són aquestes valoracions individuals. El que provoca la interpellació sobre aquest fet és la visió que en té la societat, la que es transmet mitjançant l'imaginari col·lectiu.

És cert que la trajectòria vital de les persones passa per diverses etapes. Però totes aquestes etapes tenen les seves fites, els seus projectes, les seves il·lusions, i la possibilitat de ser viscudes amb plenitud. Potser, caldria debatre per què les societats desenvolupades tendeixen a sobrevalorar la joventut i a infravalorar la vellesa i quins són els interessos que poden fomentar aquesta tendència.

El primer que cal aclarir és que jubilar-se no vol dir necessàriament deixar de treballar.

El que sí que significa és que els treballadors jubilats deixen de rebre un salari en consideració a llur aportació al procés productiu. Això vol dir que un assalariat o una assalariada és la persona que lloga la seva força de treball, temps de la seva vida, a canvi d'un salari. Des d'aquest punt de vista, potser sí que s'han de considerar els interessos de tots els implicats en el procés de producció.

El primer implicat, en el procés de producció, és la persona o institució que té contractat un assalariat. Aquesta té el dret i l'obligació de valorar el rendiment que obté del seu treballador. Malgrat això, no ha d'oblidar que la jubilació anticipada o l'acomiadament dels seus treballadors qualificats i amb

molta experiència significa una pèrdua, important, del capital humà que té l'empresa.

D'altra banda, també s'ha de considerar que aquests treballadors solen tenir els salaris més elevats i que, per aquesta raó, si la mitjana d'edat de la plantilla és elevada, l'empresa té una càrrega salarial que, sens dubte, influeix en la seva competitivitat.

El segon implicat és l'administració de l'Estat, que ha de suportar les conseqüències que es deriven del fet que un productor o productora deixi de produir i esdevingui un consumidor dels recursos públics disponibles.

El tercer implicat és l'assalariat o assalariada que s'ha d'adaptar a la reducció d'ingressos que representa canviar un salari per una pensió de jubilat o jubilada.

Evidentment, totes aquestes valoracions porten els implicats a veure el fet de jubilar o jubilar-se de manera diferent. Però, si observem les raons exposades, veurem que les valoracions més nombroses són les que s'inclinen a percebre la jubilació com un fet indesitjable.

Potser el problema rau en la visió que la nostra societat capitalista té de l'ésser humà. I cal preguntar-nos si l'home o la dona no poden fer cap altra cosa que no sigui produir o consumir. No serveixen per pensar, llegir, pintar, ajudar, acompanyar, crear...? No tenen el dret, després d'haver treballat per als seus i per als altres, de disposar de l'última part de la vida, que Déu els ha donat, per treballar en allò que no han tingut temps de realitzar?

Penso que el que influeix en la visió tan negativa de la jubilació és que la nostra societat i els seus nous valors han rebaixat la dignitat de l'ésser humà, la seva llibertat i la seva grandesa; aquesta societat ens està convertint en uns éssers avariciosos, que han perdut la capacitat de distingir allò que és ver

d'allò que és fals. La vida no consisteix en el fet de rebre, consisteix en el fet de donar!

L'amor a la vida és el que engendra vida! Aquells que només amen el poder, els diners i el prestigi o les coses que s'hi poden comprar, no és que estiguin morts, és que han deixat de ser veritables éssers humans.

Per això cal reivindicar el deure i el dret de tot treballador i treballadora a la seva jubilació.

Encara ens manca tanta feina per fer! I per fer-la... no es necessita un salari.

Ens espavilarem amb la pensió de jubilats!

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La meitat de les equivocacions

Enguany tinc un calendari de paret com els que havia vist a casa durant la meua infantesa. És un calendari com cal. Té els números i les lletres força grans, indica la sortida del sol i la posta, a més de la fase lunar; hi consten diàriament una bona colla de sants del martirologi... Diàriament s'ha d'arrencar el full del dia. I —oh, meravella!— sempre figuren al dors pensaments i anècdotes que criden l'atenció. Canviar el full diari és com obrir-se a la sorpresa.

El full del 5 de juny conté tres pensaments sobre l'«error». Retinc el primer. És de John C. Collins. «La meitat de les nostres equivocacions, en aquesta vida, neixen del fet que sentim quan hem de pensar, i pensem quan hem de sentir.»

Vaig llegir un llibre, en la meua joventut, que dedicava el seu primer capítol a com les persones havíem d'equilibrar, per arribar a l'adultesa moral, el pensament i el sentiment. És l'equilibri entre l'un i l'altre el que pot dur cada persona a tenir

una visió justa de la realitat i una actuació adequada a la nostra naturalesa i a la nostra dignitat.

Aquest equilibri entre racionalitat i emoció no és fàcil. Només cal mirar al voltant —i ser sincers amb nosaltres mateixos— per adonar-se que, moltes vegades, assolim només un desequilibri abismal entre el pensar i el sentir. L'engany i l'autoengany arriben tan lluny que, enmig del major apassionament, ens ofereixen el miratge que ens adequem totalment a la realitat dels fets. Pobres de nosaltres! Quina manca de coneixement del propi jo! Quin ridícul!, pensen els qui ens miren i senten.

La gràcia del realisme és un do de primer orde. Només la humilitat és capaç de demanar-lo per tal de saber garbellar el que és veritable i el que sols és apassionament. La manca d'humilitat ens pot fer injustos i ridículs. Ja ho sabeu: el meu calendari m'ajuda a filòsofar. Gràcies, calendari!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capella del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Ramon Margalef

No pretenc pas explicar les seves investigacions, els seus èxits i les seves condecoracions. Si ho pretengués, tot i que fos breu, no cabria en un article. Qui en vulgui conèixer alguna cosa concreta de l'àmbit de l'ecologia o de la biologia, ho trobarà als llocs específics. Vull recordar només que si tots vam aprendre que les tres quartes parts de la Terra estan plenes d'aigua, paradoxalment, per als estudiosos dels mars i dels rius, no hi ha cap premi Nobel. Al Canadà es va instituir un premi de molta categoria per suplir-ne la deficiència, i l'hi van atorgar a ell.

Vaig conèixer Margalef a l'església. Ha estat el meu acompanyant més antic i assidu a les celebracions dominicals de la Llobeta. Un home correcte, amable i generós amb qui, al principi, em resultava impossible entablar-hi una conversa. Un dia una de les seves filles em va dir: «No et preocupis perquè fa el mateix amb tothom.» Sent que el seu deure és l'estudi i s'hi lliura totalment. Casat amb M. Mir, biòloga com ell, entregada totalment a l'educació dels seus quatre fills durant la setmana. El pare, els dissabtes i diumenges, els dedicava fervorosament a la família que l'estimava molt.

Un dia va acceptar fer una trobada amb la joventut. Ningú no en va dir res, de la seva especialitat. Li van preguntar per la seva fe. Recordo unes quantes respostes: «Els científics creiem més fàcilment en Déu que els intel·lectuals especulatius.» «Com deia Einstein: Déu és misteriós, però no enganya mai.» «Potser el fet de no haver estat mai unit a cap estament clerical m'ha facilitat conservar la religiositat.»

Home de cultura extensa i variada, l'entusiasme la saviesa dels llibres bíblics. Tenia una predilecció especial pel de Job. A poc a poc, es va anar apartant de la investigació fronterera i va esdevenir més filòsof. Va disposar de més temps i es va tornar acollidor i comunicatiu. Vaig anar a casa seva amb unes professores argentines i els va parlar d'aquella terra, era *honoris causa* de la Universitat de Luján. Vaig voler que un estudiant de biològiques el conegués i el van convidar a dinar per parlar-hi tranquil·lament. A mi, com a sacerdot, em preocupava la resurrecció humana, comprès el component corporal, i em va oferir les seves explicacions d'una manera, que jo li deia en algun moment: «T'adones que tu tens més fe que jo?» Podria posar molts més exemples. Comentàvem que la mort s'apropava, ell que s'havia lliurat a l'estudi de la vida, i ho acceptava amb serenitat. Se sentia submergit en un cosmos ben projectat i preparat per superar qualsevol intent de destrucció. Se'n reia del tremendisme apocalíptic d'alguns i del pànic d'altres estudiosos. Quan va sentir propera la mort, la va viure acompanyat de la Unció dels malalts i es va emocionar tant que plorava i donava gràcies a Déu per la vida que havia rebut. Es reconeixia pecador i la seva petició única era que preguéssim per ell.

Lamento que l'àmbit eclesial no n'hagués reconegut els esforços; potser perquè jo sempre els hi vaig reconèixer em va apreciar molt. He de rectificar, els franciscans d'Assís li van atorgar el premi internacional *Cántico delle Creature*. Eren un matrimoni molt enamorat; la seva dona no va poder resistir la separació i va morir una setmana després que ell.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Tabac

L'Estat ha d'intervenir a través d'una legislació que afecti els fumadors? L'ètica diu alguna cosa sobre l'hàbit de fumar? No són aquestes dues preguntes anteriors una mostra de donar massa importància a un comportament que s'hauria de deixar a l'arbitri de cadascú? L'últim dia del mes de maig es va celebrar el Dia Mundial sense Tabac. Què dir-ne? En aquest tema, es barregen tants interessos econòmics i gustos personals que resulta difícil arribar a un acord, però crec interessant oferir-ne unes quantes consideracions.

Les dades publicades a Espanya amb aquest motiu avaluen en 60.000 les persones mortes cada any a causa de l'hàbit de fumar i consideren aquest hàbit com la causa principal de diferents malalties evitables. Si això és cert, com sembla, no es tracta d'un tema menor, sinó d'una conducta que afecta greument la salut individual, així com de les persones de l'entorn que reben el nom de fumadors passius. Per què, aleshores, no s'intervé amb més contundència? S'invoca sovint el plaer de fumar però, en el fons, en la majoria dels casos no existeix tant el gust com la dependència, l'addicció. Per això, resulta tan difícil deixar de fumar. Aquesta addicció té una cara econòmica atractiva per a determinats sectors, comptant que l'Estat és potser el primer: els impostos suposen ingressos substancials a les arques estatals, hi ha zones com Extremadura que es beneficien de tenir plantes de conreu o de treballar en aquesta feina; les tabacaleres i els empresaris que s'enriqueixen més com més cigarretes venen; els expendedors que guanyen diners com a intermediaris... D'altra banda, la sanitat pública (i privada) gasta molts milions per fer front a les malalties

derivades del fet de fumar, així com també els gastaria per eradicar l'hàbit o fer campanyes de prevenció.

Un altre punt crucial resideix en els conflictes que es generen entre fumadors i no fumadors. Com regular la convivència entre ells? Quin dret ha de prevaldre? Sens dubte, sembla evident que, als espais comuns, cal protegir el dret de la persona agredida, perquè d'això es tracta. No tant ideològicament, sinó en l'àmbit de la salut. Aquesta situació provoca que es legisli sobre aquest tema. Aquí sorgeix un dels problemes més greus al nostre país: es legisla amb facilitat però no s'arbitren els mitjans per fer complir les normes. Aquest fet té les seves conseqüències: no arregla el problema pel qual neix una llei, es manté la impunitat dels infractors, es desprestigien els polítics perquè són incapaços d'intervenir eficaçment i es perd el valor pedagògic de les normes. Argumentar en contra d'aquestes lleis dient que es tracta d'una mania dels Estats Units, és a dir, recolzar-se en un antiamericanisme subjacent en els nostres àmbits per defensar les nostres postures, és infantil i absurd.

A Roma, treballa en un ambient internacional on no hi ha cap cartell que indiqui la prohibició de fumar, però hi ha un pacte implícit pel qual no es fuma en cap espai comú i tancat de tot l'edifici. Si algú vol fumar ho ha de fer a l'aire lliure. No es considera un conflicte de drets, sinó una mostra de respecte on, en espais de convivència, preval el dret del no fumador, perquè el fum contamina i perjudica tots els que el respiren. Visitar alguns països enforteix la intuïció que en el nostre no hi ha tant un problema de fumadors o no fumadors, com de cultura, respecte i educació.

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta imatge de la Mare de Déu de Montserrat forma part d'un ampli conjunt escultòric situat a la plaça de Catalunya de Barcelona. Tot i ser en un lloc tan cèntric passa força despercebuda, i la majoria de barcelonins en desconeixen l'existència. Això va permetre, però, que durant la guerra civil no fos destruïda i que alguns cristians hi anessin per resar-hi en secret. Convidem els nostres lectors inquiets a descobrir-ne la ubicació exacta.

Notes insignificants

Germà Adrià

Religioses amb molta generositat

Gràcies, Senyor, pel matí de cel que em vas permetre viure dissabte passat. Saps, Senyor, la repugnància que tinc a fer xerrades o a participar en col·loquis.

Els meus pocs, molts, anys, m'impossibiliten connectar adequadament amb un cert tipus de públic. I prefereixo restar calladet. A més, comprenc, Senyor, que la-meua manera d'actuar, lluny de cànons i maneres comunes, sempre és un destorb per a gairebé tots els públics. Una mica com un animal prehistòric, que ja no cap a les gàbies actuals.

No obstant això, una religiosa, que sempre m'ha ajudat molt, em va suggerir que l'acompanyés a Tarragona en una trobada de les seves germanes de la província de Barcelona i la província de Madrid.

Un bon grup de religioses unides a la casa del seu fundador a Tarragona, per preparar i reflexionar.

Primera sorpresa: religioses amb l'hàbit primitiu, peculiar i seriós. Ja grans totes. Altres, amb l'hàbit, diria, de transició: color més suau, més curt, menys cridaner. I, després, religioses vestides com qualsevol dona. Roba senzilla, però que no fa olor d'hàbit.

I tots tres grups com una sola ànima van compartir l'esperit i el tarannà del seu fundador.

N'hi ha que han lliurat molts anys de la seva vida a països llunyans, amb mitjans molt difícils, pobres i complicats.

Altres han viscut sempre als col·legis, dirigits sempre amb seriositat i modernitat.

Altres, en diferents missions. Com aquelles infermeres d'un hospital. O la comunitat de jubilades que ofereixen l'esplendor de la seva vida religiosa al servei d'una parròquia de barri obrer: malalts a domicili, catequesi parroquial, misses, etc.

Com ha de gaudir el Fundador al Cel veient les religioses amb aquesta vitalitat madura, amb aquest estat de servei.

Vaig poder dir disbarats, i no es van escandalitzar.

Vaig poder parlar d'ambients marginals, i semblaven amarar-se de marginació. Vaig poder fer-les partícips de les meves il·lusions de servei, i vaig captar que elles servien molt més bé que jo.

Gràcies, Senyor.

No obstant això... tampoc no tenen vocacions.

Per què, Senyor? Per què tantes joves generoses que poblen el nostre món modern no es decideixen a lliurar la seva vida en aquesta i en tantes congregacions que van viure anys de tanta esplendor vocacional?

Per què permetes, Senyor, que tantes congregacions femenines i masculines s'apaguin lentament?

No estàs content, Senyor, de la seva fidelitat i de la seva generositat, i del seu fervor religiós?

Esperes, Senyor, que ressuscitin els fundadors i tornin a refundar-nos? Com ens farien, Senyor? Què ens exigirien?

O és que ja no vols més congregacions religioses i fas que ens esgotem a poc a poc?

Senyor, totes les religioses amb les quals vaig compartir el matí del dissabte són admirables. Totes t'han donat plenament i totalment la seva vida.

Fes que visquin alegres. I dóna'ls el goig de veure que alguna jove s'enamora del seu tarannà.

Sí, Tu no ens necessites, però crec que la nostra societat moderna sí que necessita religiosos i religioses totals, que puguin servir-lo amb una generositat total, especialment on encara no puguin arribar les institucions oficials.

No ens volen sempre en la inseguretat de les avantguardes?

Gràcies, Senyor, pel matí del dissabte, entre més de quaranta religioses santes.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ El que ens caurà a sobre

Jo dec ser molt antic o molt curt de mires, perquè no comparteixo el fet que els científics manipulin cèl·lules mare amb la finalitat de salvar altres vides infantils en perill, perquè això suposa la destrucció —o sigui, la mort provocada; és a dir, un crim amb totes les de la llei— d'un altre ésser humà en potència.

Tampoc no comparteixo que es pugui avortar, ja que per a mi això és enviar a l'altre barri una personeta en vies de desenvolupament, al·legant que, com que té poques setmanes de gestació, encara no és una vida humana formada i plena. Deixeu-vos de romanços i doneu-li temps: només nou mesos i veureu quin goig de criatura.

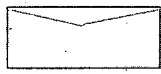
Eliminar l'assignatura de Religió és tirar pedres contra el nostre terrat. Perquè a la nostra Carta Magna podem llegir: «Els poders públics han de garantir el dret que tenen els pares perquè els seus fills rebin la formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions.» Si deixem d'ensenyar la Religió, qui ens pot assegurar que a Espanya es respectarà la llibertat a altres nivells?

Legalitzar l'eutanàsia és donar carta de naturalesa al crim organitzat i amb bata blanca. Ningú, segons el meu parer, no pot disposar de les vides alienes només perquè uns quants arriben a vells, o molt vells, i ja no rendeixen a nivell social ni econòmic o perquè es converteixen en un destorb (quin horror!) per als seus familiars. Hem de tenir en compte que, tot i que la mort d'una persona sigui científicament imminent, les atencions que se li han de fer no han d'incloure-la mai ni estarà justificat que s'interrompin.

Em plantejo com n'és, de vergonyós, el fet que nosaltres, els cristians d'avui, ens quedem de braços plegats davant d'aquests fets i ni tan sols siguem capaços d'aixecar la veu i arribar amb força a les orelles dels polítics i els obliguem a rectificar-ne les intencions.

ANTONIO ARIAS CRESPO
Barcelona

Cartes del lector

□ De família, només n'hi ha una

Fa uns dies que, entre matrimonis entre homosexuals, adopció per parelles de fet —especialment de parelles homosexuals—, famílies monoparentals, crisi de la família tradicional, etc., no sabem de què s'està parlant i a moltes persones que creïem que teníem les idees clares ens les fan trontollar.

Exposem els fets amb propietat: de família, només n'hi ha una, formada per pare, mare i fills, sense adjectius. Els altres models no són autènticament família, sinó unions de diferents tipus i equiparació social. No hi estic en contra, però si us plau, parlem amb propietat. De família, família, només n'hi ha una.

VALENTÍN ABELÉNDIA CARRILLO
Girona

□ Qui ha de dir l'última paraula?

Les reflexions esbombades pels fòrums des del si de l'Església catalana causen un gran dolor a l'Església de Jesucrist. Som Església cristificant tots els batejats en la mesura que reconeixem i acollim l'autoritat del Papa, i la dels bisbes en comunió amb ell. Viure l'Evangeli, sempre serà anar contra corrent. El decàleg és d'ahir, d'avui i per sempre. Respecte, amor i acolliment a tota persona, independentment del seu credo. Malgrat l'opció de vida desordenada en què viuen molts catòlics, no seran mai exclosos de l'estimació de Déu; però la mateixa conducta contrària al pla de Déu, mentre no canviïn, trenca l'estat de gràcia. Per tant, no poden rebre el beneplàcit del Pare Déu.

La diversitat és un enriquiment desitjable si no s'allunya de la unitat de comunió amb la doctrina de l'Església.

Escollir versets de l'Evangeli i treure'ls del seu context per justificar-ne els pensaments és caure en la ceguesa espiritual, perquè el Senyor és contundent en els seus ensenyaments, no dóna peu a ambigüitats. La Santa Missa és la raó que ho manté tot en vida. Les persones catòliques que no van a missa, en la qual Jesús es fa present i perpetua el seu oferiment com a víctima per tota la humanitat al Pare, és que encara no han descobert el do immensurable d'amor. Qui viu l'Eucaristia, es dóna als germans. Sense vida interior, fidel a Crist, no hi ha fruits a glòria de Déu; la resta és del món i el món s'ho menja. Lluitar amb el jo en tot moment per donar prioritat al tu de Jesús.

MARIA ROSA FONTAN RAULERA
Figueres

□ La llei de l'embut

L'administració pública a Catalunya manté 17.000 alumnes en condicions tercermundistes, allotjats en barracons, però es permet fustigar l'escola privada, que manté amb un cost molt elevat unes instal·lacions escolars magnífiques amb una subvenció molt baixa per alumne, ja que percep el 40% del que li costa a l'administració el mateix alumne a la pública, en un barracó.

I, encara més, imposa condicions alienes a la decisió dels pares. Un abús. Només l'escola cristiana, a Catalunya, compta amb 250.000 alumnes perfectament allotjats. Sense comentaris.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Què fem amb la televisió?

«La televisió no és cap estímul per als nens. La televisió "cangur" no ha de ser un recurs per tenir-los quiets i segurs.» Què fem?

No podem respondre amb un «no n'hi ha per tant», perquè posem en joc l'estabilitat emocional dels nostres fills. En tot estudi psicològic, en tot consell no ens hem de quedar amb els titulars, també hem de llegir la lletra petita. Fem un control previ dels programes que s'emeten i, d'acord amb l'edat i les possibilitats dels fills, seleccionem-los. És obvi que per fer tots aquests passos haurem hagut d'estar una estona amb ells; per tant, hem de trobar temps per dedicar-los-hi. Evidentment, no utilitzarem els mateixos mètodes amb tots els infants, però ja trobarem recursos adients per a cada edat...

Per tant, no podem dir un no rotund a la televisió; en

canvi, sí, que hem de vetar certa televisió i sense concessions. Una estona davant del televisor, mentre els preparem el bany i el sopar, controlem la motxilla per a l'endemà i traiem la roba que s'han de posar, és positiu per a tots. Després, la invitació de rentar-se les dents i de posar-se el pijama. No hem de prescindir d'una oració i de la mitja hora del conte que, si és possible, algun dia l'hauria d'explicar el pare.

Què fem? Sens dubte: incentivar-ne la intel·ligència, dedicar-los temps i ensenyar-los a aprendre. Abans i ara se'ns demana temps per dedicar-lo als fills, però ja se sap que la tècnica de la «immobilització» mitjançant el «parc infantil» o la «televisió» és necessària si està ben dosificada.

MARIA MORANT
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Celibat

—Fa pocs dies en una entrevista en un diari de Barcelona, un conegut sacerdot dels Estats Units, a qui van preguntar sobre les raons del celibat, va donar una resposta que em va sorprendre. Deia que el celibat era pel vot de pobresa dels sacerdots que no podien mantenir una família a causa de la seva posició econòmica. Això és així? Si ho és, jo crec que les parròquies no dubtarien a aportar més diners perquè el seu sacerdot pogués contraure matrimoni i procurar una vida digna a la seva família... Potser així tindriem més sacerdots.

—Jo també vaig llegir amb sorpresa aquesta entrevista que vostè esmenta. Al costat de bones respostes n'hi havia altres de ben curioses, com la que feia referència a les raons del celibat. Donada la gran difusió d'aquest diari, la seva pregunta em sembla molt interessant per a molts lectors. M'agradaria saber si realment el sacerdot entrevistat va contestar així a l'entrevistador. Sovint, a les entrevistes no es recull la resposta amb gaire fidelitat. Fet aquest aclariment, si realment la resposta va ser la que apareix publicada, cal dir que és una resposta del tot incorrecta. En primer lloc, el celibat no és un vot. Els sacerdots seculars no fem vots de cap mena. El vot solemne i públic és propi de la vida religiosa. Els sacerdots, doncs, no fem vot de pobresa. Això no treu que, de fet, optem per viure pobrament.

En algunes respostes anteriors vaig parlar del sentit del celibat. Cal insistir en el fet que no és una cosa que forma part constitutiva del sacerdoti. A l'Església oriental hi ha preveres casats i ningú no pot dir que no existeixin un dia a Occident. No obstant això, cal dir que el celibat té un gran fonament i que, sens dubte, forma part del projecte ideal de Jesús per als pastors de la seva Església. A Orient, els bisbes tots són cèlibes i procedeixen del monacat. El celibat expressa en la vida del sacerdot una especial consagració i configuració a Crist, cèlibe i espòs de l'Església. Manifesta igualment una total disponibilitat a l'anunci del Regne i ho significa en la seva dimensió escatològica. No és, doncs, una cosa accessòria, tot i que repeteixo que seria possible que a l'Església llatina hi haguessin preveres casats. Crec igualment necessari precisar que la pobresa evangèlica no té res a veure amb la misèria i que els sacerdots, sense luxes ni afeccions innecessàries al món, hem de portar una vida digna i honesta i la comunitat cristiana s'ha d'esforçar perquè sigui possible. Discrepo, però, de la seva opinió que tindriem més sacerdots amb un presbiterat casat. No és tan fàcil. Els pastors de les Esglésies reformades que, de fet, són casats pateixen una crisi vocacional semblant a la nostra.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

La misericòrdia del Pare revelada en el Fill

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Un tema essencial

La lectura de l'evangelí de Lluc domina clarament els diumenges i les festes d'aquest any, com correspon al cicle C. Això és molt clar en els diumenges de durant l'any, però té també incidència en aquestes festes del Senyor que, cada any, són com resplendors de la Cinquantena pasqual: solemnitat del Cos i de la Sang de Crist, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús. Així, el divendres dia 18, solemnitat del Sagrat Cor, l'evangelí que llegim enguany és la primera de les paràboles de Jesús sobre la misericòrdia del Pare, revelada en la seva persona i les seves obres: la paràbola del pastor que s'alegra en retrobar l'ovella que havia perdut. Com és sabut, les paràboles següents són la de la dracma perduda, i l'anomenada comunament del fill pròdig, però millor de la misericòrdia del Pare.

La imatge del pastor que porta l'ovella a les espatlles és, des de l'evangelí mateix, i àdhuc des dels salms i dels profetes, la representació més clàssica

de l'amor provident i misericordiós de Déu envers el seu poble, envers els homes, envers cada persona. El Senyor és el meu pastor, no em manca res! És una imatge que travessa tota l'Escriptura i entra sense cap dificultat en la catequesi de l'Església. Des del pastor Abel, al Gènesi, fins a l'Anyell pastor de l'Apocalipsi, passant per l'afirmació culminant de Jesús, «Jo sóc el pastor, el bo». Quan Jesús va voler explicar el tarannà de Déu als qui l'acusaven de parlar amb els pecadors, la imatge escollida fou la del pastor que busca l'ovella que ha perdut. D'aquesta manera s'autopresentava com la revelació de la misericòrdia del Pare: «Qui em veu a mi, veu el Pare.»

La contemplació de l'Església

Al llarg de la història de l'Església, moltes ànimes místiques han contemplat el costat de Crist, obert per la llançada, després de la seva mort. D'allà brollà sang i aigua. En aquesta contemplació han trobat com una iniciació espiritual

profunda a la intimitat de l'amor de Crist, Déu i home, envers els homes, que les ha mogut a parlar del cor de Crist com a símbol d'aquest amor. Sant Bonaventura, santa Gertrudis, sant Joan Eudes, santa Margarida Maria d'Alacoque, santa Faustina Kowalska, i un llarg etcètera, han donat a l'Església el testimoni de les seves experiències espirituals. Podríem dir que la imatge del pastor ha cedit el pas, en l'espiritualitat del segon mil·lenni, a la imatge del Cor de Jesús. Tanmateix, la interpretació continua essent la mateixa, i les diverses formes d'expressió, àdhuc la diversitat pictòrica, no han de confondre els fidels, com si es tractés de realitats diverses. Com tampoc és adient fer un treball de promoció d'una devoció particular com si fos una superació d'una altra devoció particular orientada en realitat vers el mateix terme, la contemplació, de l'amor de Déu revelat en Jesucrist.

La solemnitat del sagrat Cor de Jesús és una bona avinentesa per entrar per aquest camí segur: mentre la primera lectura, el salm, i l'evangelí, ens mostren

la figura del pastor, el prefaci és un cant de lloança al costat traspassat de Crist, font dels sagraments de l'Església: «D'on sortí sang i aigua, perquè tots, atrets al seu Cor obert, poguéssim beure amb goig a les fonts de la salvació» (Prefaci).

El cor nou

La darrera edició del Missal Romà ha posat com a obligatòria la memòria del Cor Immaculat de Maria l'endemà de la solemnitat del Cor de Jesús. Aquesta proximitat ens ajuda a valorar aquesta devoció nascuda en l'Església vers l'amor de Maria a Déu i als homes, simbolitzat també en el cor. Aquí no es tracta de la revelació de l'amor de Déu, sinó de la resposta humana a aquest amor. En la persona de Maria es realitza allò que el profeta Ezequiel anunciava: «Us donaré un cor nou.» És el cor/amor segons el cor/amor de Déu. Ningú com Maria no ha viscut la intimitat de Jesús. Com diu l'evangelí de la memòria, ella conservava tots els fets de Jesús en el seu cor, i els meditava.

Per Eduard Brufau

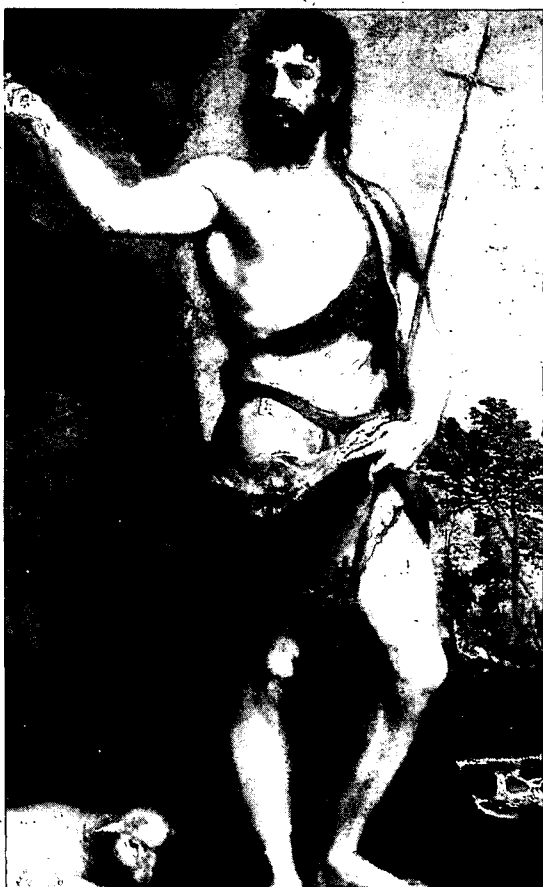
El sant de la setmana

- ☐ Contemporani de Jesús i parent seu
- ☐ Predicador al poble d'Israel i precursor de Jesucrist
- ☐ Asceta del desert que batejava els fidels perquè reconeguessin els seus pecats
- ☐ Va morir decapitat perquè criticava l'estil de vida del rei Herodes
- ☐ De gran devoció popular, és considerat patró dels monjos

Quan Maria, que ja duia Jesús al ventre, va visitar la seva cosina Elisabet, la criatura que aquesta duia a les entranyes va saltar d'entusiasme. Aquesta criatura era Joan, el profeta del desert, el que preparava la vinguda del Salvador.

Els evangelis ens presenten sant Joan Baptista com una figura que cridava l'atenció en l'Israel de l'època. Vivia retirat al desert, vestit amb pells i menjant bestioles, i dedicava la vida a predicar la conversió dels cors. En aquest sentit, sant Joan continuava la tradició dels grans profetes d'Israel, que durant segles sorgien per fer recordar al poble la seva aliança amb Déu, i per corregir-los quan s'apartaven del bon camí. El Baptista probablement tenia contacte amb els essenis, unes comunitats

Sant Joan Baptista

monàstiques jueves que vivien allunyades dels centres urbans i que cercaven una vida austera i pura. Sant Joan, però, tenia una personalitat pròpia i actuava per ell sol, al marge de qualsevol grup.

El precursor del Senyor predicava perquè la gent reconegués els seus pecats, es convertís i dugués una vida de fidelitat a Déu. En aquesta conversió sant Joan se serveix del baptisme, durant el qual submergia momentàniament el convertit en l'aigua del Jordà. Un dels batejats va ser precisament Jesús, del qual Joan es va reconèixer com un humil precursor. Poc més tard, Joan va ser empresonat per haver criticat durament la monarquia hebrea i el fet que Herodes s'hagués casat amb la seva cunyada. Per aquest fet el Baptista va ser decapitat.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

JUNY

20. Diumenge

XII de durant l'any. Verd. Lectures: Zacaries 12,10-11; 13,1 / Salm 62 / Gàlates 3,26-29 / Lluc 9,18-24
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silveri, p. i mr.; Santes, Florentina, vg.
 Festa Major: a Vilademuls.

21. Dilluns

Sant Lluís Gonçaga (MO), Blanc. Lectures: 2 Reis 17,5-8.13-15a.18 / Salm 59 / Mateu 7,1-5. LLEIDA: *Sant Ramon de Roda (MO), Blanc.*
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adolf, b.; Santes, Demètria, vg. i mr.
 Festa Major: a Camprodon.

22. Dimarts

Feria. Verd. Lectures: 2 Reis 19,9b-11.14-21.31-35a.36 / Salm 47 / Mateu 7,6.12-14. Si es vol: *Sant Joan Fisher i Sant Tomàs More (MLI), Vermell.*
 BARCELONA: *Sant Paulí de Nola (MO), Blanc.*
 LLEIDA: *Sant Lluís Gonçaga (MO), Blanc.*

23. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Reis 22,8-13; 23,1-3 / Salm 118 / Mateu 7,15-20
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zenó, mr.; Josep. Cafasso, prev.; beat Innocenci V, p.; Santes, Agripina, vg. i mr.

24. Dijous

El Naixement de Sant Joan Baptista (S), Blanc. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluc 1,57-66.80
 Festa Major: a l'Ampolla, Foixà, Lés, Montgat, Olesa de Montserrat, Palamós, la Pobla de Mafumet, Riu de Cerdanya, Roquetes, Sant Joan Despí, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Joan les Fonts, la Torre de Claramunt, Valls, Vilada, Vilassar de Mar i Vinyols i els Arcs.

25. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 2 Reis 25,1-12 / Salm 136 / Mateu 8,1-4
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pròsper d'Aquitània, b.; Guillem, ab.; Santes, Oròsia, vg. i mr.
 Festa Major: a Prats de Lluçanès.

26. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Lamentacions 2,2.10-14.18-19 / Salm 73 / Mateu 8,5-17. Si es vol: *Sant Pelai (MLI), Vermell.*
 ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan i Pau, mrs.; David, ermità; Josepmaria Escrivà de Balaguer, prev. i fund.; Santes, Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.
 Festa Major: a Badia del Vallès.

Lectures bíbliques

Diumenge XII de
durant l'any

Lectura primera

Za 12,10-11

Miraran aquell que han traspassat

Lectura de la profecia de Zacaries:

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó. Aquell dia un doll d'aigua abundant rentarà els pecats i les immundícies de la casa de David i dels habitants de Jerusalem.»

Salm responsorial

62

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco.
 Tot jo tinc set de vos,
 per vos es desviu el meu cor,
 com terra eixuta sense una gota d'aigua.

R. Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.

Jo us contemplava al vostre santuari
 quan us veia gloriós i poderós.
 L'amor que em teniu val més que la vida;
 per això els meus llavis us lloaran. *R.*

Que tota la vida us pugui beneir
 i alçar les mans lloant el vostre nom.

Saciat del bo i millor,
 us lloaré amb el goig als llavis. *R.*

Perquè vos m'heu ajudat,
 i sóc feliç sota les vostres ales.
 La meva ànima s'ha enamorat de vos,
 em sosté la vostra mà. *R.*

Lectura segona

Ga 3,26-29

*Tots els qui heu estat batejats,
 us heu revestit de Crist*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia:

Germans, tots vosaltres, perquè heu cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots sou una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

Al·leluia

Jn 10,27

*Les meves ovelles reconeixen la meva veu, diu
 el Senyor;
 també jo les reconec i elles em segueixen.*

Evangeli

Lc 9,18-24

*Sou el Messies, l'Ungit de Déu.
 El Fill de l'home ha de patir molt*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Una vegada que Jesús es trobava en un lloc apartat, se li acostaren els deixebles, i els preguntà: «Qui diu la gent que sóc jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.» Llavors els preguntà: «I vosaltres, ¿qui dieu que sóc?» Però li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu.» Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.»

I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

Barcelona

diòcesis

BARCELONA.— La nit del 5 al 6 de juny alguns centenars de persones immigrants van entrar a l'església de Santa Maria del Pi de Barcelona i a la mateixa catedral sota el conegut lema «Papers per a tothom». La concen-

tració va transcórrer de forma més o menys pacífica al Pi, però en el cas de la Seu els tancats van protagonitzar incidents i a la matinada la policia els en va haver d'expulsar. El dimarts dia 8 en una roda de premsa conjunta

de Càritas, associacions diverses i sindicats, es va lamentar l'actitud de les persones que van convocar el tancament, perquè pot perjudicar els mateixos immigrants i la imatge de tot el col·lectiu.

Rebuig unànime a la tancada a la catedral

■ Càritas diocesana, associacions d'immigrants, sindicats i administració creuen que els concentrats van ser manipulats

Segons testimonis presencials el vespre del dissabte 5 de juny una quantitat important d'immigrants va irrompre sense avís previ a la catedral de Barcelona per demanar una regularització immediata de tots els estrangers en situació il·legal a l'Estat espanyol. Segons la presidenta de Càritas espanyola, Núria Gispert, els concentrats van entrar de forma poc respectuosa al temple, van tirar a terra dos vigilants i van interrompre una eucaristia.

La protesta no va tenir el suport de la majoria d'associacions d'immigrants de Catalunya, que el mateix dia a la nit es van afanyar a emetre un comunicat únic amb representants de sindicats, de la Generalitat i de l'arquebisbat condemnant el tancament. Els signants van deixar clar que l'ocupació dels temples era inoportuna «atès que la Delegació del Govern ha iniciat un procés per facilitar els tràmits de documentació» i que per tant «qualsevol acció de pressió realitzada en aquests moments va en contra de possibles negociacions». També es va recordar que és impossible una regularització total. Sense aquest suport, el tancament va ser considerat irregular i la matinada del diumenge dia 6 la situació d'ocupació es va acabar amb la intervenció de les forces de seguretat, que van desallotjar els concentrats i van practicar algunes detencions.

Davant la repercussió dels fets, el dimarts dia 8 va ser convocada una roda de premsa per part de Càritas diocesana de

Barcelona, Comissions Obreres, Unió General de Treballadors, Associació Pakistaní, Associació Sociocultural Ibn Batuta i Associació Suport a Organitzacions Xilenes i amb el suport d'altres entitats. Els convocants van llegir un comunicat en què denunciaven que els tancats del cap de setmana van ser manipulats i liderats «per persones amb interessos determinats i concrets», tot i que van evitar citar noms. També van avisar que les concentracions són molt inoportunes, justament ara que les negociacions amb les administracions semblen anar ben encaminades. Igualment van afirmar que aquestes mesures poden perjudicar greu-

Núria Gispert va mostrar la seva disconformitat amb el tancament.

ajut en la tramitació, suport puntual per a la seva situació pot adreçar-se a les organitzacions sindicals o les entitats socials».

En la mateixa roda de premsa, i responent a preguntes dels periodistes, els convocants van fer saber que si bé se sentien profundament afligits per la intervenció de

la policia i per les detencions, l'entrada de les forces de seguretat era gairebé inevitable vista l'actitud poc dialogant dels tancats. Núria Gispert encara va afegir que Càritas va fer de mediatra durant les hores que va durar el tancament per tal d'arribar a un acord, però que l'actitud dels concentrats va ser poc flexible, cosa que va impedir una solució consensuada. D'altra banda, Càritas, els sindicats i les associacions d'immigrants van demanar al Govern central que agilitzi el procés de regularització d'immigrants amb permís de treball, per tal respondre a la necessitat de milers de persones d'arreu de l'Estat.

Eduard Brufau

Els immigrants van protagonitzar una nova mobilització.

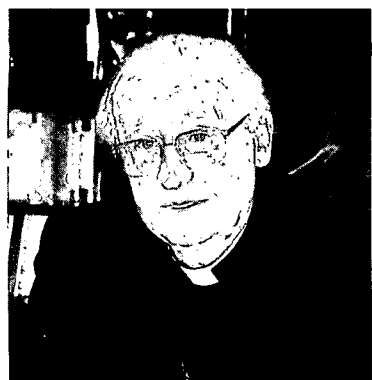
Nota del cardenal Ricard M. Carles

Després de l'ocupació de la catedral i d'altres esglésies per persones immigrades que cerquen regularitzar la seva situació, crec necessari fer pública aquesta nota.

Com a arquebisbe de Barcelona, ciutat i diòcesi que té actualment un alt nombre d'immigrants sense regularitzar, desitjo expressar, en primer lloc, l'atenció i la solidaritat de la diòcesi amb aquestes

persones. Aquestes homes i aquestes dones, aquestes famílies tenen dret al respecte. Cada persona humana és per a nosaltres un proïsme, un germà.

Diverses associacions cristianes, entre d'altres, treballen des de fa temps per millorar les condicions de vida, sovint precàries, dels immigrants i els ajuden a regularitzar la seva situació. És un treball sovint lent i poc conegut, però animo els cristians, i de manera

especial Càritas, a continuar aquesta feina a què dedica molts mitjans, fins i tot econòmics.

Davant de l'ocupació d'esglésies, abans i ara, els sacerdots i les comunitats han reaccionat amb una gran generositat. Aquestes ocupacions, tanmateix, han mostrat els seus límits per tal d'obtenir la finalitat que cerquen la majoria de les persones que recorren a aquesta mesura per alertar l'opinió pública sobre la seva situació. De la mateixa manera que la diòcesi respecta i ajuda totes les persones que viuen una situació

penosa, demana també que sigui respectat el caràcter religiós dels llocs en què els catòlics es reuneixen per celebrar el seu culte i per a la pregària, cosa que no s'ha respectat en aquest cas, en què s'ha interromput la celebració d'una missa. En aquests llocs és també tradició i exigència evitar tot acte de violència i a més cal garantir la integritat de les obres d'art que contenen. En una societat democràtica, el col·lectiu

dels immigrants no regularitzats ha de tenir canals per fer arribar les seves necessitats i aspiracions a les autoritats corresponents, evitant algunes manipulacions interessades dels seus problemes, com malauradament s'ha produït.

Com a bisbe de Barcelona, en comunió amb les institucions de la diòcesi, m'ofereixo a fer tot el que sigui possible per fer arribar els desitjos d'aquests col·lectius a les autoritats, sense substituir, però, aquells que tenen el deure de vetllar pel bé comú en un Estat de dret i amb la finalitat d'avançar en l'encaminament d'un problema que ho és de tota la nostra societat i fa sofrir moltes persones. Recordo i agraeixo que unes quinze entitats del país han fet pública una nota en què manifesten que en aquest moment no creuen oportuna l'ocupació de temples, quan estan en curs negociacions per resoldre el problema, tant a nivell autonòmic com estatal.

Ricard M. Cardenal Carles
Arquebisbe de Barcelona

NOVES MOBILITZACIONS DELS IMMIGRANTS

BARCELONA.— Certs col·lectius, han criticat l'ús de «mètodes violents» a l'hora de desallotjar els immigrants que es van tancar a la catedral de Barcelona el 5 de juny passat. Però tot i aquestes crítiques, ben legítimes d'altra banda, el cert és que el desenllaç del tancament a la catedral va comptar amb un ampli consens polític i social. Un dels qui va viure més de prop els fets de la catedral és Mn. Salvador Cristau i

Coll, secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona, que com d'altres membres de l'Església de Barcelona va experimentar en aquella jornada un doble sentiment d'angoixa. No cal dir que a la lògica preocupació pel respecte, tant físic com espiritual, que mereix el primer temple de la diòcesi, s'hi sumava la solidaritat amb un col·lectiu que ara més que mai ens encara en el mirall de la hipocresia social.

«En un Estat democràtic, ja no té tant de sentit la necessitat d'acollir-se a l'asil de l'Església»

■ Mn. Salvador Cristau és secretari general i canceller de l'arquebisbat de Barcelona

—Com s'ha viscut des de l'arquebisbat aquesta nova mobilització dels immigrants?

—El tema és delicat i a la vegada complex. Com ja saben, és un problema real que afecta una gran quantitat d'immigrants, homes i dones, molts dels quals estan pendent de regularitzar els seus documents per tal de poder accedir a un contracte de treball, amb tot el que això suposa. Cal dir també que la situació no és la mateixa de fa tres anys.

—Consideren legítima la protesta en un lloc de culte com la catedral o l'església del Pi?

—Tothom reconeix la necessitat de trobar una solució al problema, però les mesures de pressió com poden ser els tancaments a esglésies i llocs similars no són la solució actualment i en aquest cas. Així s'han pronunciat tota una sèrie d'organitzacions cíviques que la nit del dissabte 5 de juny van signar una declaració conjunta en aquest sentit.

Mn. Salvador Cristau.

—Molts li diran que l'Església ha de ser la casa de tots...

—És clar que l'Església ha de restar «oberta» a les necessitats dels immigrants i també dels feligresos, i així ho intenten fer des de Càritas fins a les parròquies on s'atenen moltes d'aquestes situacions. Aquesta és l'aportació més urgent i també important de l'Església, i hem d'anar millorant-la. A més, cal tenir en compte el que han de significar per a nosaltres els espais sagrats i el respecte que ens han de merèixer. A més, ara que ens trobem en un Estat democràtic, ja no té tant de sentit la necessitat d'acollir-se a l'asil de l'Església.

—Com respondre, doncs, a les reivindicacions dels immigrants?

—El que cal fer és treballar des de tots els àmbits possibles, tots plegats, per tal d'aconseguir l'agilització dels tràmits i la solució dels problemes concrets de les persones.

Carme Munté

Durant el desallotjament es van viure moments de tensió.

La GOAC cerca solucions a la precarietat laboral existent

Dos dels representants que van intervenir a la taula rodona proposada per la GOAC.

BARCELONA.— El 27 de maig passat va tenir lloc a la seu de la GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica) una taula rodona on es van abordar els principals problemes que tenen avui dia els treballadors i les treballadores a Catalunya, per tal de centrar la seva acció com a militants a favor d'unes millors condicions laborals.

Sota la consigna *Per la dignitat de la persona en el treball*, es va celebrar la taula rodona, en què van participar membres de diverses associacions constituïdes en defensa dels treballadors, com per exemple la Federació de Treballadors de Catalunya, Comissions Obreres i la mateixa GOAC. Tots ells van coincidir a constatar la precarietat existent actualment.

Dels sis components de la taula rodona, alguns d'ells van posar en relleu l'actual procés de globalització com a causa dels mals en el món laboral. Una de les conseqüències més pròximes i recents és la deslocalització de les empreses internacionals, tal és el cas de la multinacional Samsung.

Aquest seria un dels aspectes de la globalització. Però també preocupa molt en l'entorn laboral la precarietat de les feines existents. Precarietat que es manifesta en l'exigència de flexibilitat horària, contractes temporals com a norma i en els salaris baixos. El lloc de feina ha deixat de ser font d'identitat i de pertinença a un grup, «a la gent que té contracte de tres mesos no li pots demanar que militi en un sindicat», assenyalava un dels assistents a la taula.

També es van voler posar en relleu les terribles condicions laborals a què estan sotmesos els treballadors immigrants. Condicions que són emprades per abaixar els salaris de la resta de treballadors. Es va denunciar com es fa servir el col·lectiu immigrant per tal de dividir la població treballadora.

Com a solució, la consigna va ser unànime: solidaritat entre els oprimits i lluitar per la dignitat de la persona com a valor suprem. (Consuelo Chaves Mejuto)

TERRA

Pelegrinatge

Any 2004

SANTA

per la pau

✓DE L'1 AL 8 DE JULIOL 2004

VIATGE DE SOLIDARITAT A TERRA SANTA

✓Del 21 al 28 d'agost - Romania

✓Del 6 al 13 de setembre - Polònia

✓Del 5 al 14 d'octubre - Jordània / Síria

✓Del 22 al 29 d'octubre - Egipte / Sinaí (Ruta de l'Èxode)

Informació i inscripció:

Delegació de Terra Santa — c/ Santaló, 80 — 08021 Barcelona
Tel. 932 022 757 / 932 092 090 / Fax: 932 022 757

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Barcelona

Cloenda del 50è aniversari de la reconstrucció del santuari de Maria Auxiliadora

■ El bisbe Josep Àngel Sáiz va presidir una concelebració eucarística

BARCELONA.— El dia 24 de maig es va celebrar la cloenda del 50è aniversari de la reconstrucció del santuari de Maria Auxiliadora de Barcelona. La celebració va consistir amb una processó i una concelebració eucarística presidida per Mons. Josep Àngel Sáiz, bisbe auxiliar de Barcelona, i

per Mons. Joan Godayol, salesià, missioner al Perú, juntament amb el rector del santuari, el P. Bartomeu Moll, rectors i preveres de les parròquies veïnes i de la comunitat salesiana. La participació va ser molt nombrosa. Feligresos i associacions marianes (ADMAS) omplien el santuari de gom a gom.

La primera capella va ser dedicada a sant Josep. Era l'any 1892. Es trobava al col·legi dels salesians del carrer Rocafort-Florida Blanca, al barri de Sant Antoni. Pocs anys després de la setmana tràgica, l'any 1916, va ser construïda al carrer Sepúlveda. Era el primer santuari dedicat a Maria Auxiliadora i Sant Josep.

Fem una mica d'història. Era l'any 1886 quan sant Joan Bosco, fundador dels Salesians, va venir a Barcelona. Es va hostatjar als Tallers Salesians de Sarrià. D'alguna manera, el sant ja devia intuir una futura fundació: escola, capella i patis per als nens més pobres del barri d'Hostafrancs i de Sant Antoni.

Però va ser més tard que la senyora Dorotea de Chopitea, coopecadora salesiana, una gran benefactora de la ciutat de Barcelona, realitzava la seva acció caritativa envers els més necessitats: hospitals, escoles i d'altres obres socials.

Aquesta dona, avui venerable i en camí de santedat, amb una certa exigència va dir als salesians de Sarrià (a D.A. Aime i al beat Rinaldi) i als de Torí, Itàlia (al beat M. Rua):

«O es funda en aquell barri l'obra educativa en benefici dels més pobres o no es funda.» Ella mateixa va adquirir els terrenys i va posar fil a l'agulla.

La realitat social era ben palesa. Un

Imatge de Maria Auxiliadora.

col·legi, capella..., i amb el temps: un santuari. La memòria històrica ens situa també en la destrucció d'aquesta obra social salesiana en la guerra civil del 1936. No va quedar-ne pedra sobre pedra. Tot enrunat, cremat.

Però la il·lusió de refer-se d'aquella situació no va faltar. Els nois orfes, d'una educació i formació humana i cristiana van tenir i tenen avui una nova oportunitat. Una escola per a la vida, un pati per a la diversió i l'esport i una església per a la pregària i la formació religiosa. Calia reconstruir.

Després de la guerra, el P. Francesc Ser-rats, el P. Tomàs Baraut Obiols i el P. Domingo Pérez començaren a bastir, certament que amb moltes dificultats, però amb empena i confiança en Déu, aquella obra complexa: una escola més àmplia i una nova església dedicada a Maria Auxiliadora i a sant Josep.

Beneïda la primera pedra per l'aleshores arquebisbe de Barcelona, Dr. Gregorio Modrego i Casaus; edificada per D. Domingo Pérez; dedicada i consagrada pel bisbe de Colofón, Fra Maties Solà i Farell, caputxí. La decoració va ser promoguda pel P. Basilio Bustillo i, els anys 1962 i següents, realitzada artísticament pels pintors Trias Pagés i Roca en l'època del P. Antonio Martínez Azcona.

Francesc Grabulosa, s.d.b.

Trobada d'exalumnes maristes a Vilafranca del Penedès

VILAFRANCA DEL PENEDÈS.— La Federació d'Associacions d'Antics Alumnes dels Col·legis Maristes de Catalunya prepara per al proper diumenge 20 de juny una anada a Vilafranca del Penedès. El motiu és poder compartir una jornada amb els antics alumnes maristes d'aquella localitat. L'originalitat rau en el fet que, si bé actualment a Vilafranca no hi ha cap col·legi marista, un grup d'exalumnes del que hi havia hagut es troben periòdicament.

El viatge és obert als antics alumnes maristes i simpatitzants. El preu del viatge i del dinar és de 25 euros. Les inscripcions cal fer-les a Joan Gumà 938 030 522. (C.C.)

Jornades de Reflexió per a Joves a Montserrat

MONTSERRAT.— Els propers 3 i 4 de juliol tindrà lloc a Montserrat la segona de les Jornades de Reflexió per a Joves de l'any 2004, que tenen com a lema «Optar, una actitud que ens fa créixer. Crida i resposta a la iniciativa de Déu». En aquesta ocasió, les xerrades aniran a càrrec del rector del santuari de Montserrat, el P. Josep-Enric Parellada, i de l'equip d'animadors de les Jornades Gemma Manzanera. Les places són limitades.

Aquestes sessions, que començaran el dissabte 3 a les 12 hores i que acabaran el diumenge 4 a les 15.30 hores, estan dirigides especialment a nois i noies de 18 a 30 anys motivats pels temes de fe i d'espiritualitat, i també als que estan en camí de recerca. Per assistir-hi només cal portar la Bíblia, el sac de dormir i el menjar per als dos dies; i si algú sap tocar un instrument també el pot dur. Les inscripcions cal fer-les al Centre de Coordinació Pastoral de Montserrat, per mitjà del telèfon 938 777 766 —extensió 1.503—, de 9.30 a 13.00 i de 16.00 a 18.00 hores.

Coincidint amb les Jornades de Reflexió per a Joves, el dissabte 3 de juliol, a les 21.45 h, se celebrarà a la basílica de Santa Maria de Montserrat una Vetlla de Pregària, oberta a tots els joves i pelegrins en general, participants o no a la trobada. (C.C.)

Es presenta el documental «Santa Maria del Mar, la catedral del poble»

BARCELONA.— En el marc del 675è aniversari de la col·locació de la primera pedra de la basílica de Santa Maria del Mar, aquest dijous 17 de juny, a les 20.30 h, es projectarà el documental *Santa Maria del Mar, la catedral del poble*.

Es tracta d'un document audiovisual que recrea els diferents períodes de la història que ha viscut tant la basílica com la gent del barri on es troba ubicada. «Ajudant-se de la ficció, aquest documental pretén mostrar com Santa Maria del Mar, lluny de ser una església aliena a la gent, va ser i continua sent un pilar bàsic al barri i a la ciutat, i que restarà sempre a disposició del poble.» Són paraules de Josep Vidal, diaca permanent adscrit a Santa Maria del Mar.

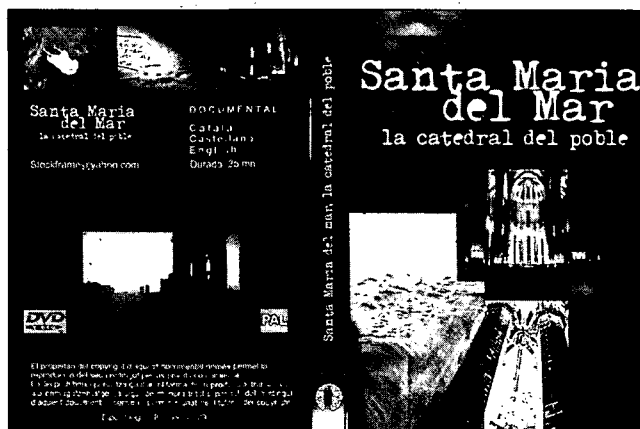
El documental *Santa Maria del Mar, la catedral del poble*, que dura 25 minuts i es presenta en format DVD, és obra de Ramon Millà, Guillermo de la Cal i Txep Vidal, que hi han estat treballant durant un any. Es pot

adquirir a un preu de 20 euros.

Les celebracions amb motiu del 675è aniversari de la col·locació de la primera pedra de Santa Maria del Mar es van obrir el 25 de març passat i és previst que s'allarguin durant tot un any. Un dels fruits d'aquesta efemèride serà sens dubte la creació de la Fundació dels Amics de Santa Maria del Mar, que té com a finalitat enllestir totes les obres de reconstrucció que encara queden pendents de fer en aquest temple gòtic tan emblemàtic per a Barcelona i Catalunya.

«Així com al principi el poble va ser el qui va construir Santa Maria del Mar, també pretenem que el poble es vinculi ara en la seva restauració», afirma Vidal.

El mateix Josep Vidal, que també és di-

rector general de l'Escola Professional Superior d'Art i Restauració de Barcelona, ens indica les obres més importants que encara cal emprendre a Santa Maria del Mar: cal restaurar tot l'exterior de la basílica així com un total de 62 claus de volta, alhora que cal refer molts elements esquarterats. (C.M.)

L'escola forma part de l'obra educativa de la Fundació Abat Oliba

50 anys del col·legi Cardenal Spínola, una agosarada aposta per l'educació cristiana

A punt ha estat el col·legi Cardenal Spínola, del barri del Guinardó de Barcelona, de no celebrar enguany el seu 50è aniversari. Un petit «miracle» va tenir lloc fa dos anys —potser per intercessió del beat Marcelo Spínola—, quan la Fundació Abat Oliba va decidir apostar fort per ell. Sense aquella arriscada intervenció avui probablement

estariem parlant d'una de tantes escoles cristianes tancades en els darrers anys. En aquest context tan providencial, la celebració del 50è aniversari del col·legi esdevé, més que mai, una ocasió privilegiada per mirar enrere, repassar la pròpia història i, sobretot, donar-ne gràcies a Déu.

Una gran festa de fi de curs, amb castell de focs inclosa, posarà el punt final aquest dissabte 19 de juny a la commemoració del 50è aniversari del col·legi Cardenal Spínola. Tota la comunitat educativa —professors, alumnes i pares— s'aplegaran a l'escola per celebrar, al llarg de tota una jornada, un cinquantenari que fins fa molt poc ha estat en perill. Més que mai, doncs, l'escola viu un temps de gràcia, un temps propici per mirar enrere i renovar el seu compromís per l'educació cristiana.

50 anys donen per a molt. La història del col·legi ha estat plena de vicissituds i, en els últims temps, de dificultats econòmiques. L'aventura educativa començada el curs 1953-1954 sota l'impuls de la congregació d'Esclaves del Diví Cor, fundades pel cardenal Marcelo Spínola, va significar ja en aquella època una aposta important per fer possible la presència cristiana en el creixent barri del Guinardó. Mogudes per un zel apostòlic sincer, les germanes van iniciar la seva tasca educativa amb una escola

Els 50 anys del col·legi Cardenal Spínola són una bona ocasió per repassar-ne la història.

de noies, on també tenien un petit internat. Encara avui les antigues alumnes del col·legi recorden agraïdes el seu pas per les aules. A més d'un nivell acadèmic força digne, els primers anys de l'escola es van caracteritzar per una intensa vida religiosa.

Fundació Abat Oliba

Amb el pas del temps, i l'arribada de les respectives lleis d'ensenyament, el col·legi es va anar ampliant físicament, amb nous edificis i infraestructures, per fer possible acollir un nombre més gran d'alumnes. Els temps de prosperitat, però, van començar a aflluïr fa cosa d'una dècada. Des de llavors, un degoteig constant d'alumnes va portar l'escola a punt de la desaparició. Com moltes altres escoles cristianes concertades, el col·legi Cardenal Spínola estava cridat a tancar les seves portes. Cada curs es matriculaven entre 20 i 30 alumnes menys.

La situació començava a ser insostenible, fins que un petit «miracle» va tenir lloc al barri del Guinardó. La Fundació Abat

Residencial Park
URB. VINYA APROP

Torres unifamiliars aïllades 4 vents, 3/4 habitacions dobles i 1 suite, estudi, parcel·la mínima de 400 m², piscina opcional i jardí comunitari.

Entorn (Parc Natural de l'Albera), vistes Canigó, platges a 10 minuts, 3 min. golf de Peralada i a 10 min. de l'Hospital General de Figueres.

1a fase de 8 torres venuda.

Garriguella
Plaça Marquès de Camps, 16 entf. A
17001 GIRONA

PROMOTOR: GARRIGUELLA RESIDENCIAL PARK S.A.
CONSTRUCTOR: LUKINAC S.L.
ARQUITECTE: PERE FONTDEVILA I MARTÍ
ARQUITECTE TÈCNIC: MARTÍ TARRÉS BARNADA
FINANÇAMENT: BANCAIXA

ESTEVE SERRA
mòbil 609 100 611

IGNACI LÓPEZ
mòbil 686 458 309

www.garriguellaltemporda.com
www.garriguellacostabrava.com

EMILI BORONAT ÉS DIRECTOR DEL COL·LEGI CARDENAL SPÍNOLA

«L'escola ha de ser un instrument de transformació social»

—Quin és, a grans trets, l'ideari del col·legi?

—Abans que res, un respecte a la relació entre el saber i la fe. La funció essencial de l'escola és instruir i educar. L'escola ha de ser transmissora del saber, dipositària d'una tradició, i ha de posar davant del noi un

panorama de la realitat, perquè el noi, a través d'aquest panorama, pugui desvetllar el seu desig de conèixer la realitat i fer-se més tard ell mateix un judici sobre les coses. És important que l'escola prengui consciència d'aquesta missió, i més l'escola cristiana, que ha estat sempre un instrument formidable no només de perfeccionament personal, sinó també de transformació social, en ordre a la veritat i a la justícia.

—Un repte força ambiciós...

—I alhora apassionant! És una gran tasca evangelitzadora, de regeneració cultural, d'impuls d'aquesta comunitat de béns que ha de ser l'escola cristiana, perquè els nois puguin créixer de veritat. Volem ser una escola on les famílies cristianes es trobin més a gust, i on puguin viure i compartir la seva experiència amb altres persones. Que la família i l'escola sentin la mateixa preocupació educativa. El nostre gran objectiu és que el noi pugui viure una experiència de creixement personal i de descobriment de la realitat en un entorn que ja comença a fer possible l'experiència de la vida cristiana en comú. Aquesta és la missió que ens sentim cridats a portar a terme.

Col·legi Cardenal Spínola, Av. Mare de Déu de Montserrat, 86-98 - 08024 Barcelona, Tel. 934 565 381 - Fax 934 502 897 - a/e: spinola@abatoliba.edu - http://spinola.abatoliba.edu

Oliba, a la qual pertany la Universitat que porta el mateix nom, va decidir apostar fort per aquest centre d'ensenyament i s'en va fer càrrec. Les monges, per la seva banda, afectades per la malaltia que suposa la manca de vocacions, van decidir marxar i concentrar la seva acció en llocs on estan més implantades.

Enguany es tanca el segon curs d'aquesta nova etapa i les sensacions són força positives. Des de la nova direcció es té la impressió que l'escola comença a tenir un ressò favorable en el barri. També s'ha constatat amb alegria l'interès creixent de famílies cristianes de fora del districte preocupades per una veritable educació cristiana per als seus fills. La integració dins d'una institució de reconegut prestigi en l'àmbit educatiu com és la Fundació Abat Oliba, obra de l'associació Catòlica de Propagandistes a Catalunya, n'és una garantia en aquest sentit.

L'aposta de la Fundació és un fet insòlit en el panorama educatiu català. «Significa una aposta clara per l'educació cristiana, i significa també una aposta clara per la convicció que és possible un judici cristià sobre l'home i sobre la vida en un món on sembla que aquest missatge s'ha diluït», asseguren des de la direcció. Aquesta aposta, però, no serà un camí de roses, sinó que trobarà obstacles de tot tipus, començant per l'actual política de concerts del govern de la Generalitat, que és profundament discriminatòria cap a l'escola concertada. Més que mai, una acció d'aquesta mena neix d'un fort afany evangelitzador i del desig de recuperar allò que és més genuïnament catòlic. L'objectiu és que l'escola pugui esdevenir no només un lloc per aprendre coneixements, sinó també per viure a fons la vida cristiana. Tot això sense oblidar el bon nivell acadèmic. L'escola Cardenal Spínola es troba actualment entre el 10%

de les millors escoles de Catalunya en els resultats de la selectivitat.

Pelegrinatge de 50 anys

Aquest nou context en què viu l'escola des de fa dos anys, tan insòlit com engrescador, ha fet del 50è aniversari un intens temps de joia i d'agraïment. Al llarg d'aquest curs s'ha volgut plantejar la commemoració en forma de pelegrinatge, entenent els 50 anys de l'escola com un temps en què aquesta ha peregrinat pel món realitzant la missió que Déu li havia encomanat. A més d'actes institucionals i acadèmics, s'han fet diverses sortides culturals, començant per Poblet i acabant el 28 de maig passat per Montserrat. D'alguna manera s'ha volgut peregrinar a les fonts de la vida cristiana a Catalunya, a les arrels espirituals d'un poble que no s'entendria sense el cristianisme. Precisament l'abat Oliba,

bisbe de Vic i fundador de Montserrat, constitueix el referent de la comunitat educativa i universitària a la qual pertany el col·legi, la Fundació Abat Oliba.

La joia de la commemoració no amaga la gran tasca que encara queda per fer. Actualment, el col·legi, que abasta dels 3 als 17 anys —de P3 a segon de batxillerat—, compta amb 600 alumnes i per anar bé, hauria de tenir-ne 800. No es tracta ja de ser rendibles, fet del tot impensable, però almenys de cobrir despeses. Malgrat tot, des de la direcció de l'escola es viu en el convenciment que cal continuar sembrant, continuar invertint diners i esforços en una educació veritablement cristiana, continuar formant les generacions futures en la veritat i la justícia, perquè esdevinguin agents civilitzadors en aquest tercer mil·lenni que ara tot just comença. Un esforç així sempre valdrà la pena...

Samuel Gutiérrez

Comercial del Descanso

GRAN NOVEDAD
ELIONATURE

Ergonómico

Indeformable

Hipoalérgico

Antiácaros

Articulable

Gran promoción y Plan Renove

Por cada colchón que usted compre, le regalamos un **SOMIER ARTICULADO** o bien otro **COLCHÓN**

Las 20 primeras llamadas podrán escoger entre estos regalos:

- Reproductor DVD
- Minicadena con CD
- TV color 14"

Conseguirá Descansar!!

OFERTA ESPECIAL

**AMIGOS DE CATALUNYA
CRISTIANA**

**Somier Eléctrico
+ Colchón Elionature**

Medidas: 80 x 180/190
o bien 90 x 180/190

Por sólo 669 euros

LLAME AHORA AL 902 10 10 23 FINANCIAMOS HASTA 48 MESES

Vic

Ha mort Mons. Ramon Masnou, bisbe emèrit de Vic

■ «Era un home que estimava l'Església profundament i el feien patir les actituds de manca de comunió i de caritat», afirma el bisbe Romà Casanova

VIC.— La matinada del dimecres 9 de juny va morir Mons. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit de Vic. El 3 de setembre vinent hauria fet 97 anys i era, per tant, el prelat més gran de tot l'episcopat espanyol. Mons. Romà Casanova, actual bisbe de Vic, ens ha

volgut fer avinents unes paraules en record del bisbe Masnou: «El seu magisteri clar i valent, la seva tasca de dispensador dels misteris de Déu i la seva preocupació per l'Església, són recordats per tots i ens cal fer-ho expressió d'agraïment.»

Mons. Romà Casanova, que des que va ser nomenat nou bisbe de Vic ha tingut l'oportunitat de compartir els darrers mesos de vida de Mons. Ramon Masnou, afirma que «era un home que estimava l'Església profundament i el feien patir les actituds de manca de comunió i de caritat». «Era també», continua el bisbe de Vic, «un home arreladament religiós. La darrera tarda va rebre la Unció dels Malalts i em donava les gràcies per administrar-li aquest sagrament».

Mons. Ramon Masnou era el bisbe més gran de l'episcopat espanyol.

I afegeix: «Que el Senyor concedeixi el do de la vida eterna i la corona de la fidelitat al qui fou en aquesta terra, per a nosaltres, imatge i presència de Jesucrist, el Bon Pastor, que dona la vida per les seves ovelles.» El bisbe Romà també explica que la darrera nit de la seva vida van pregar plegats el *Nunc dimittis* de les completes, i que Mons. Ramon Masnou va respondre «amén» a la pregària: «Que Déu totpoderós ens concedeixi una nit tranquil·la i una fi benaurada.»

El dijous 10 de juny es va instal·lar la capella ardent de Mons. Masnou a la Sala de Sínodes del Palau Episcopal de Vic, i la missa exequial i l'enterrament van tenir lloc el divendres 11 a la catedral de Vic.

Semblança biogràfica

Mons. Ramon Masnou va néixer el dia 3 de setembre del 1907 en un mas de Santa Eugènia de Berga, al municipi de Taradell. Va cursar estudis eclesiàstics al Seminari

de Vic i es va doctorar en Teologia a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Va ser ordenat sacerdot l'any 1931.

De retorn a la diòcesi, va ocupar diversos càrrecs i, durant la guerra civil, va viure amagat, mentre dedicava el temps a la pregària i a escriure i traduir llibres. Acabada la guerra, va ser nomenat professor del Seminari de Vic i, l'any 1948, va ser nomenat canonge de la seva catedral. Va ser consagrat bisbe el novembre del 1952 i va passar a ser auxiliar de Mons. Joan Perelló, a Vic, fins a l'any 1955, quan va passar a ser bisbe residencial de la diòcesi.

Com a pare conciliar, va assistir a les quatre etapes del Concili Vaticà II (1962-1965) i va ser membre de la Comissió Conciliar de Litúrgia. Després del Concili, a Catalunya, va ser membre de la Conferència Episcopal Tarraconense, des de la seva creació, l'any 1969, fins a l'any 1983. I va participar també activament en les assemblees i les comissions de la Conferència Episcopal Espanyola.

Mons. Masnou va patrocinar i impulsar moltes iniciatives pastorals, i de difusió i consolidació de la llengua i de la

cultura catalanes, entre elles la revista per a nois i noies *Cavall Fort*, conjuntament amb els secretariats catequístics de Vic, de Girona i de Solsona; els concursos de poesia de Cantonigròs; Aplecs de Matagalls; revista *Oriflama*... També cal recordar que, durant el pontificat del Dr. Masnou, es va construir l'església del nou Seminari de Vic; es va crear la casa d'espiritualitat al santuari de la Gleba; es va remodelar l'edifici de la Casa Sacerdotal de Vic per acollir els preveres jubilats o malalts; es va promoure la construcció de l'estadi Torras i Bages i de la Llar Juvenil, i la renovació de les cases de Caritat i Misericòrdia de Vic.

Mons. Masnou té una extensa producció escrita, tant de llibres, com de cartes pastorals, homilies i col·laboracions a revistes i diaris. Cada setmana escrivia al *Full Diocesà*, són també nombrosíssimes les cartes pastorals adreçades als diocesans —va ser el primer bisbe contemporani que les va escriure en català— i, entre els seus llibres, cal destacar *La família*

cristiana (1982), *Joia meua i corona meua* (1983), *El problema català* (1986), *Carta pastoral de comiat* (1993), *Hores de recolliment: diari íntim dels darrers mesos de la guerra* (1996), *Carta sobre els nacionalismes* (1996), llibre que ha estat traduït

a l'italià i a l'anglès, i, darrerament, va publicar el *Testament espiritual*.

L'abril del 1983 li va ser atorgada la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, «en reconeixement dels seus

«Mons. Masnou va patrocinar i impulsar moltes iniciatives pastorals, i de difusió i consolidació de la llengua i de la cultura catalanes»

Gràcies, Dr. Masnou

El Senyor ha cridat l'estimat bisbe emèrit de Vic Dr. Ramon Masnou Boixeda, després d'un llarguíssim pelegrinatge. Ell ha esmerçat la seva vida al servei de l'Església, exercint el seu ministeri presbiteral i després episcopal fonamentalment a la diòcesi de Vic, i ho ha fet sempre amb generositat, fidelitat i eficiència. El seu amor a l'Església i a Catalunya ha estat ben palès en les seves actuacions específiques episcopals en moments no sempre fàcils, en bé dels sacerdots, de la pastoral i de la cultura catalana. Vaig tenir el goig de treballar amb ell durant anys en el si de la reunió dels bisbes de la Tarraconense, i vaig experimentar la seva finor espiritual i la seva profunda consciència eclesial en totes les seves intervencions i plantejaments. Ha compaginat el treball ministerial amb el seguit de la cultura, puix era un amant de la lectura. El Dr. Masnou va ser pare de les quatre sessions del Concili Vaticà II i va treballar per la seva aplicació a la diòcesi i a la Tarraconense. Déu li ha concedit la lucidesa fins al final i ens ha enriquit amb diverses publicacions i amb els seus consells espirituals.

Que Déu li ho pagui!

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i primat

grans mèrits al servei de l'espiritualitat i de la cultura del poble català i a favor de l'ús pastoral, pedagògic i general de la nostra llengua». El mes de setembre del 1983, per raons d'edat, va ser substituït com a bisbe residencial de Vic per Mons. Josep M. Guix. (C.C.)

10e **radio estel**
Aniversari 1994 - 2004

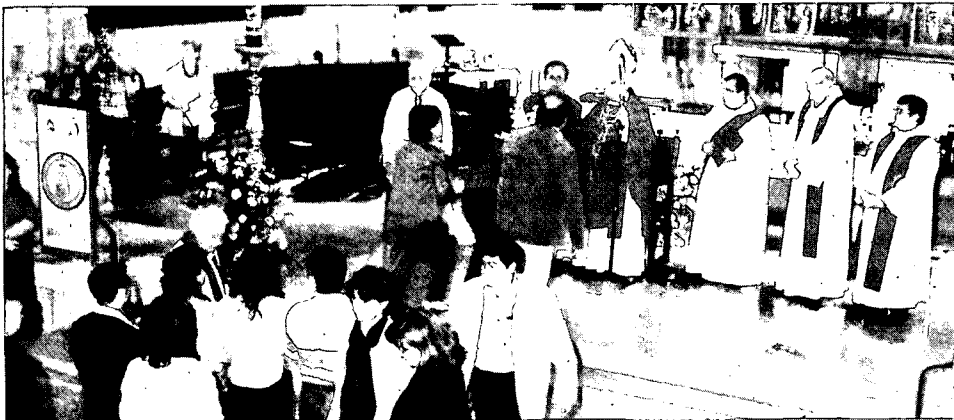
10 anys fent ràdio...
...10 anys fent Església

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3

principat
ràdio

■ Lleida 91.5
■ Cerdanya 104.4
■ Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

La catedral va viure una gran celebració.

Confirmació d'adults a la catedral

TORTOSA.— El bisbe Xavier Salinas confirmava 28 adults a la catedral de Tortosa el 29 de maig. Amb motiu de la festa de la Pentecosta, el sagrament de la Confirmació va ser rebut per gent major d'edat d'arreu de la diòcesi que per diversos motius encara no l'havia rebut.

Ja gairebé és una tradició. La primera vegada va ser el 2000 amb ocasió del Jubileu. En la Vetlla del dia de Pentecosta, el bisbe Xavier Salinas acull a la catedral tots aquells de la diòcesi de Tortosa que, havent superat l'edat en què se sol rebre la Confirmació i després d'un temps de preparació, volen ser marcats amb el do de l'Esperit.

Enguany van ser un total de 28 joves, nois i noies de Gandesa, de la Fatarella, de Deltebre, de Camarles, de Tortosa, de Benicarló, de la Sénia i de Roquetes. N'hi ha que s'han tornat a apropar a l'Església amb motiu de preparar-se per al matrimoni. Això els ha facilitat conèixer millor la seva

fe i reviu el seu compromís cristià i els ha portat a rebre amb il·lusió aquest sagrament.

La festa va ser molt familiar. El bisbe, amb qui van concelebrar cinc capellans que havien acompanyat els confirmands, va presidir l'Eucaristia i va administrar el sagrament de la Confirmació. Els familiars i els amics dels qui rebien la Confirmació, al voltant d'unes 200 persones, acompanyaven amb la pregària i l'afecte els qui públicament acollien i manifestaven un nou pas en el seu compromís de vida cristiana.

Tota la celebració va estar organitzada, com cada any, pel vicari general, Mons. Josep-Maria Tomàs. Ell escriu una carta a tots els rectors de les parròquies de la diòcesi per recordar-los aquesta possibilitat que cada any ofereix el bisbe, i les condicions per poder rebre aquest sagrament. Després també és ell qui porta a terme la preparació de la cerimònia i de la celebració. (V.M.C.)

Plenària de la Delegació diocesana de Catequesi

TORTOSA.— Convocats pel delegat diocesà de Catequesi, Mn. Ramon Gasulla, es va reunir a la planta baixa del bisbat la plenària de la Delegació diocesana de Catequesi de Tortosa el dissabte 5 de juny. Entre d'altres coses, en l'ordre del dia hi havia l'Escola d'Estiu del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), que enguany es farà al Seminari de Tortosa del 26 al 30 de juliol.

Aquest any l'Escola d'Estiu del SIC porta novetats, com la possibilitat de fer alguns punts de formació que duren dos dies o d'altres que en duren tres. També hi haurà els grans grups de formació, que duraran tota la setmana i que continuaran

sent els eixos vertebradors d'aquesta 24a edició de l'Escola d'Estiu. Les activitats de la tarda dedicades a la cultura, a la presentació de llibres i d'activitats catequètiques, etc. continuaran igual.

Una novetat important per a la diòcesi de Tortosa és que no es farà el curs de catequesi del mes de setembre, ja que el SIC va decidir que la formació es concentrés a l'Escola d'Estiu. Per aquest motiu, la diòcesi de Tortosa ha suspès el curs que porta ja 27 edicions, però sí que farà, el mes de setembre, un dissabte al matí, una jornada per aplegar tots els catequistes i impulsar l'inici de curs. (V.M.C.)

Trobada Diocesana al Seminari

■ **Mn. Ramon Prat va pronunciar una xerrada sobre «Els Consells Pastorals Parroquials, instruments de comunió eclesial»**

TORTOSA.— El 6 de juny passat, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, es trobava amb els representants dels Consells Pastorals parroquials i arxiprestals de la diòcesi, unes 300 persones, en una Trobada Diocesana al Seminari Diocesà, que havia convocat el 20 d'abril passat. Sota el lema «Ben units a Crist, revitalitzem les comunitats parroquials», es va viure una djada de reflexió, de pregària i de comunió en el Crist.

Va ser una jornada d'esperança i impulsora d'evangelització que va iniciar-se amb una pregària a la capella del Seminari després de l'acollida a l'entrada del Seminari i de la inscripció a la jornada.

De la capella es va passar al saló d'actes, on va tenir lloc una xerrada del lleidatà Mn. Ramon Prat sota el títol *Els Consells Pastorals Parroquials, instruments de comunió eclesial*. Mn. Prat, excel·lent comunicador i animador, va connectar perfectament amb tots els participants. Va recordar els projectes diocesans dels darrers tres anys —el diumenge i l'Eucaristia, els sagraments d'iniciació i la caritat— i va emmarcar-ho tot sota el prisma de la comunió, tema d'estudi, de reflexió i de pregària d'aquest curs i eix vertebrador de tota pastoral. Després va anar concretant amb el seu estil senzill i concret alhora que erudit i engrescador les arrels, els motius, la missió i la finalitat dels Consells de Pastoral diocesà, arxiprestals i parroquials.

També va haver-hi un moment de diàleg entre Mn. Ramon i els assistents, que va ser una bona ocasió per, a més de presentar els dubtes i les dificultats, agrair la disponibilitat i la llum que va oferir la xerrada als membres més compromesos de la comunitat cristiana. El bisbe va acabar l'acte demanant el compromís de tots i animant a fer vida d'allò que Mn. Prat havia proposat.

Després es van visitar els plafons que sobre la vida actual de la diòcesi s'havien preparat. Va destacar, per la seva mida, presentació i contingut, el plafó del Seminari, que presentava el sacerdot centrat en l'Eucaristia i el Seminari com a família de formació dels futurs sacerdots. Publicacions diocesanes de catequesi, de teologia, del *Full Dominical* —per a l'ocasió es va editar un extra que presentava la vida actual de la diòcesi—, publicacions de llibres de les parròquies, de *Fulls Parroquials*, de revistes dels moviments, etc., mostraven també la vida pastoral de la gran família diocesana.

L'Eucaristia, a la capella del Seminari, va ser presidida per Mons. Xavier Salinas i concelebrada per 27 sacerdots i un diaca. En l'homília, el bisbe agraià el treball de totes aquelles persones compromeses a estendre el Regne i animava a continuar remant des de la comunió que neix de la vida trinitària que se celebrava aquell diumenge.

Un dinar de germanor als grans menjadors del Seminari, que van acollir de sobra els 262 comensals que van poder quedar-s'hi, va posar el punt final a una jornada plena de llum solar i espiritual. El desig de tots és que aquella experiència de comunió i d'ànim impulsi missionalment tota la vida diocesana.

Víctor-Manuel Cardona

Festa grossa de la Mare de Déu de l'Aldea

L'ALDEA.— Els dies 29, 30 i 31 de maig, les parròquies de l'Aldea van celebrar la seva patrona, la Mare de Déu dels Prats. La imatge és venerada per tota la comarca des del 1160 en una ermita situada vora una torre de guaita amb fonaments romans. La catifa són els arrossars que ja verdegien. Tots dos monuments han estat restaurats moltes vegades i ofereixen un complex d'edificis amb cel·les i també una plaça de bous... La festa va precedida d'un novenari celebrat a les parròquies de Sant Ramon i de Sant Josep, i cada any hi acudeixen més devots. Val a dir que una comissió de voluntaris dinamitza tots els actes de l'ermita al llarg de tot l'any. El projecte últim és presentar un petit museu, ja que l'ermita conserva peces de valor artístic i històric, i es nota l'empremta dels cistercencs del monestir de Benifaçà...

És costum imposat per l'antiga confraria de Tortosa que la festa culmini en la Pasqua Granada. Voldríem

La imatge del beat Manuel Domingo i Sol va presidir la celebració.

destacar la celebració del dilluns de Pasqua de la Pentecosta en què van concelebrar catorze capellans presidits per Mn. Josep Garcia, vinculat a l'Aldea per la seva àvia. Amb un llenguatge fluid, va comentar el símil que els pobles i les

persones són com arbres que tenen arrels vigoroses. Nosaltres som les flors i els fruits. Maria és el gran regal de l'arbre de l'Església, com ho va ser també el beat Manuel Domingo i Sol (1862).

Mn. Alfonso Monfort, rector des del 1958, com a culminació del seu llarg pastoreig ha publicat *La parròquia de l'Aldea. 1160-2004*. El llibre, que serà de consulta obligada, aporta molta documentació en les mateixes fonts autoritzades: arxius de la ciutat i catedral de Tortosa. Conté moltíssimes fotografies, estadístiques i còpies de documents. La segona novetat de l'any és l'exhibició del quadre a l'oli de la Mare de Déu de l'Aldea, situat als peus mateixos de la imatge. Segons va explicar el propietari del quadre, acabada la missa, Pedro Wenzel, el marc és del segle XVIII, d'estil rococó. El conserva com a llegat matern en el seu oratori particular. També va parlar el famós pintor tortosí Josep M. Benet, que va pintar de jove l'escena de l'aparició de la imatge. (J.B.B.)

Urgell

Visita pastoral del bisbe Vives a Andorra

■ El prelat d'Urgell es va mostrar preocupat per la situació de les famílies

ANDORRA LA VELLA.— El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va fer un balanç positiu de la seva primera visita pastoral al Principat d'Andorra i va mostrar el seu agraïment per l'acollida rebuda en les trobades amb institucions, col·lectius socials i professionals, amb infants i avis, i col·legis i comunitats religioses.

La visita, minuciosament organitzada pel rector d'Andorra la Vella i arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàries, es va dur a terme durant la darrera setmana de maig a la parròquia d'Andorra la Vella. Va acabar amb la celebració d'una llúida eucaristia i la inauguració d'un innovador vitrall sobre el Rosari, obra de Francis Lao, a l'església del Fener.

Mons. Vives va tenir un interès especial a compartir estones amb els col·lectius d'avis de les residències i també va visitar i escoltar les demandes de diversos col·lectius professionals de servei públic, alhora que va voler conèixer de prop les diferents comunitats educatives en els tres sistemes que conviuen al Principat—l'andorrà, l'espanyol i el francès.

El bisbe va destacar al final de la visita l'interès d'haver mantingut contacte amb la realitat social del Principat i es va mostrar preocupat per la situació de les famílies, «perquè hi ha moltes parelles joves que treballen molt i passen poc temps amb els fills en una etapa en la qual justament necessiten més aten-

ció». També va dir que cal enfortir la unió de la parella.

Així mateix, Mons. Vives va reclamar més atenció a la gent gran, «que ha patit la transformació de la societat andorrana», i una educació ben fonamentada en valors i en el manteniment d'un humanisme cristià. Es va mostrar impressionat per la tasca de les institucions d'ajut social i de les ONG, i va apuntar, sobre la realitat social andorrana, «el problema dels residents il·legals, que cal afrontar amb realisme», tot afegint que «el govern ha d'intentar que aquest problema no afecti els infants». Mons. Vives va reconèixer que els ciutadans li han fet diverses demandes i va lamentar que l'oposició no estigués present en la trobada oficial que va mantenir amb els cònsols de la capital, perquè considera que «el Comú ha de ser un espai de comunió» i de representació ciutadana. L'any vinent la visita pastoral a Andorra es farà a Canillo.

M. C. Orduña

Tots els avis de la Casa Pairal d'Andorra la Vella es van voler fer una foto de família amb el bisbe.

El vitrall de Santa Maria del Fener ha estat fet amb una tècnica innovadora.

La Conca Dellà vetlla pel seu patrimoni artístic

ISONA.— El 27 de maig, Antoni Llevot, delegat territorial de Cultura, va visitar diverses localitats d'Isona i de la Conca Dellà, a fi de conèixer directament les obres d'art més significatives, polsar l'interès del poble pel seu art i prendre les primeres decisions per restaurar i custodiar el patrimoni cultural.

A l'Ajuntament d'Isona es van plantejar puntualment les mesures més urgents a prendre. Després de visitar el Museu de la Conca Dellà, es va iniciar l'itinerari als llocs més interessants en el camp cultural. A Conques, la comitiva va visitar l'església de Sant Miquel, on hi havia exposades les dues peces més emblemàtiques: la talla de la Mare de Déu de les Esplugues i l'Antifonari del segle XVII. Totes dues peces seran custodiades i exposades al temple parroquial després d'habilitar i de dotar de mesures de seguretat la capella del Roser i l'accés a l'església. A l'exterior serà enderrocat l'actual transformador elèctric i

eliminats els cables que malmeten el mur de llevant i la imatge de l'absis romànic.

A Abella de la Conca es farà una còpia del retaule del Roser, exposat al Museu Diocesà d'Urgell, i el rector va demanar el retorn del retaule de la Pietat, ja restaurat, segons l'acord signat entre l'Administració i el bisbat d'Urgell. Seran instal·lades mesures de seguretat a la porta i a l'interior del temple romànic. Darrerament, s'ha posat una nova instal·lació de quatre punts de llum a l'interior per facilitar la celebració del culte i l'admiració de les pintures romàniques, en procés de recuperació.

La comitiva de cultura va visitar també uns vestigis romans d'Isona i el jaciment geològic de dinosaures de Basturs, en fase de descoberta i d'estudi. La visita completa les mostres de les tres cultures—la prehistòrica, la romana i la romànica—que es junyeixen en un pomell admirable a la Conca Dellà.

Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de Carrànim

Un miler de devots d'Abella de la Conca, de Bóixols i de la Conca Dellà, el dilluns de Pentecosta, van pujar a l'ermita de la Mare de Déu de Carrànim per celebrar-hi el tradicional aplec.

Acabada l'Eucaristia, presidida pel prevere Antoni Mirabet, els núvols s'obriren i abocaren amb abundància l'aigua sobre la muntanya més bella del Jussà. Els devots van prendre el pa beneït i van córrer a buscar aixopluc. Aquesta vegada l'Esperit va davallar en forma d'aigua vivificant.

A Bonrepòs van ser més matiners i la pluja va respectar la missa i el dinar festiu. Al tradicional aplec presidit pel prevere Joan Peretó, van assistir-hi més de 600 devots. (A.M.)

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

**Acollim i ajudem
les futures mares
amb problemes**

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

Menorca

Ciutadella celebra la festa patronal de Maria Auxiliadora

CIUTADELLA.— Quaranta anys després de la seva coronació pontifícia, Ciutadella va reviuire el 23 de maig passat la devoció que manté per la seva patrona, Maria Auxiliadora. La imatge de la Mare de Déu va recórrer un any més els carrers de la ciutat acompanyada per majors i infants, amb l'atenta mirada dels més petits, que als braços dels seus pares van contemplar el pas ben endiumenjat de la Verge.

La família centenària salesiana de Ciutadella ha viscut novament uns dies intensos. La Unió d'Antics Alumnes Salesians va fer la tradicional ofrena floral, que va omplir de colors i de presents el presbiteri del santuari, als peus de Maria Auxiliadora. Així com també el tradicional berenar d'antics alumnes. En el marc de la festa, la Unió Salesiana va inaugurar la sala expresidents de l'entitat, amb un homenatge als 21 presidents que ha tingut la Unió d'Antics Alumnes Salesians al llarg de la seva història.

El diumenge 23 es va celebrar la processó mariana. Al capvespre, més de setanta fillets i filletes que han celebrat la Primera Comunió obrien la processó en honor a la patrona. Els carrers al voltant de Calós es van omplir de ciutadellencs per veure passar la Mare de Déu, i de famílies que volien veure passar els seus infants.

A la comitiva s'hi van unir una cinquantena de membres de la Unió d'Antics Alumnes, a més del clergat de la ciutat. Entre els preveres hi havia tots els rectors de les parròquies de l'arxiprestat, altres preveres i els salesians. La processó va ser presidida pel bisbe Joan Piris, acompanyat pel director dels salesians, Miguel Carabias, i pel vicari general, Rafel Portella. Tancaven la processó moltes dones lligades a la vida del santuari i diverses seccions de Calós.

Al llarg de tota la processó es va cantar i resar el Sant Rosari. Mentre es resava el Rosari a l'interior del santuari, els membres de la comitiva acompanyaven els cants i el res de cada un dels misteris de l'oració mariana.

La processó va recórrer carrers del nucli antic de la ciutat. A la tornada moltes persones van acompanyar Maria Auxiliadora a l'interior del santuari. El cant de la *Salve Regina* va posar punt final a l'acte de pietat popular per donar pas a l'Eucaristia solemne, que va ser presidida pel bisbe Piris i concelebrada per tot el clergat que l'acompanyava.

Mons. Joan Piris va manifestar en l'homília que cal ser testimonis de la vida, d'una vida digna, viscuda des de l'òptica de la fe, a favor dels més desprotegits de la societat. Per a Mons. Piris, «Maria, la Mare de Déu, amb la imatge del fillet als braços, ens mostra que Jesús és el camí, la garantia i l'aval de Déu». Segons el bisbe, la Verge Maria recorda als catòlics i a totes les persones que la vida és el do més important que Déu ha donat a la seva humanitat. Un do «que queda massa vegades subordinat a interessos polítics, culturals i socials». «Aquesta és una gran infidelitat de la societat d'avui.» (G.F.M.)

VII Jornades de Pastoral Penitenciària

■ Mn. Francesc Triay va instar a millorar l'atenció als presos

CIUTADELLA.— La presó és un mal menor. Les condemnes penals, en un tant per cent molt elevat, vénen provocades per problemes relacionats amb la drogodependència, i les faltes, per persones amb malalties mentals i inadaptació social. Aquestes són dades que es desprenen de les VII Jornades de Pastoral Penitenciària de les diòcesis Balears, celebrades a Menorca els dies 20 i 21 de maig.

Les jornades es van celebrar al Seminari Diocesà, a Ciutadella, i a l'Ateneu de Maó. Hi van participar els equips diocesans de les diòcesis d'Eivissa i Formentera, de Mallorca i de Menorca, a més del director del Centre Penitenciari d'Eivissa, Carlos María Blanco, i del president d'Arrels Fundació, Jordi Balot, així com un bon nombre d'advocats, tècnics socials i membres de l'Administració insular.

El director del Secretariat de Pastoral Penitenciària, Mn. Francesc Triay, va valorar molt positivament les jornades i va destacar que «han ajudat a crear consciència a Menorca sobre la situació dels presos menorquins, a més d'augmentar la interrelació entre els tres secretariats de Pastoral Penitenciària de les diòcesis balears». Triay va recordar que «els empresonats són germans nostres i que cal treballar a favor seu, per la seva reinserció, cercant camins seriosos per atendre els presos drogodependents i els afectats per malaltia mental». Triay va constatar que «cal treballar per una societat més preventiva, amb projectes educatius per als joves i adolescents, per aconseguir una societat més alliberada».

En les jornades hi van prendre part orientadors, advocats i membres de Pastoral Penitenciària. Tot i la presència de membres de l'Administració insular, des del secretariat diocesà es va apuntar la nul·la participació de les àrees de Serveis Socials dels ajuntaments, constatant que «tots els pobles de l'Illa tenen, han tingut o tindran, malgrat tot, ciutadans a la presó». El delegat de l'àrea de Pastoral Social de la diòcesi menorquina va convidar les corporacions municipals a augmentar l'interès per l'atenció penitenciària dels menorquins reclosos a Palma.

Guillem Ferrer Monjo

GIRONA

Noves instal·lacions al bisbat

GIRONA.— Finalitzades les obres del tercer pis de Casa Carles, seu del bisbat de Girona, s'han traslladat a les noves dependències, d'una banda, el Tribunal Eclesiàstic i, de l'altra, la Delegació de Mitjans de Comunicació. Tots dos organismes compten des d'ara amb prou espai per poder fer la seva feina. La Delegació de Mitjans de Comunicació compta amb una sala de reunions, un estudi de ràdio amb els darrers avenços tecnològics, una gran sala de redacció des d'on es treballa per editar el *Full* i la revista *El Senyal*, la secretaria, arxius i Internet. El Tribunal compta amb sales per a arxiu, reunions i els despatxos necessaris per exercir-hi la seva funció. (M.G.)

Cal augmentar l'interès per l'atenció penitenciària.

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.
- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.
- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

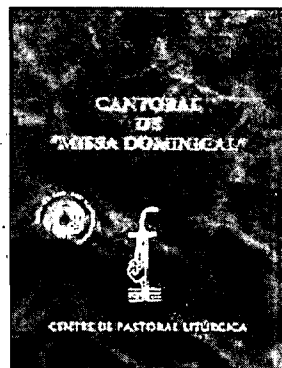
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web.: www.cpl.es / mail.: cpl@cpl.es

Testimoni

«...hem de sentir el foc missioner...»

■ En record del Dr. Ramon Torrella i Cascante

El traspàs del Dr. Ramon Torrella i Cascante ens dona ocasió per recordar i anar fent nostra una lliçó d'Església que els de la Delegació diocesana de Missions visquérem de prop. En sentir-lo parlar, sovint li ressonaven les paraules: «Esperit, Evangeli, Església, conversió, vida...»

«**E**sperit, què dius a l'Església?» Aquesta era una pregunta que a l'arquebisbe Ramon li agradava de plantejar a les trobades i reunions i que ben aviat els bisbes de la Tarraconense van proclamar amb un estimulant: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense?»

No és estrany que sortís la idea del Concili Provincial. I tal com diu l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach, «Mons. Torrella va convocar i presidir el Concili Provincial Tarraconense, que es va celebrar l'any 1995, i en va ser sempre l'ànima i el promotor tant de la preparació i celebració com de l'aplicació».

El motiu que va portar el Dr. Torrella a convocar el concili assumit per tots els bisbes de la Tarraconense queda reflectit en el prefaci que n'acompanya les resolucions: «...l'afebliment en la integració en el procés potsconciliar..., amb la conseqüent pèrdua de perspectives en la vida de l'Església.» Conseqüentment, en naixia «el desig de consolidar l'esforç realitzat des del Concili Vaticà i de portar-lo a una renovada sintonia amb allò que l'Esperit Sant fa entendre avui als deixebles de Crist, acomplint la seva missió de Mestre interior i de Memòria de la Paraula de Jesús» (CPT, Prefaci).

El mateix arquebisbe Ramon ho manifestava: «Aquest Concili l'hem de viure com un *kairós*, un temps especial de gràcia de Déu. Volem que sigui una alenada fresca de l'Esperit que ens converteixi i ens vivifiqui. El posem sota l'advocació de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de les diòcesis catalanes. Volem ser testimonis de transcendència, del Déu vivent, volem dir una paraula encoratjadora del sentit de la vida als homes i a les dones del nostre temps i a tota la nostra societat, volem viure estimant fins a l'extrem. Que Déu ens beneeixi i ens faci veure la claror de la seva mirada» (Núm. 6,24-26) (Edicte d'Indicció del CPT, 29 de novembre del 1992).

Enviament missioner

Uns exemples de l'anhel de l'arquebisbe Ramon que l'Esperit planés i ressonés per tota l'Església el tenim quan a la petita parròquia de Torroja del Priorat, el matí del 15 de gener de l'any 1984, durant la missa que celebrava amb motiu de l'enviament a la missió diocesana de Bib-

we d'una noia laica del poble, en l'homilia deia com, des del Concili Vaticà II, tots els cristians han entès millor la pròpia responsabilitat dins la tasca missionera de l'Església i que, amb l'ajut i la força de l'Esperit Sant, es van comproment. Tot imposant les mans a la filla del poble digué: «Jo, en nom de l'Església, et dic: «Montserrat, que puguis portar la llum de l'Evangeli, que puguis portar el testimoni del teu amor, que puguis portar el coratge de la teva fe, en aquelles terres, amb aquells germans que estan allà, al Zaire, acompanyada i fent equip amb els altres d'aquí, de la diòcesi de Tarragona, com és Mn. Pascual, com és Mn. Blas i com seran, també, dues noies de Barcelona, que hi anireu junts, i jo et beneixo en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant.»»

Pocs dies després es repetia una cerimònia semblant. Era el dia de Sant Fructuós, durant la celebració vespertina de l'Eucaristia, a la catedral: «Com a fills de Pau, a través de Fructuós, hem de sentir el foc missioner, el desig d'anunciar l'Evangeli, aquella caritat de Crist que mou a la difusió de l'Evangeli. Dignes fills de sant Pau són, especialment, els nostres missioners que van a la diòcesi de Goma, a la República del Zaire i els dos que hi aniran ara, aquests dies: Mn. Ramon Blas, que deixa Vimbodí, i Montserrat Aixalà, que deixa Torroja. La Montserrat va rebre el Crucifix de missionera i la meva benedicció, diumenge passat, a la seva parròquia de Torroja, i ara el rebrà dins d'aquesta celebració el nostre Mn. Ramon Blas. Avui, doncs, en aquest capvespre, la nostra Església de Tarragona renova el seu compromís de fraterna comunió i de solidaritat evangèlica envers

l'Església de Goma comptant amb la força de l'Esperit i corresponent a l'impuls missioner que, a través de sant Fructuós, hem heretat de l'apòstol sant Pau...»

Ja celebrat el Concili Provincial, el 28 de setembre del 1996, amb motiu de l'enviament del laic Josep M. Grau: «Avui tenim un exemple aquí, a la parròquia de Sant Joan, en un jove que va a les missions per un temps determinat amb l'ajuda de l'Obra de Cooperació per a l'Amèrica Llatina. Acompanyem-lo amb la nostra amistat i amb la nostra pregària a fi que no li manqui l'adaptació allà on va i la perseverança en les tasques que li seran encomanades. L'Església de Tarragona se sent

Mons. Ramon Torrella va morir el 22 d'abril passat.

missionera i, per això, no escatima les ajudes que siguin necessàries, però recorda que el treball per l'Evangeli és principalment obra de la gràcia de Déu» (28 setembre 1996).

Expressions amb motiu del Nadal

Allò expressat fins ara són tres moments viscuts de prop i van seguits d'una sèrie d'expressions amb motiu, sobretot, del Nadal, en què es volia fer proper als missioners i missioneres dependents directament de l'arxidiòcesi i també dels de qualsevol institut o comunitat religiosa, que havien sortit de les comunitats cristianes de les nostres parròquies. Ell intentava acostar-s'hi per encoratjar-ne la fe: Us oferim una mostra del que deia als nostres missioners i missioneres de casa: «Ja sé que això seria més espontani i més fàcil si ho poguéu fer visitant-vos personalment; però com que això no és possible us ho dic per escrit... Jesús neix per portar-nos la Salvació, la llibertat de Fills de Déu, una nova capacitat d'estimar, de fer-nos servidors dels altres, d'acceptar el camí de la senzillesa, de les coses petites...» (15-X-1987).

«El Nadal l'hem de viure amb humilitat, a la llum de la fe que ens "descobreix" l'amor de Déu que neix altra vegada en els nostres cors i que ens fa capaços d'ajudar els altres a fer aquest descobriment. Missioners i missioneres, coneixeu per experiència els camins petits que porten a

Betlèhem i ajudeu moltes persones a fer petits passos. I vosaltres, tots junts, també avanceu en el camí de l'amor» (25-XI-1991).

«Estimats missioners i missioneres... Aprenem la lliçó de Nadal: Lliçó d'humilitat i de pobresa. Un cor humil i pobre sent la necessitat de la salvació. La salvació ve de dalt, no ve de l'esforç humà. Som salvats per la misericòrdia i l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesús... El Nadal ens manifesta el do, la gràcia de Déu i li hem de correspondre amb la nostra acció de gràcies des de la nostra pobresa i el nostre amor» (desembre 1992).

«Les missions començaren amb el primer Nadal: l'estrella, l'àngel, els pastors, Josep i Maria i Jesús —un nen en bòlquers— posat en una menjadora. Es va revelar l'amor de Déu que vol salvar tots els homes. El vostre compromís missioner el podreu renovar la nit de Nadal: voluntat de ser humils, petits, servidors; voluntat d'estimar com Ell ens ha estimat. Deixem-nos il·lusionar i entendre com a infants, visquem l'alegria del Nadal. Tornem a creure que tot és do, que

tot és gràcia, i que nosaltres hem d'esdevenir do i gràcia per als altres. L'única actitud coherent amb l'amor esclatant del Nadal consisteix a donar-nos, a tenir sempre les mans buides i obertes i el cor ple d'amor, d'aquell amor que és llum radiant, que il·lumina i assenyala el camí» (12-XI-1993).

«Crec que el Nadal ha de desvetllar en nosaltres no tan sols uns sentiments de bona voluntat, sinó una profunda convicció de viure l'amor de Jesucrist, d'estimar-lo amb totes les nostres forces i de deixar-nos atreure per l'amor de Déu que s'ha manifestat en el naixement de Jesús... Veniu, Jesús, i visqueu en nosaltres amb el vostre esperit de santedat, veniu i purifiqueu-nos de totes les faltes... Jesús, veniu a nosaltres per fer-nos participar de la vostra santedat, per fer-nos viure el desig ardent de la voluntat del Pare. Concediu-nos la gràcia de viure en el vostre amor, de complir els manaments i de practicar les virtuts evangèliques...» (13-XI-1994).

«Estimats/ades missioners/eres, que arribi als vostres cors el missatge d'amor que ens porta el Nadal: Jesús neix a Betlèhem per mostrar-nos que ens estima i que aquest amor el portarà a la Creu. Si som humils i estimem, els altres veuran que som deixebles de Jesucrist i tindrem en els nostres cors pau i amor. Què més volem sinó estimar-nos i ser estimats?...» (30-X-1996).

Delegació diocesana de Missions de Tarragona

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Amb el menjar no s'hi juga

■ La lluita de l'ACAB contra l'anorèxia i la bulímia

Actualment nombrosos estudis diuen que 4 de cada 100 joves d'entre 12 i 18 anys pateixen algun tipus de trastorn alimentari, i l'anorèxia i la bulímia en són els més freqüents. Es tracta d'un problema de salut

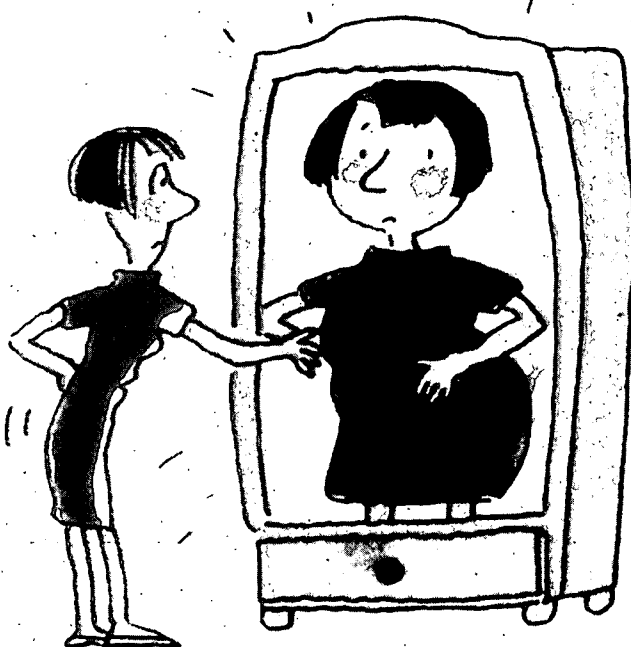
emergent que té un fort impacte a la nostra societat. L'ACAB, Associació contra l'Anorèxia i la Bulímia, busca ajudar els afectats i els seus familiars i al mateix temps, sensibilitzar la població i les administracions públiques.

Els trastorns en la conducta alimentària estan emmarcats dins de la classificació dels trastorns mentals; això implica que, tot i que el símptoma extern és un desordre en la conducta alimentària, l'origen es troba en l'alteració de diferents aspectes psicològics. Per tant, el tractament adequat de la persona que pateix anorèxia o bulímia necessita un equip de professionals mèdics multidisciplinari: un dietista, un psicòleg i un psiquiatra. La manca d'aquests equips als hospitals catalans va ser una de les raons principals que va portar un grup de pares amb fills malalts a crear l'ACAB, l'Associació Contra l'Anorèxia i la Bulímia, el 1991. Es trobaven desorientats i constataren la manca de serveis hospitalaris, per la qual cosa van constituir l'associació per poder ajudar altres pares en els processos de diagnòstic i de tractament de la malaltia i per poder pressionar tots junts els poders públics amb la finalitat de crear unitats especials als complexos hospitalaris. Avui dia, són al voltant de 500 socis i han aconseguit, per exemple, que al Hospital Clínic de Barcelona hi hagi més serveis especialitzats.

Les modes no són les úniques causants

Contràriament al que podem pensar, l'anorèxia i la bulímia no tenen com a principal i única causa d'existència el factor sociocultural, és a dir, els patrons de bellesa dominants socialment: la primera com a condició *sine qua non* per aconseguir l'èxit i l'admiració social o com a condició per ser considerat *guapo* o *guapa*. Sinó que aquests trastorns en el comportament alimentari són causats per quatre factors que tenen el mateix pes: el genètic, la persona té als seus gens una

predisposició més gran per al desenvolupament de la malaltia; el biològic, el gènere i l'edat influeixen en el fet de ser més o menys vulnerables davant l'anorèxia o la bulímia (la majoria de malalts són

dones joves); el psicològic, la baixa autoestima o els problemes de comunicació amb l'entorn, incrementen la vulnerabilitat de la persona, i per tant, el factor sociocultural, que augmenta, igualment aquesta fragilitat davant la malaltia.

En molts casos, qui demana ajuda és l'entorn de l'afectat perquè, com que es tracta d'una malaltia mental, els mateixos malalts difícilment la reconeixen, segons ens comenta la gerent d'ACAB, Marta Voltas. De les 1.500 peticions d'ajuda (l'ACAB al seu programa d'informació i ajuda disposa d'un telèfon d'atenció personalitzada, així com de correu electrònic i d'atenció directa) que van rebre durant el 2003, tan sols el 24% estaven fetes pels mateixos afectats, la resta, el 76%, van ser persones del seu entorn, majoritàriament els pares. «Primer els diem que prenguin consciència

que anant al metge i prou no es curaran, ni tampoc que pel fet de menjar més tot s'arreglarà. En menys de dos anys no hi ha ningú que es recuperi. Els expliquem el recorregut mèdic que hauran de fer. Els donem suport i els orientem en els primers passos que han de fer.»

Des de l'ACAB se'ls ofereix anar a un grup d'ajuda mútua. Actualment n'hi ha entre set i vuit repartits per tot Catalunya, alguns dirigits a les persones malaltes i altres als pares. No són terapèutics, sinó d'intercanvi d'experiències. Estan dirigits per una persona que facilita aquest intercanvi. Així ens ho va explicar Marta Voltas: «Com que hi ha pares que viuen diferents parts dels processos, es poden referenciar els uns als altres, ajudar-se, fer més suportable aquest tema que no és només un problema per a la persona que el pateix, sinó per a l'entorn familiar.» Els pares han de crear un patró nou de relació amb els fills. La persona malalta acostuma a ser problemàtica

pel que fa a la comunicació i rebutja, ferventment, la intervenció dels seus pares en temes d'alimentació i estètica. Aleshores els pares han de prendre distància de tot això. «Necessiten molta ajuda, no es poden quedar sols, ni els pares ni els fills, per això intentem acompanyar-los a través d'aquests grups d'ajuda mútua», afirma la gerent de l'ACAB.

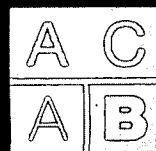
Quan informar resulta negatiu

Entre altres coses, dins de la seva activitat de sensibilització de la societat l'ACAB potencia la prevenció i es desplaça pels col·legis catalans i n'informa els professors i els alumnes. Però no fan xerrades sobre la bulímia o l'anorèxia, sinó que plantegen tallers relacionats amb els factors socioculturals i psicològics que fan vulnerables les persones (sobre

àmbits alimentaris, l'autoestima, la imatge, el cos, etc.) perquè, segons ens va comentar Marta Voltas, «s'ha comprovat que parlar a un jove sobre l'anorèxia o la bulímia té un efecte contrari al que es busca, que és el de prevenir. Utilitzen la informació per aplicar-la. Per tant, trebalem la prevenció a través de factors, no de risc, com poden ser parlar dels règims, les revistes, la publicitat en general, sinó a través dels anomenats factors de protecció: insistim en el valor de la família, l'escola, l'autoestima, una dieta alimentària saludable, etc.»

D'altra banda, la lluita contra els factors socials que tindrien un pes rellevant en la gènesis d'aquestes malalties, és un fet constant. Des de l'associació rebem i tractem totes aquelles denúncies de l'àmbit publicitari que sembla que podrien promoure els trastorns alimentaris i, paral·lelament, pressionem perquè es retirin aquelles campanyes poc sensibles a aquestes malalties. L'objectiu de l'ACAB és també estar presents a les fires, congressos, ponències, etc., de suport en la lluita contra els Trastorns de la Conducta Alimentària. Sens dubte, la seva pàgina web és una de les eines principals per a la seva activitat de sensibilització i d'informació. S'hi pot consultar totes les dades concretes sobre l'anorèxia i la bulímia, així com la informació continuada d'activitats que l'ACAB ofereix (conferències, jornades, cursos, congressos, publicacions, etc.).

Consuelo Chaves Mejuto

ACAB
ASSOCIACIÓ CONTRA
L'ANORÈXIA I
LA BULÍMIA
C/MALLORCA, 198
08036 BARCELONA
TEL. 902 116 986
www.acab.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Montserrat, a l'abast de tothom

■ Presentació del pla d'eliminació de barreres arquitectòniques al recinte del santuari

MONTSERRAT.— El recinte del santuari de Montserrat ja és accessible a les persones amb mobilitat reduïda. Gràcies al conveni signat entre la Fundació Abadia de Montserrat 2025 i la Fundació ONCE el 1999, s'han fet realitat uns projectes encaminats a eliminar les barreres arquitectòniques a Montserrat, que el 4 de juny es van presentar als mitjans de comunicació.

A l'acte hi van assistir el president de la Fundació ONCE, Carlos Rubén Fernández; el subdirector general de l'IM-SERSO, Jesús Díaz Pereyra; la delegada territorial a Catalunya de l'ONCE, Teresa Palahí; el gerent del Patronat de la Muntanya de Montserrat, Xavier Aparicio, i representants de les empreses que han contribuït a fer possible aquesta iniciativa, com ara Vía Libre, Sañé, Kone i Urcotex, entre d'altres. Tots ells van estar acompanyats pel director general de la Fundació Abadia de Montserrat 2025, Josep Sinca.

Els projectes realitzats a Montserrat gràcies als convenis signats amb l'ONCE i l'IMSERSO en el període 1999-2003 són: la rehabilitació dels sanitaris públics adaptats, la col·locació d'un ascensor adaptat per al complex de restauració, el canvi i l'adaptació de l'ascensor de la porteria del monestir, una plataforma per a minusvàlids a l'escala interior del monestir, una plataforma per a minusvàlids a l'escala exterior d'accés a la basílica i un sistema de transport horitzontal per al recinte del santuari (Tram).

D'altra banda, cal destacar l'accessibilitat per a les persones amb mobilitat reduïda en les obres realitzades a Montserrat, com ara el nou edifici de l'Escolania, l'edifici Abat Garriga o els serveis públics de l'hotel Abat Cisneros, a més de l'accessibilitat total al cremallera de Montserrat, ja des del centre de Barcelona amb la xarxa de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Està previst que pròximament s'ex-

cutin un nou accés a l'atri de la basílica, una passarel·la i una rampa mòbil d'accés al Centre de Coordinació Pastoral de Montserrat, un projecte de rehabilitació i d'accessibilitat de l'Hostatgeria del monestir i altres projectes d'accessibilitat i de trànsit en altres àrees de gran afluència de visitants.

La Fundació ONCE té com a principals objectius la realització de programes d'integració laboral, de formació i d'ocupació per a persones discapacitades i la superació de barreres. Per aquest motiu, una part important del pressupost i dels programes de la Fundació ONCE es dirigeixen a la promoció de la vida autònoma i a la superació de barreres que impedeixen o dificulten la plena integració social dels discapacitats.

Paraules del P. Josep M. Soler

A la presentació del pla d'eliminació de barreres arquitectòniques al recinte del santuari, el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, va explicar el següent: «Els monjos benedictins tenim un doble lema: la pau i l'hospitalitat. És el que tractem d'oferir als més de dos milions de visitants que anualment visiten Montserrat. Però perquè aquest doble lema pugui ser realitat, cal que els pelegrins i visitants es trobin a gust en aquest lloc, que experimentin la pau i l'hospitalitat en l'esperit i en el cos. Per tot això, cal facilitar l'accés».

«Ha estat gràcies a la Fundació ONCE i a l'IMSERSO —va afegir el P. Soler—

El P. Soler va presidir l'acte de presentació dels nous projectes.

que hem pogut desenvolupar un pla d'eliminació de barreres arquitectòniques i de facilitar la mobilitat pel recinte del santuari. L'element més emblemàtic és el nou Tram i aquí vull expressar el meu agraïment a Vía Libre i a Proa Solutions per la seva competència i el seu entusiasme en l'elaboració del projecte d'aquest mitjà de transport.»

D'aquesta manera, va afirmar l'abat de Montserrat, «podem realitzar millor la

nostra missió d'hospitalitat a què em referia abans. Pelegrins, turistes i visitants poden trobar una nova accessibilitat a Montserrat, que els faciliti el recorregut i els possibiliti trobar la tranquil·litat d'esperit, la pau, l'alegria de viure». També va tenir paraules d'agraïment als treballadors que, «amb il·lusió i amb competència», han fet possible la realització dels diversos projectes de millora de l'accessibilitat a Montserrat.» (C.C.)

Colònies per a infants i joves malalts de càncer

BARCELONA.— La Fundació Pere Tarrés i l'Associació de Nens amb Càncer (Afanoc) han organitzat unes colònies per a infants i joves, d'entre 5 i 16 anys, afectats per aquesta malaltia. Les colònies es faran en dos torns, primer els petits i després els grans, durant la primera quinzena de juliol a l'alberg de la Conreria, a Tiana. L'objectiu principal és que els infants i els joves que pateixen càncer puguin participar en una

activitat lúdica i educativa en un entorn normalitzat. S'hi duran a terme jocs al bosc, tallers de manualitats i excursions. Tots els monitors rebran una formació especialitzada, impartida pels tècnics d'Afanoc per tal que tinguin un bon coneixement de la malaltia i que sàpiguen quins són els principals trastorns que el càncer provoca en els infants i els joves, i també en pares, amics i familiars. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Església de Sant Pere de Terrassa

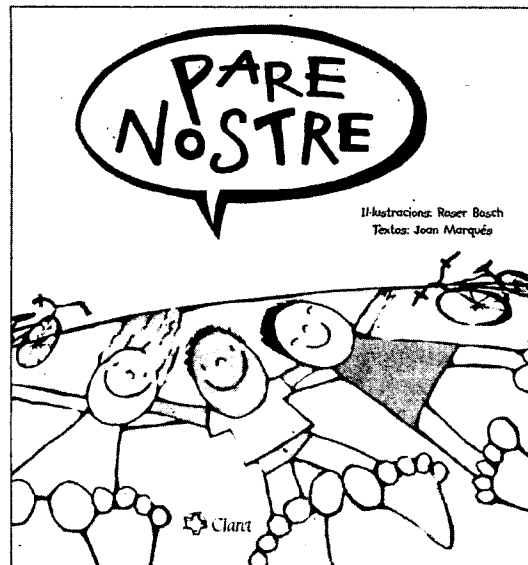

Espanya va dedicar el 1975 aquest segell a l'església de Sant Pere de Terrassa, dins d'una col·lecció filatèlica anomenada «Sèries turístiques». L'església de Sant Pere de Terrassa presenta en el seu interior la forma d'una creu llatina. Cal esmentar l'altar major, que és una peça de marbre d'1,80 metres de llarg i d'un metre d'amplada, on hi havia gravats diferents noms de prelatos. Les tres esglésies de Terrassa (Sant Pere, Santa Maria i Sant Miquel) estan edificades sobre les restes de l'antiga catedral d'Egara.

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Roser Bosch (il·lustracions) • Joan Marquès (text)

Pare Nostre

El Pare Nostre és la pregària dels amics de Jesús, tant dels qui viuen aquí com dels qui viuen en països llunyans, ja siguin nens o grans. És la pregària que Jesús mateix ens va ensenyar perquè tothom, arreu del món, pugui parlar amb Déu sentint-se fill seu, fill d'un mateix Pare Nostre.

Aquest és el primer llibre de la nova col·lecció «Hola Jesús! Hola Déu!», que s'adreça als més petits de la casa. Es tracta d'un instrument per anar construint entre grans i petits els significats comuns de la fe en Jesús.

Enquadernació en cartó. 24 pàgines. Format: 21 x 24 cm
Edicions en català i en castellà

cultura

L'Associació Cultural Sant Fructuós reconstrueix un funeral paleocristià

■ L'actuació s'emmarca dins de les Jornades «Tarraco Viva»

TARRAGONA.— En el marc de les VI Jornades Internacionals de Divulgació Històrica Romana «Tarraco Viva», l'Associació Cultural Sant Fructuós ha fet una aportació important en recrear, per segon any consecutiu, el ritu d'un funeral paleocristià en el recinte

incomparable de la necròpoli paleocristiana de Tarragona. Cal recordar, però, que l'any 2000 l'esmentada associació ja va dur a la necròpoli una actuació similar en escenificar-hi l'enterrament dels màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi, que és la tercera part de *La Passió de sant Fructuós*.

La reconstrucció d'un enterament paleocristià es va representar en deu sessions, entre els dies 21 i 22 de maig, amb una durada d'aproximadament mitja hora cadascuna. L'activitat va ser presenciada per més de 1.100 persones, entre elles diverses personalitats com ara l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach; l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, o el director general del Patrimoni, Francesc Tarrats. També hi va acudir el prestigiós professor Desiderio Vaquerizo, vicerector de la Universitat de Còrdova i reconegut especialista en arqueologia funerària romana i cristiana, el qual va destacar «el gran rigor científic de la reconstrucció» i l'elevat sentit didàctic de la iniciativa «en un marc arqueològic excepcional».

Amb uns 250 participants, l'Associació Cultural Sant Fructuós i la col·laboració de la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral van fer possible un espectacle reeixit que, tal com manifesta Andreu Muñoz, president de l'entitat promotora, «té com a proposta realitzar un viatge al passat per reviuir com es duien a terme els funerals i la memòria dels difunts a l'època del cristianisme primitiu». Aquesta reconstrucció històrica s'inicia amb un preàmbul que permet introduir el públic

Escenificació del ritu d'un funeral paleocristià.

en l'evolució de l'espai arqueològic i sis quadres que permeten fer intel·ligible el ritual funerari cristià seguint aquest ordre: preparació del cadàver, vetlla, trasllat fúnebre, enterrament, banquet (*refrigerium*) i pregària pel difunt (*commendatio animae*).

Una necròpoli declarada Patrimoni Mundial

La necròpoli paleocristiana, a la vora del riu Francolí, va ser excavada per l'ar-

queòleg Mn. Joan Serra Vilaró entre els anys 1926 i 1933. Aquest conjunt funerari d'època tardoromana, declarat Patrimoni Mundial, presenta una gran varietat de tipologia sepulcral i importants mostres d'art funerari cristià. Podem documentar-lo a partir de mitjans del segle III, moment en què coexisteixen les estructures abandonades de diverses *domus* suburbanes amb una zona convertida en cementiri vinculat a la comunitat cristiana de Tarraco.

Les excavacions arqueològiques van posar en evidència les restes d'una basílica paleocristiana datada en el segle V dC. De la mateixa forma va ser exhumada una inscripció relacionada amb el bisbe Fructuós i els seus dia-

ques Auguri i Eulogi —martiritzats a l'amfiteatre de la ciutat, sota la persecució de Valerià, el 21 de gener del 259 dC—, la qual cosa ha fet pensar que en aquesta àrea van ser enterrades les restes d'aquests màrtirs i que aquí van rebre culte per part de l'església de Tarraco. Reforça aquesta hipòtesi el fet d'haver descobert el 1994 un altre conjunt basílical, també datat en el segle V dC, en els terrenys de l'actual Parc Central.

Joan Boronat

La bona notícia...

La religió en la joventut espanyola

Segons l'informe *Joves 2000 i religió*, elaborat per la Fundació Santa Maria, hi ha raons per a un optimisme moderat pel que fa a la relació entre els joves i la religió a l'Estat espanyol. L'informe és un estudi, fruit d'unes enquestes realitzades per un equip d'experts que, en dècades anteriors, ja havia elaborat anàlisis semblants. La recerca s'ha fet entre nois i noies de 15 a 25 anys i dona a conèixer la realitat del joventut que, com és natural, ha anat evolucionant fins a esdevenir el que és i representa avui dia en la nostra societat.

Alguns dels resultats de l'informe són els següents: la joventut espanyola es troba encara lluny de la secularització típica d'altres països europeus; per a una minoria juvenil catòlica, seriosa i compromesa, la religió és un factor determinant de la seva vida moral i social; la majoria dels joves (69%) creu en Déu i la meitat en una vida després de la mort; més de la meitat (55%) creu en la divinitat de Jesucrist, dogma central en el catolicisme, i la meitat en Maria com a Mare de Déu; una tercera part del joventut busca Déu en la pregària i ho fa sovint; només el 12% dels joves assisteix a missa tots els diumenges, un 27% ho fa en festes concretes i un 7% en ocasions compromeses, com ara un casament o un enterrament.

Pel que fa a l'Església com a institució, més de la meitat dels entrevistats hi veuen signes positius: la defensa de tradicions i valors, l'ètica en les seves normes de conducta i el lliurament als més pobres i marginats. Aquestes dades, encara que no són símptoma d'un optimisme desbordant, tampoc no són referent d'un pessimisme absolut.

Francesc Gamissans

Lourdes. Font d'acollida.

Nova línia regular directa, sense transbord.

Sortides:		Tarifes	
dilluns, dimecres i divendres		anada	anar i tornar
sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04			
09h00	Barcelona Est. Autobusos Sants	38 €	65 €
09h30	Barcelona Est. Autobusos Nord		
11h00	Girona - Est. Autobusos	35 €	60 €
11h45	Figuères - Est. de Autobusos		
Tornades:			
dimarts, dijous i dissabte // sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04			
07h00	Lourdes. Est. de ferrocarril		

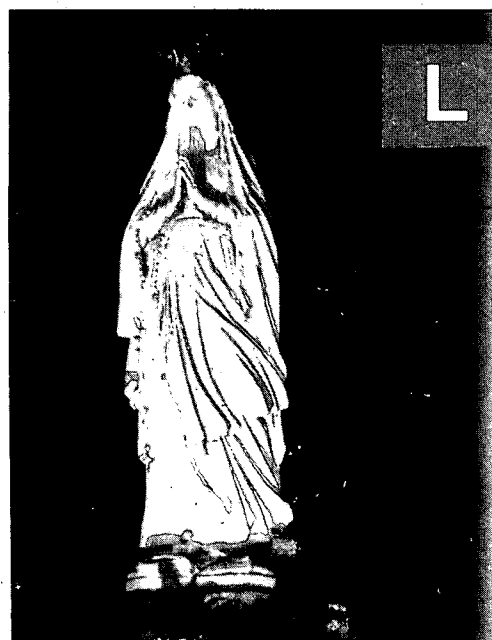
Possibilitat de contractar sols el transport o també l'hotel
Bus + hotel** habitació doble MP Cèntric. Des de 104€ per persona i nit.

Informació i reserves

93 402 69 36 – 93 490 40 00
o a la seva agència de viatges

EUROlines
VIAJES

Germà Adrià, sempre al costat del proïsme més necessitat

■ Publicat el llibre «Adriano, el hermano de los marginados», de Jacint Peraire

BARCELONA.— El proper 21 de juny, a les 19.00, tindrà lloc a la Llibreria Claret (c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona) la presentació del llibre *Adriano, el hermano de los marginados*, escrit per Jacint Peraire i publicat per l'editorial Claret. L'autor

dialogarà amb el germà Adrià Trescents, membre de la congregació de La Salle i objecte d'estudi en l'esmentada monografia. El germà Adrià col·labora setmanalment a *Catalunya Cristiana* amb la secció «Notes insignificants».

La diada de Sant Jordi del 2003, el periodista i escriptor Jacint Peraire —autor d'una desena de llibres de temàtica socioreligiosa i biogràfica,

L'elaboració del volum va ser força complexa, ja que el germà Adrià no es va deixar entrevistar. «És un home molt senzill i humil. És enemic de qualsevol mena de publicitat. Fuig dels mitjans de comunicació», afirma Jacint Peraire. Tot i que per a l'elaboració del llibre no va poder comptar amb el testimoni directe de l'homenatjat, tenia nombroses fonts d'informació: els nou llibres i diversos articles publicats pel germà Adrià, uns quants testimonis (indigents, amics...), etc. «La tasca més feixuga ha estat sintetitzar tot aquest material. Cal dir que els seus escrits són una font inagotable d'anècdotes, tant humorístiques, com sentimentals o dramàtiques», comenta Peraire, el qual va recórrer la majoria dels escenaris on el germà Adrià desenvolupa la seva tasca humanitària: el barri del Raval i el barri Gòtic de Barcelona.

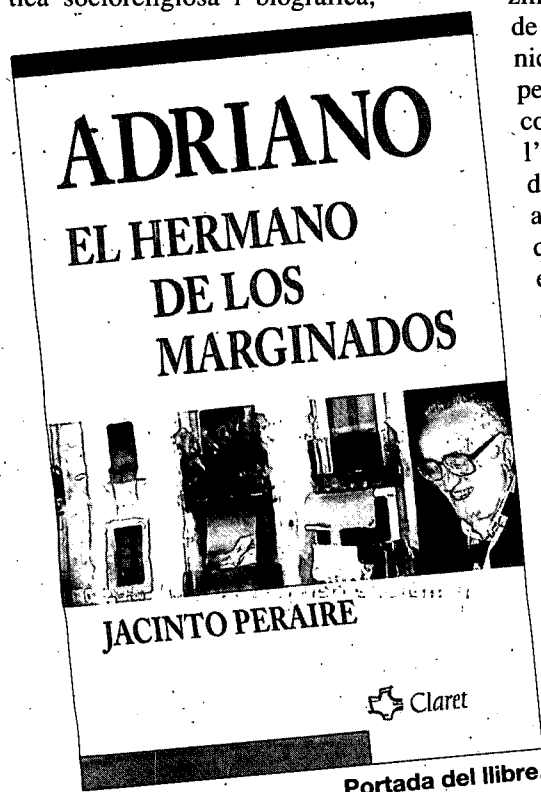
sarró al coll, a la recerca de les ovelles marginades.»

Amb aquest llibre, el lector pot admirar la grandesa d'un home d'Església i polifacètic, enamorat de l'ensenyament i de la música, que el 1975 va decidir deixar-ho tot per consagrar-se als pobres, a l'anomenat Quart Món. «M'agradaria que el meu llibre —diu Jacint Peraire— desvetllés la consciència i la solidaritat de les persones envers dels col·lectius més marginats. Ell s'ha identificat de tal manera amb els pobres, fins i tot a través de la seva indumentària, que la gent de vegades el confon amb un d'ells.» I afegeix: «El germà Adrià és l'home que sempre ha acompanyat els pobres que no tenen ningú fins a l'entrada del quiròfan. Quan n'han sortit, el primer que han trobat ha estat el somriure i la mà fraternal del germà Adrià.» (M.A.C.)

«La veu dels sense veu»

Jacint Peraire està convençut que «l'acció conjunta d'Adrià Trescents, germà de La Salle, i de sor Genoveva Masip, religiosa de Sant Vicenç de Paül, és una humil versió catalana de l'obra que va dur a terme la mare Teresa de Calcuta». Als seus 84 anys, se'l pot qualificar com «la veu dels sense veu», atès que sempre està al costat del proïsme més necessitat: els pobres, els marginats, els presos, els malalts, els drogoaddictes, les prostitutes, els immigrants... El cardenal Narcís Jubany va manifestar una vegada que el secret del germà Adrià és «la seva gran fidelitat a l'Evangeli».

En una de les pàgines d'*Adriano, el hermano de los marginados*, Jacint Peraire escriu el següent: «Cartera a tall de bandolera, en ple barri xino, movent-se entre les estretes vies urbanes afamades de llum, de sol i d'aire net. Afamades, sobretot, de solidaritat i de germanor. Camí dels bars, de les pensions, dels tuguris i la seva derivació als hospitals i a les presons... Unes escenes plàstiques que fàcilment evoquen l'estampa del pastor,

Portada del llibre.

com ara *La otra cara de la Iglesia, En carne viva. Biografía del Dr. Pere Tarrés, La Magdalena del siglo xx. Eva Lavallière i Cantando hacia la muerte*— va anar a la llibreria Claret a l'acte de presentació d'un llibre del seu amic Mn. Josep Maria Alimbau. El director de l'editorial Claret, P. Pere Codina, va aprofitar l'ocasió per convidar-lo a escriure una biografia sobre el germà Adrià Trescents. Pensava que Peraire era la persona adient per fer-la.

«La meua reacció va ser, en un primer moment, de sorpresa», recorda Jacint Peraire. Al cap d'uns dies, va rebre un dossier amb material abundant: llibres escrits pel germà Adrià, fotocòpies dels seus escrits, retalls de premsa, etc. «Finalment, vaig acceptar l'encàrrec. Em vaig comprometre que a la diada de Sant Jordi del 2004 el llibre estaria enllestí. I així va ser», explica l'autor.

Convocat el 41è Premi de poesia Amadeu Oller

BARCELONA.— La parròquia de Sant Medir, a Barcelona, ha convocat la 41a edició del Premi de poesia Amadeu Oller adreçat a poetes inèdits en llengua catalana, d'edat no superior als trenta anys. El premi consisteix en l'edició del llibre guardonat. Els originals han de ser lliurats abans del 20 de gener del 2005 al Centre Parroquial de Sant Medir, c/ Constitució, 17 - 08014 Barcelona. Més informació: Joan Fàbregues, tel. 934 210 708. (C.C.)

Màster en teologia de la vida consagrada al «Claretianum» de Roma

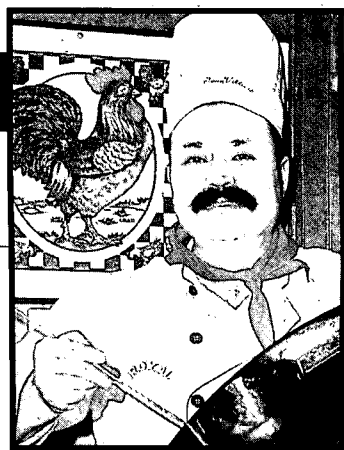
ROMA.— Una especialitat en dinàmiques comunitàries en forma de màster és la nova proposta de l'Institut de Teologia de la Vida Consagrada «Claretianum» de Roma. L'especialització té com a objectiu «facilitar el creixement personal i comunitari de la vida consagrada i perfeccionar la teologia de l'espiritualitat de comunió i les dinàmiques interpersonals». A més, vol ajudar a «reconèixer i valorar els recursos físics, cognitius, emocionals, socials i espirituals presents en les persones i en les comunitats».

Un primer nivell d'estudi serà el teològic, amb itineraris bíblics i catequètics. Un segon nivell, el psicològic, examinarà la psicologia al servei de la comunitat i el tercer nivell, el sociocomunicatiu, subratllarà el rol de les persones, la capacitat d'observació i de decisió i la interacció amb el món laïcal. El màster comença el 13 de novembre del 2004 i acaba el 10 d'abril del 2005, a més d'un seminari residencial obligatori del 4 al 9 de juliol del 2005. El segon any tindrà lloc només del 8 de gener al 24 d'abril del 2005. Més informació: pippo.crea@tin.it

Miriam Díez Bosch

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El granissat

Quinze dies després d'haver acabat la temporada de treball culinari a la Molina (Ripollès), mirava, còmodament assegut al sofà, les meves receptes i dissenys de diferents plats. I mentre estava totalment relaxat, pensava que els granissats van néixer quan a algú se li va ocórrer agafar neu neta, posar-la en un bol i ruixar-les generosament amb qualsevol suc de fruites ensucrat. Tot seguit, em vaig aixecar per preparar-me no un granissat, sinó un bon entrepà de pernil i formatge; dues coses totalment diferents, és clar.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Presentació del facsímil «Beat de Liébana, còdex de Girona»

GIRONA.— El 13 de maig es va presentar al Centre Cultural de la Caixa de Girona Fontana d'Or, l'edició anomenada «quasioriginal» del *Beat de Liébana, còdex de Girona*. La presentació va anar a càrrec d'Arcadi

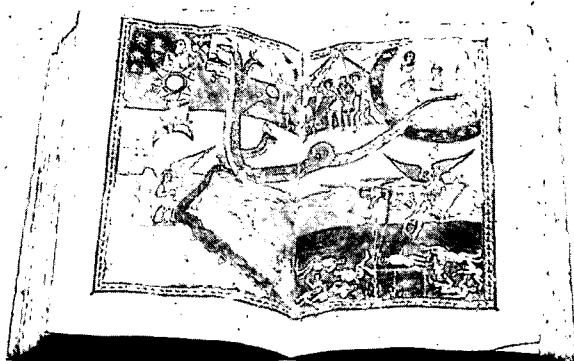
Calzada, president de la Fundació Caixa de Girona; de l'editor Manuel Moleiro; de Mn. Gabriel Roura, president i arxiver del Capítol de la Catedral de Girona; i de Mn. Joan Naspleda, provicari del bisbat de Girona.

Mn. Gabriel Roura va impartir la conferència *L'època del Beatus: circumstàncies religioses i socials*. Mn. Roura va explicar que el *Beatus* tenia com a objectiu posar fre a l'heretgia teològica adopcionista que es va estendre a finals del segle VIII per Europa. L'abat de Liébana, teòleg i biblista de gran prestigi a la cort franca, a l'emirat de Còrdova i als regnes del Nord de la península, s'oposava a l'arquebisbe de Toledo Elipando (717-808), un dels defensors de l'heretgia, durant el regnat de Mauregat.

Les discussions entre ells van donar lloc a una sèrie de cartes que van desvetllar les intencions d'Elipando, cristià educat en escoles mossàrabs, d'harmonitzar la doctrina musulmana amb alguns aspectes del missatge cristià. Partint de la base que els musulmans tenien Jesús com un gran profeta, era un intent de fer més comprensible el misteri de la Trinitat a jueus i musulmans. La seva proposta era una nova doctrina en la qual Jesús, per la seva naturalesa

humana, era fill adoptiu de Déu.

L'heretgia es va divulgar amb rapidesa per l'Europa carolíngia amb el suport de Fèlix d'Urgell, la diòcesi del qual sota domini franc la va acceptar. La preocupació de la situació va dur el papa Adrià I i l'emperador Carlemany a convocar el Concili de Ratisbona i el de Frankfurt. La querella adopcionista va ser condemnada i Fèlix d'Urgell va signar una declaració de fe. L'obra principal del *Beatus*, que va

Les il·lustracions del «Beat de Liébana» són magnífiques.

adquirir un gran relleu a la seva època, és el *Comentari a l'Apocalipsi*. A partir del segle X, d'aquesta obra es van fer còpies decorades amb miniatures i gravats que reben el nom de *Beatus*, difoses per monestirs i catedrals durant l'edat mitjana.

Manuel Moleiro va ressaltar la importància del manuscrit, considerat com un dels cinc més valuosos que existeixen. Així mateix, va afirmar que les biblioteques més importants del món, totes universitàries, disposaran d'un exemplar «quasioriginal». S'han editat 987 rèpliques del *Beatus*, numerades i autenticades, de les quals destaca la seva exactitud amb l'original (la textura del paper, la fidelitat als colors...). El «quasioriginal» va acompanyat d'un llibre d'estudi, de més de 300 pàgines, que inclou notes per al seu estudi del Dr. Gabriel Roura i un estudi estilístic i d'iconografia del Dr. Carlos Miranda García-Tejedor.

Per la seva banda, Joan Naspleda, en

El *Beat de Liébana, còdex de Girona* va ser fet entre els anys 970 i 975. És el manuscrit amb pintures més important i valuós que es conserva a Catalunya. Va ser deixat en herència el 6 d'octubre de l'any 1078 pel cabiscol Joan a la catedral de Santa Maria de Girona. Representa un dels treballs més importants del *Scriptorium* del monestir de Sant Salvador de Tàbara (Zamora). Les miniatures van ser fetes per una dona, la monja Eude.

El més destacat és la gran quantitat d'iconografia que conté en comparació amb *Beatus* anteriors. L'obra, que il·lustra el *Comentari a l'Apocalipsi*, està format per 114 miniatures enriquides en or d'estil mossàrab on s'emmarquen diferents figures sagrades i mítiques. El còdex consta de tres parts des del punt de vista iconogràfic: l'extra-apocalíptica, l'apocalíptica i el comentari de sant Jeroni al llibre de Daniel. Es conserva al Museu Capitular de la catedral de Girona.

representació del bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va parlar sobre la importància del contingut teològic i dels elements artístics del *Beatus*. Va fer referència a la impressió d'unes imatges ingènues i desconcertants que transmetien la visió d'una situació en crisi i alhora la il·lusió per un canvi ple d'esperança.

Mèrche Ginés

Pomes farcides amb flam

INGREDIENTS:

4 pomes
vi dolç
conyac
flam
nata muntada
caramel líquid

PREPARACIÓ:

Buideu quatre pomes fent-hi un forat al mig. Ruixeu-les bé amb vi dolç fins a la meitat, afegiu-hi un rajolí de conyac i poseu-les al forn fins que siguin toves.

Després poseu un flam a dins de cadascuna. Envolteu les pomes amb nata muntada i ruixeu-ho tot amb caramel líquid.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Ràdio Estel emet en directe des de la Seu d'Urgell

L'equip de Ràdio Estel-Ràdio Principat i «Catalunya Cristiana» va estar acompanyat per Mons. Vives.

LA SEU D'URGELL.— Ràdio Estel-Ràdio Principat continua el seu pelegrinatge per les diòcesis catalanes per celebrar el seu desè aniversari. La setmana del 24 al 30 de maig, alguns espais (*Catalunya sense barreres*, *Planeta blau*, diferents reportatges informatius...) van dedicar la seva programació a aspectes rellevants de la vida a les diòcesis. El divendres 28 de maig programes com *El primer cafè* i *Catalunya actualitat* es van emetre en directe des dels estudis de Ràdio Principat a la Seu d'Urgell. A l'espai *Qui tingui oïdes* es va entrevistar Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell. (C.C.)

Lliurament dels VIII Premis cinematogràfics Família

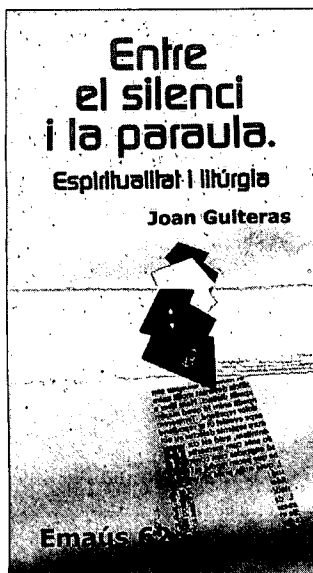
BARCELONA.— El 3 de juny, al Centre Cultural de Caja Madrid, de Barcelona, va tenir lloc el lliurament dels VIII Premis cinematogràfics Família, atorgats pel Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família i CinemaNet. Enguany, els guardonats han estat l'actor Alfredo Lan-

da i les pel·lícules *Good by, Lenin* i *Sang Woo i la seva àvia*. També es van lliurar els IV Premis Rovira-Beleta de Guions Cinematogràfics fets per joves i es van presentar els Premis Joves Productors, una aposta per a la participació de les noves generacions en el setè art. (C.C.)

LLIBRES

La riquesa espiritual de les celebracions

«Aquest llibre és senzill. Tanmateix té la pretensió que els cristians sapiguem lligar la vida espiritual i la litúrgia. Es tracta, en realitat, d'unificar la nostra vida, sovint massa dividida i dispersa. La litúrgia sempre ha estat cabdal en la vida de l'Església.» Així explica l'autor, Joan Guiteras i Vilanova, degà del Capítol de la Catedral de Barcelona i director de l'Institut Superior de Litúrgia, el seu objectiu en escriure aquestes pàgines. Al llarg d'elles, desgrana la seva reflexió i ressegueix els temps i els esdeveniments que celebrem durant l'any per tal d'ajudar el lector a trobar-hi la riquesa espiritual que contenen. Aquest volum no és una presentació sistemàtica de l'any litúrgic, sinó una aproximació a una sèrie d'actituds que les celebracions cristianes ens conviden a viure, com peces del ric mosaic que configura la nostra fe. «Ens hem de felicitar que tinguem tan bon desenvolupament del "misteri" del Crist i que, com si fos una joia, s'hi encasti la nostra existència cristiana. La litúrgia no és només un conjunt de ritus, sinó una realitat intrínseca a la mateixa fe, a la manera de pregar i de viure», afirma Mn. Guiteras. (C.C.)

Joan Guiteras, *Entre el silenci i la paraula. Espiritualitat i litúrgia*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Emaús, Barcelona 2004, 69 pàg.

Himnes de la Litúrgia de les Hores

Mn. Manuel Tort i Martí és alhora un coneixedor del llenguatge eclesial i un reconegut mestre de la llengua catalana, té la formació teològica, bíblica i litúrgica que correspon a un prevere i és un inspirat poeta, com s'ha demostrat en la seva abundant bibliografia, en vers i en prosa, publicada a través dels anys. Aquesta gran preparació queda molt ben reflectida en la manera com presenta en aquest volum la versió dels himnes quotidians de la Litúrgia de les Hores, estructurats en dos cicles: quotidià (8 himnes ordinaris de les hores menors i de les completes) i setmanal (56 himnes de les quatre setmanes). Per a cada himne, l'autor ofereix tres versions: una de rigorosa fidelitat al text llatí —que precedeix en el llibre cada grup de versions— sense cap preocupació mètrica o literària; una segona que segueix igualment amb fidelitat el text llatí, però de tal manera que es conservi la mètrica de l'himne original, i una tercera, finalment, en la qual remodela el text original prenent-ne punt de partida per a un himne nou. (C.C.)

Mn. Manuel Tort, *Himnes quotidians de la Litúrgia de les Hores*. Editorial Claret, Barcelona 2004, 222 pàg.

HIMNES
QUOTIDIANS
DE LA
LITÚRGIA
DE LES HORES

Mn. Manuel Tort

Fomentar l'educació en valors

Aquest volum consta d'una sèrie de correus electrònics creuats entre tres amics: en Bru, en Lluís i la Irene. Es tracta d'una «relació distant geogràficament, però profundament propera pel que fa als sentiments expressats. Diferent país, diferent edat, diferent categoria professional... però un denominador comú: les ganes de transmetre —fins i tot de contagiar, diríem— el que pensen i el que senten, tot això impregnat amb una bona dosi d'afecte i d'humor», s'explica en el pròleg. L'objectiu fonamental del llibre és donar a conèixer, d'una banda, l'educació en valors i, de l'altra, el voluntariat, a través d'anècdotes i de records, unes vegades entranyables i altres envoltats d'ironia, que conviden el lector a la reflexió. En un dels correus, Lluís Martí escriu a Bru Balasch el següent: «En el meu cas i ja des d'aquells temps llunyans de la colla, vaig pensar que valia la pena passar per la vida intentant ajudar els més necessitats i dir als altres que també ho fessin; i, en aquest ordre de coses, fa temps que vaig optar pel voluntariat que, bàsicament, consisteix a fer tot el que estigui al nostre abast a canvi de res.» (C.C.)

Lluís Martí i Irene Monferrer, *Misterbrun.com. Una amistat més enllà de l'oceà*. Edicions STJ, Col·lecció Azenai, Barcelona 2003, 209 pàg.

Descobrir la presència de Déu

Edith Stein va ser una dona extraordinària de l'Europa del segle xx. Nascuda en una família jueva, va abandonar de jove la fe del seu poble i es va dedicar amb decisió a la filosofia. Va dur a terme una intensa activitat com a pedagoga, escriptora, defensora dels drets de la dona... Quan va viure l'experiència de la fe cristiana, va sentir que havia trobat el que cercava. Més endavant es va fer carmelita descalça i va morir en el camp de concentració d'Auschwitz, víctima de la persecució del règim nazi. El seu itinerari personal constitueix un testimoni admirable de recerca sincera i oberta de la veritat, i d'encontre amb el Déu personal que es revela als qui el cerquen. Després de descobrir la presència de Déu en la seva vida, la relació amb ell va esdevenir el centre i l'impuls de la seva existència.

Del 24 al 26 d'octubre del 2003 va tenir lloc al Seminari de Santa Teresina de

Lleida el III Congrés d'Espiritualitat, inspirat per la figura d'Edith Stein. Gairebé cinc-centes persones van compartir durant un llarg cap de setmana la pregària, el diàleg i la reflexió en un ambient d'obertura intel·lectual, de serenitat espiritual i de sincer intercanvi personal. Les actes del Congrés, que ara es publiquen, recullen les aportacions de les conferències generals i les seccions de treball. S'hi barregen aportacions lúcides sobre la situació de la societat actual amb presentacions ben elaborades i entenedores de l'itinerari personal d'Edith Stein, i també amb intensos testimonis d'experiències actuals de vida cristiana. (C.C.)

AA.DD., *Edith Stein: retrobar Déu en temps d'incertesa. Actes del III Congrés d'Espiritualitat*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Saurí, Barcelona 2004, 376 pàg.

Text original de la Fundació Sí a la Vida d'Uznach (Suïssa)

Myriam...
¿por qué lloras?

Experiencias de mujeres
tras el aborto

Médicos informan sobre
las consecuencias psicológicas del aborto
Mujeres relatan sus experiencias

Traduït a quinze idiomes

Preu: 9 € IVA inclòs

Coedició d'Editorial Combel i
Noticias Cristianas

Demaneu-lo a la vostra llibreria

La crítica literària d'aquesta setmana

Qui eres, Ignasi de Loiola?

Per conèixer avui les figures d'ahir en la història, un bon mètode és indagar l'impacte que van produir en els que l'envoltaven: els que l'estimaven i l'acceptaven, i els que l'esquivaven o combatien. I amb el pas del temps, l'«entorn» primer pot ajudar a desmesurar, i llevar proporció i veritat a la persona de qui es parla o tracta.

Si hi ha una figura que ha estat en el punt de mira dels professionals de la religió, dels seus historiadors benèvolos o dels negatius, aquesta és Ignasi de Loiola.

És curiós que va ser ell mateix el primer que es va presentar tal com es veia, en un exercici de veritat i d'humilitat senzill: un soldat corferit i va, amic de bregues i de dones, que els divendres no tocava la viola de mà en honor de la Mare de Déu.

Però, aquestes notes inicials autobiogràfiques, dictades al seu secretari, són només unes pinzellades poc explícites, que estan a la base del que va representar la seva figura a l'Església del segle XVI.

Ignacio Cacho, a més de ser un excel·lent professor de teologia a Sant Sebastià i Bilbao, és membre actiu i incansable de l'Institut Ignasi de Loiola, de Deusto. I ha tingut la idea suggeridora de fer una recer-

ca d'opinions sobre la figura d'Ignasi a partir dels seus contemporanis fins ara.

Recórrer les opinions dels primers companys és molt alligador, per descobrir la talla de la seva capacitat de govern, la fermesa de les seves conviccions, la voluntat de comprensió i de compassió amb tots ells. Rellegir les cartes creuades amb Nicolás de Bobadilla o amb Simón Rodríguez produeix una sorpresa constant davant la seva paciència i el seu respecte, tot i les fuetades amb què el fustigaven i l'assetjaven davant la Santa Seu. Comparades les línies d'Ignasi amb les tremendes acusacions retòriques de Nadal, admirem l'habilitat i la humilitat amb què acceptava les crítiques ferotges.

Contrasten aquestes visions crítiques, a

vegades desafortunades i sempre fruit d'apassionaments mal dissimulats, amb el que pensaven i en deien Fabro, Xavier, Laynez.

En una segona part, Ignacio Cacho s'endinsa en la llegenda negra, on gent molt diversa en dona l'opinió. Les opinions del crític més acèrrim, Fullop-Müller, són exposades d'una manera detallada, i donen mostra de les seves contradiccions i interpretacions malèvols. Amb una intenció clara per reduir l'espectre, l'autor insisteix a cercar les opinions de compatriotes del basc Ignasi. Unamuno, Baroja, Oteiza donen les seves versions, a vegades escasses, per intentar veure què hi ha de basc en la seva activitat, o en la seva santedat, o el que s'ha superat, perdut o afegit. I així també un estilista excel·lent com Ortega y Gasset, alumne dels jesuïtes, opina sobre la seva figura i el seu tarannà.

Les dues últimes parts d'aquest llibre excel·lent i il·luminador sobre el fundador de la Companyia de Jesús recullen la Llegenda Aurea, amb els textos dels seus principals col·laboradors Pedro de Ribadeneira, Gonçalves de Câmara, Diego de

IGNIGO DE LOYOLA.
ESE ENIGMA

Ignacio Cacho, S.I.

Eguía i Juan de Polanco. L'última part l'autor la intitula «Loyola versus Lutero», amb una síntesi de la problemàtica sorgida en aquell moment, i l'obstinació d'Ignasi de col·locar a llocs importants els seus millors teòlegs, en defensa de l'Església, amb consells extraordinaris per intentar establir ponts de diàleg més que lluites dialèctiques violentes.

Un llibre d'història excel·lent, aclaridor i objectiu, que ajudarà molt els que vulguin resoldre l'enigma d'Ignasi de Loiola.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any

☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Diada de la Sardana 2004

La Diada de la Sardana és el nom de la festa instaurada per l'Obra del Ballet Popular per tal de promoure els valors identitaris, socials i culturals de la sardana. Enguany, la celebració s'escau el 20 de juny. Tots els promotors d'activitats sardanistes que se celebrin en aquesta data, a qualsevol indret del món, poden adherir-se a aquesta commemoració tot fent constar una referència expressa en les seves programacions. Es tracta d'una sardana designada per ser interpretada a tots els actes que es vulguin sumar a aquesta celebració.

La sardana que enguany s'interpretarà és *La mel als llavis*, de Josep Maria Tarridas. Es tracta d'una de les 111 sardanes escrites per aquest autor, que va assolir popularitat universal gràcies a una altra de les seves obres, aquell popular bolero *Islas Canarias* que, en el seu moment, va ser tot un èxit internacional. *La mel als llavis* va ser escrita pel mestre Tarridas l'any 1948, en el difícil context de la dictadura franquista, però que malgrat això inclou en la

seva melodia un compàs i mig de *La Santa Espina* en una manifestació agosarada de l'esperit de resistència del seu autor, amb una decidida reivindicació catalanista. Ara, en aquesta Diada de la Sardana 2004, 56 anys després de ser estrenada a l'Aplec de Calella, *La mel als llavis* constitueix tot un símbol de la història, una peça d'una força engrescadora i un record al seu autor, del qual tot just fa un any s'acaba de celebrar el centenari del seu naixement.

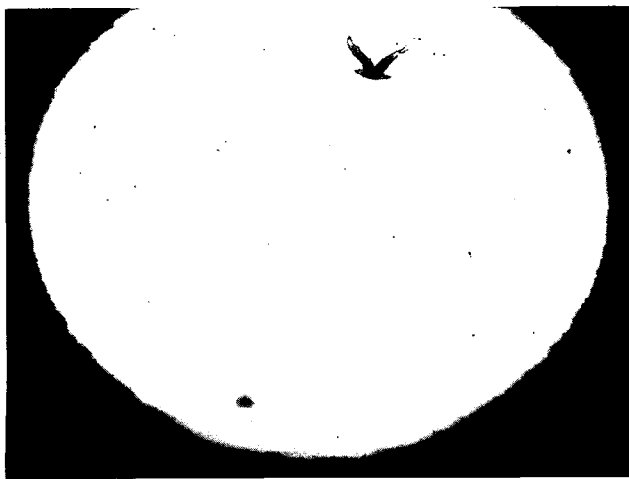
Sardanes a l'estiu

La Federació Sardanista de Catalunya ha elaborat una nova edició del seu opuscle anual dedicat a posar a l'abast de tothom aquells cicles d'audicions que es programen al llarg de l'estiu a diferents punts de la geografia catalana. Aquest opuscle conté les activitats sardanistes entre el 15 de juny i el 15 de setembre i es distribueix gratuïtament als principals centres turístics, ajuntaments i entitats. (C.C.)

El trànsit de Venus per davant del Sol del 8 de juny

Des del 1882 no s'havia pogut veure passar el planeta Venus per davant de l'astre rei. Per això els astrònoms han volgut veure bé i analitzar aquest trànsit d'ara al màxim. És un fenomen astronòmic força rar. Només es repeteix quatre cops cada 243 anys. La seva regla és senzilla: a un trànsit en segueix un altre al cap de vuit anys, i el tercer al cap de 105,5 anys, i passats 8 anys, el quart. Fins passats 121,5 anys no es torna a recomençar el cicle. Per què? És un problema geomètric senzill: com que l'òrbita de Venus té una inclinació de 3°24' respecte de la de la Terra (pla de l'el·líptica), aquest planeta normalment passa més amunt o més avall del Sol en la nostra perspectiva quan es troba en conjunció (que vol dir a la mateixa orientació que el Sol respecte nosaltres). La «casualitat» que no passi més amunt o més avall té la freqüència que hem dit.

Fins ara, només s'han observat cinc trànsits de Venus en tota la història de l'astronomia. El que havia pronosticat Kepler per al 6 de desembre de 1631 (Kepler havia mort el 1630) ningú no el va observar. Aquest no compta. A Anglaterra, al cap de viut anys, un jove astrònom Jeremiah Horrocks (1618-1641), aconseguí veure el trànsit del 4 de desembre de 1639 (24 de novembre

planeta amb el Sol i el del final. Però hi hagué només èxits parcials: a molts llocs era núvol i no es pogué mesurar el que es volia. A més, l'efecte dit de «la gota negra» que fa que sembli que Venus ja toqui el Sol abans del contacte real, dificultà el mesurament.

Ara, el 2004, ja no calia aplicar el trànsit a calcular aquesta distància que es coneix molt bé amb altres mitjans, però també ha resultat un fenomen seguit pels astrònoms de tot el món més detalladament que ara fa 121 anys i mig.

a Anglaterra) amb el seu amic William Crabtree, i no se sap de ningú més que presenciés el fenomen. Els trànsits de 1761 i 1769 ja foren observats pels professionals europeus i americans de l'astronomia. I s'aprofitaren per aplicar-hi el que l'anglès Edmund Halley (1656-1742) havia exposat per obtenir-ne la distància Terra-Sol, observant el trànsit alhora des de dos punts diferents. Fent la mitjana dels valors obtinguts s'arribà a la conclusió que el Sol és a 148,43 milions de quilòmetres (ara sabem que és a 149,5 milions).

Els trànsits de 1874 y 1882 també feren història. S'organitzaren des de gairebé tots els països europeus per mesurar des de diferents llocs el moment exacte del primer contacte del

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

29 Un metge català, bacteriòleg eminent

A la llista dels continuadors de l'obra de Robert Koch del capítol anterior ja hi vam posar el nom d'aquest famós metge de la nostra terra que, com dèiem, es mereix un capítol a part. Va ser més que un simple seguidor del pare de la bacteriologia. Va fer obra original important. La lluita contra malalties infeccioses ha estat llarga i encara no hem arribat al final. Però hem de rendir honor i reconeixement als qui hi aconseguiren moltes victòries.

Jaume Ferran i Clua
(1852-1929)

Va néixer el 2 de febrer del 1852 a Corbera d'Ebre (Terra Alta), on feia de metge el seu pare. Estudià el batxillerat a Móra d'Ebre i després a Tarragona i Tortosa. L'al·licenciatura en Medicina l'obtingué a la Universitat de Barcelona el 9 de desembre del 1873. Començà fent de metge al Pla del Penedès i després a Tortosa. Li agradava pintar i, amb el seu condeixeble Francesc Gimeno, anà a pintar paisatges de la regió tortosina. També sentia tirada per la fotografia i s'hi dedicava amb un altre amic, Innocent Paulí, enginyer; van publicar, en col·laboració, l'opuscle *La instantaneidad en fotografía*. S'hi exposava el procediment del bromur de plata, més ràpid que l'emulsió de col·lodió que s'utilitzava aleshores. Tenia passió per la recerca en tots sentits. Més en medicina que en fotografia, naturalment. Per això un dia, que trobant-se a casa de l'astrònom valencià Josep J. Landerer, amb qui tenia també amistat, va llegir, en una revista que aquest rebia de França, que Pasteur feia investigacions bacteriològiques, va prendre la decisió de dedicar-se també ell a aquest camp.

Es comprà un bon microscopi i el 1884 ja enviava a l'Acadèmia de Medicina de Madrid una *Memoria sobre el parasitismo bacteriano*. El mateix any era comissionat per l'Ajuntament de Barcelona per anar a Marsella a estudiar el còlera que

s'hi havia declarat. Hi anà amb el seu amic Paulí, i també anà a Toló. Després de publicar *Memoria sobre la epidemia cólera en Marsella*, a Tortosa mateix es posà a investigar sobre el microbi d'aquesta malaltia, que era un vibrió, el *Bacillus virgula*. Ho féu a partir d'una mostra que en portà d'amagat de França. Fent proves amb ratolins de laboratori trobà la manera d'atenuar-ne la virulència, és a dir, en trobà una autèntica vacuna. El 31 de març del 1885 n'enviava un informe a París, després d'haver-se aplicat a si mateix i als seus familiars la vacuna obtinguda.

Poc després, esclatà una epidèmia de còlera a la regió valenciana i hi corregué el Dr. Ferran. No hi trobà l'acolliment que es mereixia. Hi hagué metges que li feren costat, com el Dr. Amalio Gimeno que fou qui l'invità a anar-hi a aplicar la vacuna, però d'altres no es fiaren de la validesa d'aquella troballa del metge català i promogueren una campanya en contra fins a aconseguir que el ministre de governació, Romero Robledo, prohibís la campanya de vacunació. No obstant això, es van poder vacunar més de 30.000 persones, la majoria a Alzira. Però, per dissort, aquell còlera encara va causar la mort d'uns 150.000 individus, cosa que s'hauria evitat si s'hagués fet cas del tot del nostre doctor. La utilitat de la vacuna del Dr. Ferran fou reconeguda en àmbit internacional per l'Acadèmia de Ciències de París el 1907, que li concedí el premi Bréant. En la guerra del 1914 ja s'hi aplicà amb èxit total. Els que hi contribuïren, Behring i Kitasato, hagueren de reconèixer la paternitat del descobriment al metge català.

Obtenció de més vacunes

No s'acabà pas amb la vacuna anticolèrica l'obra del nostre insigne compatriota. Nomenat director del Laboratori Microbiològic Municipal de Barcelona, el 1886, la primera troballa que hi féu va ser la vacuna antitífica que ja aplicà amb èxit el 1887 als obrers de les clavegueres de Barcelona.

Una vacuna que immunitzava els animals del verí diftèric també va ser obtenció seva. Hi hagué qui l'atribuï al metge alemany Fränkel, que la trobà poc després de Ferran, però, com que amb honradesa de savi, Fränkel reconegué la prioritat del metge català i ho publicà en un article al *Berliner Klinische Wochenschrift*, la cosa restà fora de dubte.

Més importants van ser encara els treballs que Ferran portà a cap per a la vacuna antiràbica. Com hom sap, Pasteur ja n'havia aconseguit una. Des del Laboratori Municipal d'on era director el Dr. Ferran començà aplicant el mètode del francès d'obtenir virus esmorteïts de la malaltia a partir d'injectar-los en la medulla de conills i fer-la assecar, però no trigà a adonar-se que per immunitzar gossos contra la ràbia podia fer-ho també injectant-los subcutàniament dosis massives de virus fresc tret de conills acabats de morir de ràbia. No calia dissecar-ne les medul·les. Aquest nou mètode de vacunació s'anomenà *supra-intensiu*, deixant el nom d'*intensiu* per al de Pasteur. El sistema de Ferran s'aplicà a Espanya a partir del 1894, i al cap de milers de vacunats no es va haver de lamentar ni un sol cas de ràbia amb aquesta mesura preventiva.

El 1898 estudià el bacteri productor del

tètanus, que aconseguí de cultivar al laboratori. El 1899 anà a Porto (Portugal), amb els doctors Viñas i Grau, comissionat una vegada més per l'ajuntament barceloní, a estudiar un brot de pesta bubònica.

I durant molt de temps estudià la tuberculosi, revisant els treballs de Koch. Arribà a aquestes conclusions. 1a. Que el bacil de Koch no és l'únic causant de la tuberculosi. 2a. Que aquest bacil té ascendents i descendents diversos. 3a. Que no és un paràsit obligat, sinó que pot viure a l'exterior en ambients pobres i temperatures variables. 4a. Que canvia de forma i fisiologia en canviar d'ambient. I com que certes inflamacions tuberculoses són produïdes per un dels ascendents del bacil de Koch, concretament per un que és resistent als àcids (que Ferran anomenà *alfa*), caldrà trobar una vacuna que el neutralitzi: I, efectivament, el 1919 va aconseguir preparar sèrums i vacuna *antialfa*, que donaren bons resultats per prevenir la tuberculosi i, fins i tot, per millorar un cop declarada la malaltia.

Però això ho va produir després de moltes contradiccions que hagué de suportar de l'estament mèdic espanyol. N'hi havia molts que no acceptaven els seus mètodes de vacunació, perquè, deien, no eren segurs del tot. A causa d'això, va ser destituït del seu càrrec de director del Laboratori de Microbiologia de Barcelona el 1905. No va ser fins més tard que se li reconegué el mèrit de les seves troballes.

Entre les seves obres podem destacar *La inoculación preventiva del cólera morbo* (1886), *Estudios de la rabia y su profilaxis* (hi col·laboraren els seus amics I. Paulí i A. Gimeno, 1889), *Nueva bacteriología de la tuberculosis* (1910), *A propos du microbe de la rage* (1911), *Vacuna contra la tuberculosis* (1917), *Las paradojas científicas de la tuberculosis* (1920)...

Va morir a Barcelona el 22 de novembre del 1929, però sense haver rebut encara tots els reconeixements que es mereixia.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Una película hablada *****

Director i guió: Manoel de Oliveira.
Intèrprets: Leonor Silveira, John Malkovich,
Catherine Deneuve, Stefania Sandrelli, Irene Papas.
Drama. Portugal/França/Itàlia, color, 2003. 96 minuts.
Públic: joves.

Rosa María, una jove professora d'història de la Universitat de Lisboa, es disposa a fer un creuer pel Mediterrani amb la seva filla, Maria Joana. S'ha de trobar amb el seu marit a Bombai, des d'on tenen pensat sortir de vacances. El vaixell fa escala per diferents ciutats; Rosa María descobreix paratges que només coneixia a través dels llibres i que sovint evocava en les seves classes, malgrat no haver tingut mai l'ocasió de visitar-los. Així, aquest viatge, que les condueix de les restes de Pompeia a Atenes, passant per Istanbul i les piràmides d'Egipte, és també un viatge iniciàtic a través de la civilització mediterrània i una evocació de tot allò que ha marcat la nostra cultura occidental.

En el creuer, Rosa María coneix, entre altres persones, tres dones i un home: una prestigiosa empresària francesa, una famosa model italiana ja retirada, una actriu i professora de cant grec i el capità d'un vaixell, un americà d'origen polonès. Al saló del vaixell, s'open tots plegats a la taula del capità; cadascú parla en la seva llengua d'origen i tots comprenen allò que l'altre vol dir, reproduint així una torre de Babel idíl·lica.

«Aquesta és una pel·lícula "parlada" perquè els diàlegs es fan en diferents llengües. Cadascuna d'aquestes llengües ha contribuït des dels seus orígens a l'evolució de la civilització occidental, el que suposa un mitjà per arribar sigil·losament a allò que és fonamental en aquesta pel·lícula parlada. L'acció es desenvolupa durant un llarg creuer. També és un pretext per retre homenatge a tres grans actrius del teatre i del cinema. Elles aporten, a través dels personatges que representen, una visió crítica d'aquesta civilització al llarg d'una àmplia conversa que es desenvolupa a la

Mare i filla a bord del vaixell.

taula del capità del vaixell», afirma Manoel de Oliveira.

És el mateix director qui pot sintetitzar més bé l'objectiu d'aquest film amb aquestes paraules. Oliveira ofereix, un cop més, una gran peça de cinema que apel·la a la reflexió més que a l'emoció superficial. El caràcter contemplatiu dels seus plans, amb enquadraments estàtics, i el caràcter tan destacat de la paraula, com a contextualitzadora d'aquelles imatges (ciutats, obres d'art, paisatges...) proporcionen a l'espectador una experiència única, que completa el repàs que fa als orígens de la civilització mediterrània i adjacents.

Rosa María (Leonor Silveira, una de les habituals del seu cinema, com la resta de protagonistes) esdevé l'instrument del director per transmetre, precisament, el seu punt de vista sobre la història d'aquells pobles. Com diu la mateixa actriu, ella «no és personatge de ficció en tota l'extensió de la paraula. Només hi és per crear un fil conductor entre tots els universos diferents a mida que passa el temps...». La seva filla, la petita Maria Joana, representa allò pur, que es pregunta per les causes de les coses i s'estranya davant del mal en el món. Per això, és encara més intens, sorprenent i també significatiu el final, tan retòric, d'Oliveira.

Una película hablada és un film que obre interrogants, en tanca alguns i d'altres no, per suscitar l'interès i l'afany de recerca en els seus espectadors. Una cosa poc comuna i força lloable en la societat mediàtica que vivim. Temes per a cinefòrum: la cultura, el respecte, la contemplació i la família.

Humor: 0; acció: 0; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: culte (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

El jurado *****

Director: Gary Fleder.
Guió: Brian Koppelman, David Levien i Rick Cleveland.
Intèrprets: John Cusak, Gene Hackman, Dustin Hoffman.
Drama judicial. Estats Units, color 2003. 127 minuts.
Públic: joves.

John Grisham (*La tapadera*, *El informe pelícano*) és l'autor del best-seller en el qual es basa el guió, que compta amb algun canvi respecte de la novel·la, per exemple en el tipus d'empresa denunciada (d'una tabacalera a una armamentística).

Un caríssim i implacable «assessor» de jurats (Gene Hackman) no s'atura davant de res fins que aconsegueix un veredict favorable als seus interessos en un judici explosiu.

Gene Hackman i John Cusak.

Amb vides humanes i milions de dòlars en joc, aquest especialista entaula una batalla letal amb un membre del jurat, Nick (John Cusak), una misteriosa dona (Rachel Weisz) i un advocat honest (Dustin Hoffman).

Quan una jove vídua interposa a Nova Orleans una demanda contra un consorci poderós al qual fa responsable de la mort del seu marit, posa en marxa un cas en el qual es decideix el destí de milions de dòlars. Però és un litigi que potser estarà guanyat fins i tot abans que comenci, sobre la base de la simple selecció, manipulació i la temptativa posterior de «comprar» el jurat.

Gary Fleder (*Infiltrado*, *Ni una palabra*) executa amb precisió el text adaptat de Grisham. El guió té bon ritme i sap definir amb certa profunditat els personatges, interpretats per uns magnífics John Cusak, Rachel Weisz, Gene Hackman i Dustin Hoffman. Tot i que no passa de ser un film ben fet, amb les seves dosis de drama i suspens i connexió amb la realitat (sense pretensions experimentals), sap complir amb escriure en totes les facetes: cinematogràfica, d'entreteniment i de certa reflexió.

Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

El món de la televisió

Enigma

Diumenge - 11.00 h. - K3

Tot comença quan Agatha, una noia de tretze anys de la ciutat de Summerfield, fa amistat amb Tsing Pao, un home oriental molt gran. A aquest el preocupa el futur i el fet que ningú no sembla percebre les forces dels baixos fons que s'estan concentrant a la ciutat. Li dona unes sabates màgiques i la noia es converteix en Enigma, la superheroïna de la capa i l'antifaç que lluita contra tot tipus de criminals —sobretot Faust— fent servir el valor i intel·ligència. Agatha és una noia alegre, enginyosa, entusiasta i plena d'energia. Una sèrie adient per a nens.

Slam Dunk, la gran esmaixada

De dilluns a divendres - 20.00 h. - K3

El protagonista d'aquesta sèrie és Hanamichi Sakuragi, un estudiant rebel que ha patit una llarga cadena de decepcions amoroses per culpa de no poder jugar a l'equip de bàsquet del seu institut, el Shohoku. Aquest desassossec de carasses amoroses li ha provocat que tingui un trauma amb tot allò relacionat amb el bàsquet. Però aquesta situació canviarà el dia que conegui Haruko. A partir de llavors, Hanamichi esdevindrà un gran esportista i el líder de l'equip de bàsquet del seu institut. *Slam Dunk, la gran esmaixada* consta de 101 episodis de mitja hora cadascun. Es tracta d'una sèrie amb personatges històrics i estranys. És avorrida i dolenta, tant pels seus guions inconnexos, com per la seva trama poc original.

Vampirs a l'internat

De dilluns a divendres - 15.50 h. - K3

Vampirs a l'internat és una sèrie canadenca que esdevé objecte de culte allà on s'estrena. Combina els problemes típics dels adolescents i el terror de les històries de vampirs amb una realització agosarada i grans dosis d'humor negre. L'internat Mansbridge Manor és la darrera esperança dels pares benestants amb adolescents conflictius i la darrera oportunitat per a aquests joves. Però l'internat té un secret: a l'g u n s alumnes, els «n o c - turns», són vampirs enviats per aprendre a comportar-se civilitzadament entre els humans. Els altres alumnes, els «diürns», no tenen ni idea del que passa, tot i que en l'ambient es respira alguna cosa rara i tots sospiten... El nexa d'unió entre aquests dos mons és el Dr. Reginald Murdoch, un professor excèntric que intentarà que tots els joves, vampirs o no, arribin a ser adults responsables.

TAC

RADIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
 Sant Rosari, a les 7.03 hores.
 Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
 Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
 Santoral, a les 7.54 hores.
 Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
 Àngel cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat* (informatiu)
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna* (magazín)
 19.00-20.00 *Sessió contínua* (cinema)
 20.00-21.00 *Joc net* (esports)
 21.00-21.30 *Artilleria* (literatura)
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes* (informatiu)
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes* (actualitat en clau cristiana)
 23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència* (selecció musical)
 01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Dóna'm la mà* (adopció)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor* (família)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*

14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *L'hora de la salut* (medicina)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Temps d'oci* (lleure)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*
 21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Superàvit* (economia)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 09.00-14.00 *Radiofórmula*
 14.00-14.30 *Catalunya actualitat*
 14.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *La Tribuna*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres* (atenció a discapacitats)
 20.00-21.00 *Joc net*
 21.00-21.30 *Vist i no vist*

21.30-22.00 *Qui tingui oïdes*
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Dissabte

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
 11.00-13.00 *Trotamundos* (turisme rural)
 13.00-13.30 *Radiomotor* (automobilisme)
 13.30-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-19.00 *Espectacle*
 19.00-20.00 *El temps de la música*
 20.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-00.07 *Pregària de Completes*
 00.07-01.00 *La gran diferència*
 01.00-02.00 *Ressons*

Diumenge

08.00-08.30 *Radiofórmula*
 08.30-09.00 *Contes de la Fada Vetakika*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)
 12.00-18.00 *Radiofórmula*
 18.00-18.30 *La Taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-21.00 *Melodies de fe* (música cristiana)
 21.00-23.00 *Música cristiana*
 23.00-23.30 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
 23.30-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
 00.00-00.30 *La cova del Country*
 00.30-01.00 *Cova de Jazz*
 01.00-01.07 *Pregària de Completes*
 01.07-02.00 *La gran diferència*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 11.00 *Butlletí informatiu*
 13.00-13.15 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 15.00 *Butlletí informatiu*
 17.00 *Butlletí informatiu*
 17.30 *Agenda*
 20.00-20.30 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

Dilluns

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 *El que més ens agrada* (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 *Els Tresors de la Història*

Dijous

20.30-21.00 *La Taula de l'Evangeli*

Divendres

20.30-21.00 *Església d'Urgell*

Dissabte

08.00 *Agenda*
 13.00-14.00 *In Corpore Sano*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 15.00 *Agenda*
 17.00 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h,
Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
 91.3 FM Osona*
 93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
 96.8 FM Garraf*
 100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
 103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
 106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
 104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
 105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
 107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 20

08.30 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez Núñez.
 08.40 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 08.50 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 14)
 «Mali, un pueblo que camina.»
 Mali és un país d'Àfrica occidental que té uns 12 milions d'habitants, però on dos terços viuen per sota del llindar de la pobresa. Al sud-est del país, els salesians tenen un centre de formació professional molt prestigiós que ofereix un futur a molts joves.
 Director: Julián del Olmo.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «El júbilo de la jubilación.»
 Entrevista a Rafael Navas, president del Grup Júbilo. La jubilació es relaciona generalment amb el cessament de l'activitat laboral. Per a moltes persones és el principi d'una etapa de la vida meravellosa. Com s'ha d'afrontar aquesta nova etapa? Quines possibilitats noves ofereix?

Què proposa la societat?

10.25 *Testimonio*
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la coral Santa Eulàlia de Riudecols (Baix Camp), sota la direcció d'Anton Cabré.
 (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 21

19.00 *Pueblo de Dios*
 «Àfrica muere de sida.»
 Àfrica es mor de sida. El virus mortal s'estén com una gran taca negra de dolor i de sofriment per gran part d'aquest continent abandonat a la seva sort. Les Filles de la Caritat mantenen viva l'esperança a l'hospital del Carmel, un lloc emblemàtic en la lluita contra aquesta malaltia.

Diumenge 20

10.15 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)
Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres

22.00 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
 El programa repeteix l'emissió el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

14.15 *Paraula i vida*
 Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
 També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

- **MARIA.**— La pàgina www.geocities.com/Hertland/Fields/5521/virgen.html presenta d'una manera fàcil i senzilla informació sobre la Mare de Déu: documents, dogmes marians, etc.
- **EMERGÈNCIES.**— A la pàgina www.desastres.org trobareu informació sobre les darreres missions d'emergència i ajuda humanitària, el treball d'equips de rescat, etc.

Altres bisbats

- **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen del 3 al 15 de juliol un camp de treball per a joves de 17 a 25 anys a Guadix. Més informació: Juan Juárez, tel. 968 292 979, a/e: murcia@javerianos.org
- **FUNDACIÓ BÍBLICA VERBO.**— Organitza del 5 al 9 de juliol un curs d'estiu sobre *Orígenes del cristianisme. La segunda generación*, a Dueñas (Palència), impartit per professors del Departament de Sagrada Escripura de la Universitat de Deusto. Més informació: tel. 948 556 511, web: www.verbodivino.es
- **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— De l'11 al 17 de juliol, dirigits per un missioner de l'IEME, a la casa diocesana de Lugo. Més informació: tel. 982 220 466.
- **JOVES.**— Del 17 al 22 de juliol, exercicis espirituals per a joves a Madrid. Dirigeix: J. J. Rodríguez Ponce, s.j. i Diego-Alonso Lasheras, s.j. Més informació: tel. 915 760 607.
- **RELIGIOSES.**— Del 21 al 30 de juliol, exercicis espirituals per a religioses a Zamora. Imparteix: Gonzalo Ilundain, s.j. Més informació: tel. 968 239 350.
- **«EXPERIENCIA DE DIOS».**— El fundador dels Tallers d'Oració i Vida,

el P. Ignacio Larrañaga, organitza i dirigeix la trobada «Experiencia de Dios» del 15 al 20 d'agost a Tenerife. Més informació: Mercedes Leis, tel. 976 216 389.

Barcelona

- **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 17 de juny, a les 19.30, presentació del llibre *Jesús. Un perfil biogràfic* (Edicions Proa) d'Armand Puig i Tàrrach, director de l'ISCR Sant Fructuós de Tarragona. Hi participaran: Jordi Pujol, Mons. Joan Carrera, Joan F. Mira i Isidor Cònsul. Lloc: aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

- **TIBIDABO.**— El 18 de juny, festa del Sagrat Cor de Jesús, misses a les 8.00, 10.00, 12.00, 17.00; a les 18.00, Rosari i Mes del Sagrat Cor de Jesús; a les 19.00, missa concelebrada i benedicció de la ciutat. Presideix Mons. Joan Godayol, bisbe salesià del Perú. Convivència dels assistents al Jardí Domènec Savio; a les 23.00, vetlla extraordinària de l'Adoració Nocturna; el 20, consagració de les famílies al Sagrat Cor de Jesús: a les 12.00, missa; a les 13.30, convivència al Jardí Domènec Savio, i a les 18.00, Rosari, vespres i benedicció eucarística.
- **SALESIANS.**— El 18 de juny, a les 19.30, la Federació d'Antics Alumnes Salesians de Catalunya celebra el I Dia Mundial de l'Antic Alumne de Don Bosco. Hi haurà una eucaristia presidi-

da pel P. Víctor Marco, s.d.b., consiliari regional. Després, tindrà lloc un sopar de germanor on Jordi Villacampa, president del CE Joventut i antic alumne de Badalona, parlarà sobre la vessant educativa i socialitzadora de l'esport. Més informació: tel. 932 065 910.

- **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El 19 de juny, a les 19.00, presentació, a càrrec del diaca Josep Urdeix, delegat episcopal de Litúrgia, de la instrucció del Culte Diví *Redemptionis sacramentum*. C/ Aragó, 299 - Barcelona.
- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS.**— El 19 de juny, I Trobada de Fraternitat Hispanocultural centrada a Colòmbia: a les 19.00, conferència a càrrec de la cònsol general, Maribel Salazar Pineda; a les 19.30, audiovisual sobre el país; a les 20.15, representació musical pròpia del país a càrrec del grup Tríu Arce; a les 21.30, cloenda. Auditori de la Torrassa, c/ Santiago Apòstol, 40 - l'Hospitalet.
- **ATENEU BARCELONÈS.**— El 19 de juny, V Marató de Poesia en Acció, a benefici de Professors Sense Fronteres. Més informació: c/ Canuda, 6 - Barcelona, tel. 933 436 121, fax 933 171 525, a/e: ateneubarcelones@eresmas.com, web: www.ateneu-bcn.org
- **BRAFA.**— El 20 de juny, III Jocs Olímpics amb interns de presons, organitzats per l'Escola Esportiva Brafa. Hi participaran interns de diferents pre-

sons de Catalunya, a més dels esportistes de Brafa (c/ Artesania, 75 - Barcelona).

- **ADEMAR.**— El 20 de juny, la Federació d'Associacions d'Antics Alumnes dels Col·legis Maristes de Catalunya organitza la seva trobada a Vilafranca del Penedès. Més informació i inscripcions: Joan Gumà, 938 030 522.
- **JUSTÍCIA I PAU.**— El 21 de juny, a les 19.00, xerrada-tertúlia sobre *Pas-sat, present i futur de la qüestió kurda*, a càrrec de Jordi Tejel, llicenciat en Ciències de la Informació i periodista especialitzat en el poble kurd. Serà a la seu de Justícia i Pau, c/ Rivadeneyra, 6, 10è - Barcelona.
- **ACAT.**— El 21 de juny, a les 19.45, pregària ecumènica entorn del dia internacional en suport a les víctimes de la tortura. Serà a la parròquia de Sant Francesc de Sales, passeig Sant Joan, 90 - 92 - Barcelona.
- **UNIVERSITAT D'ESTIU RAMON LLULL.**— El 22 de juny, de 9.30 a 19.00, jornada de l'Institut Borja de Bioètica sobre *La comunicació amb el malalt*. Més informació: tel. 936 022 218, a/e: ue@url.es, web: www.url.es/UE2004.htm
- **HABITATGE.**— El 22 de juny, a les 17.00, la Plataforma per al Dret a un Habitatge Digne organitza al Col·legi d'Enginyers Industrials (Via Laietana, 39 - Barcelona) una taula rodona sobre el sol públic, presentant-lo com una eina per preservar el dret a l'habitatge.
- **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 22 de juny, a les 19.30, acte de cloenda del 25è aniversari del CCU amb la presentació del llibre *CCU, un camí de 25 anys*. Esther Romero, periodista, parlarà del valor de l'acollida. C/ Villarroel, 81, baixos - Barcelona.
- **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 27 de juny, a les 17.00, missa, consagració dels nens al Nen Jesús de Praga i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

此三者不可致詰故混而爲一
名曰希搏之不得名曰微
視之不見名曰夷聽之不聞

Mirem i no hi veiem, en diem invisible.
Escollim i no hi sentim, en diem inaudible.
Toquem i no percebem, en diem impalpable.
Tots tres no es poden indagar.
Junts formen l'un.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure dissabte 19 de juny a les 18.30 hores.

— TAI - TXI ZEN CRISTIA
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

- Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.
- Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.
- Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

Des del carrer

Nacho Blasco és un mercedari jove que treballa a la presó de Fontcalent (Alacant). És director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de la diòcesi d'Oriola-Alacant i responsable de la pastoral juvenil de la parròquia de Sant Vicent Ferrer d'Elx. Fra Nacho és un enamorat de Déu i de la música. El seu primer treball musical, «Confía», presenta cançons tranquil·les, meditatives, interioristes, que ajuden a pregar i que pretenen alliberar qui les escolta de les seves «captivitats interiors». El diumenge 20 de juny, després de la missa de 20.00, a la parròquia de la Concepció (c/ Aragó, 299 - Barcelona), fra Nacho ens convida a descobrir, a través de la seva música, aquest Déu que allibera.

Fray Nacho presenta el seu primer disc «Confía»

«La meva música és un cant de tendresa del Déu que ens redimeix»

—Què trobem en el seu disc *Confía*?

—*Confía* ha intentat recollir tota la música que Déu ha anat modificant en cada moment de la meua vida, en el meu camí de descobriment de la vocació religiosa i sacerdotal. Com comprovaréu el camí és ple de dubte, de sinceritat, de vocació cap al compromís amb el més pobre, el presoner. *Confía* m'ha ajudat a exterioritzar i, per tant, a compartir, tot i saber que Déu sempre és «molt més», el que Ell ha anat volent «compondre» en la meua vida en la seva crida peculiar i característica a participar en la seva «bogeria d'amor».

—Com plasma el carisma mercedari en les cançons?

—Al llarg dels meus pocs anys de compromís amb el germà pres he anat comprovant com la Mercè, el camí iniciat per sant Pere Nolasc, porta a l'Església un carisma de misericòrdia i alliberament de què tants cops estem mancats. Misericòrdia, perdó, llibertat són paraules que s'escriuen amb lletres majúscules a la presó. Jesucrist redimeix amb el seu lliurament amorós fins a la mort i a través del servei al germà que més pateix; i tot això per amor, per amor a l'home. L'amor és l'única força

que allibera de veritat no només les mentes, sinó sobretot els cors. Viure en sinceritat el regal de l'amor de Déu, deixar que ens redimeixi, comprovar-ne la gratuïtat, ens llança per força, i en aquest cas a mi com a mercedari, a trobar-nos amb el patiment aliè, al lliurament de la vida. *Confía* és un cant a la tendresa de Déu que ens redimeix a «cop» de servei i amor gratuït.

—Ens podem alliberar de les nostres «captivitats interiors» si...

—Si fem l'esforç, a vegades dur, de descobrir com n'està, de necessitada, la nostra vida de Déu. Si som valents i posem aquestes captivitats a les seves mans perquè Ell «trenqui aquestes cadenes»; si decidim llançar-nos a aquesta piscina de la confiança i abandonament i començar a viure des de Déu i no des de nosaltres mateixos; si tan sols deixem que Déu sigui en nosaltres «protagonista» de la nostra història. Quan ja no hi ha territoris ni batalles personals per defensar, perquè ja no et queden propietats i has entès que «tot ve de Déu», aquell dia descobreixes que has començat a alliberar-te de moltes càrregues que prometien moltes coses, però que només han deixat desassossec.

—Déu i la música són inseparables?

—Per a mi són inseparables. La música és un mitjà que m'ajuda a definir sensacions que les paraules per elles mateixes no em permeten fer-ho. Suposo que depèn de les persones. Jo crec que la música ens pot ajudar a fer més accessible un Déu que també es vol manifestar, com ho fa en altres àmbits, a través dels quals intentem fer música «religiosa». La música té un llenguatge propi que només ella és capaç de crear, i crec que Déu també és allí.

—De quina manera posa «música» a les situacions que viu a la presó de Fontcalent?

—Amb la música suposo que hi ha en el meu cas una complicitat especial entre partitura i sentiment. La música des de sempre m'ha ajudat a poder descobrir quins són els meus sentiments, a tenir-ne consciència, i, després, poder-los definir. La música m'ajuda i em serveix d'instrument per fer pregària i em permet presentar el dia a dia de la feina de la presó davant la presència de Déu. A vegades un cant m'ha fet descobrir com em sentia i què és el que Déu em volia fer entendre. Amb la música m'és més fàcil donar a entendre el que veig en la meua feina a la presó i el que vaig descobrint com a persona en el contacte amb els presos.

—En quines ocasions la música arriba allà on les paraules queden curtes?

—En el meu cas, gairebé sempre. Com bé dius, hi ha situacions en què les paraules es queden curtes. Em fa l'efecte que em resulta més senzill dir les coses a través de la música. Les paraules i sentiments sorgeixen amb molta més espontaneïtat.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Recordant el bisbe Masnou

Ha passat un any i mig des que vaig dedicar aquesta columna al bisbe Ramon Masnou... Hi torno ara: aleshores s'esqueia el cinquante-nari de la seva ordenació episcopal... avui tenen lloc les seves exèquies.

En aquella ocasió feia aquest comentari: «A nosaltres, gent avesada a tantes ensopegades i repeses, a tantes discontinuïtats no volgudes, a tantes frustracions més grans o més petites... ens fa molta companyia la figura silenciosa d'aquest pastor lúcid i actiu, discret i present.» Podem ben dir que les discontinuïtats i les nostres més o menys grans o petites frustracions continuen. Però ell ja no ens farà companyia. O, ben mirat, ens la farà d'una altra manera. No vaig arribar a saber si va llegir aquell article: me n'havia parlat, en canvi, d'altres. Estic ben segur, però, que li arriba ara la meua pregària.

El record de Ramon Masnou ens ajuda a conèixer la nostra història, la de la nostra Església especialment, no pas amb l'errada pretensió d'encabir-la en els nostres esquemes, sinó tal com va ser, lliure de manipulacions. Els *ismes* no ens serveixen per copsar la figura del bisbe Masnou.

Quan va morir el venerable Torras i Bages, Masnou ja era un noi de deu anys. Probablement aquest detall no diu gran cosa a les noves generacions. En canvi, als de la meua edat ens agrada de mirar amb un sol cop d'ull tot l'arc que dibuixen els nostres eclesiàstics de l'últim terç del segle XIX i del XX. Masnou va començar a fer de capellà ja proclamada la segona República, justament l'any que naixia la Federació de Joves Cristians de Catalunya.

El doctor Ramon Masnou ha escrit molt. A través de les seves publicacions podem seguir el seu procés intel·lectual. Arrenca d'una preocupació de caràcter marcadament moral, fins i tot casuístic, molt freqüent en els plantejaments pastorals del seu temps. De mica en mica, anirà evolucionant, sobretot després del Vaticà II, però sempre des de l'exterior del discurs de la modernitat. En algunes de les seves publicacions més recents posarà un interès especial a precisar els límits de l'ortodòxia i a evitar confusionismes doctrinals. Res d'excepcional en tot això: sempre es va moure en la tradició del seny i va excel·lir en el domini del matís.

Tampoc no serà una excepció la seva actitud molt més compromesa i àdhuc combativa en el terreny social i, particularment, en el tema dels drets dels pobles. La seva aportació en aquest camp és realment important i enllaça, amb absoluta coherència, amb la seva trajectòria de *defensor civitatis*: revista infantil *Cavall Fort*, aplecs de Matagalls, festes literàries de Cantognès... Recordem les seves obres: *El problema català* (1984), amb versió castellana de 1994; *Carta sobre nacionalismes* (1996), amb pròleg del cardenal Jubany, també traduïda al castellà i, més tard, reelaborada en italià amb el títol de *Guardando alla Catalogna. Lettera sui nazionalismi* i amb pròleg de Giulio Andreotti.

La seva trajectòria pastoral i la serena lucidesa dels seus últims anys fan pensar en allò de sant Agustí: «Els bons pastors s'identifiquen amb un de sol... Quan ells pasturen, pastura Crist.»

Ara mateix

Rauxa

Col·lecció Bernat Metge

Setmanes enrere l'Institut Joan Lluís Vives, que reuneix onze universitats dels Països Catalans, i l'Institut Cambó van signar un acord pel qual es garanteix la continuïtat de la col·lecció Bernat Metge. Aquesta col·lecció va ser creada pel polític Francesc Cambó fa més de 80 anys —una època en què alguns encara dubtaven que el català servís per crear una literatura de nivell— amb la finalitat de traduir a la nostra llengua totes les grans obres de l'antiguitat grega i llatina.

Des de llavors aquesta valuosa col·lecció ha tret a la llum 350 volums d'autors tan fonamentals per a la cultura occidental com ara Aristòtil, Plató, Horaci, Ciceró o Ovidi. Això no obstant, la col·lecció Bernat Metge, a part de fer-nos arribar els tresors de l'antiguitat clàssica, publica igualment obres d'autors cristians dels primers segles i de pares de l'Església, entre els quals sobresurten sant Agustí, sant Benet, sant Basili el Gran, Orígenes, Pere Crisòleg i sant Gregori el Gran. Per aquesta raó cal celebrar que s'hagi assegurat la continuïtat d'aquesta obra monumental, perquè és una eina cabdal per transmetre en llengua catalana als cristians d'avui dia el que pensaven i creien les grans personalitats cristianes de fa 1.500 anys.

Eduard Brufau